

"to køn"  
"aktivisme"  
"radikalisering"  
"venstrefløjs  
aktivisme"  
"traditioner"

# "Wokebølgen smadrer

"politisk  
korrekthed"  
"alt på sin vej"  
"magt"

## ET KRITISK DISKURSSSTUDIE

"krænkelshysteri"  
"ekstremist"  
"ytringsfrihed"  
"hysterisk  
mindretal"  
"folkeeje"



# TITELBLAD

**AALBORG UNIVERSITET**

Kandidatuddannelse i Kommunikation

**SPECIALE**

“Wokebølgen smadrer alt på sin vej”

*Et kritisk diskursstudie*

**AFLEVERINGSDATO**

1. juni 2023

**STUDERENDE**

Malin Tran / Studienummer: 20182804

**VEJLEDER**

Stinne Gunder Strøm Krogager

**NORMALSIDER:** 79,9 sider

**ANSLAG I ALT:** 191.872 anslag

**SIDER I ALT:** 89 sider

**BILAG:** 6 bilag



## ABSTRACT

This study examines news media coverage of changes related to cancel culture. More specifically it investigates how news media coverage influences society's discourse and how such coverage leads to discourses that oppose diversity and social justice. Based on Norman Fairclough's (2008) critical approach to discourse analysis, the paper relies on analytically grounded research with the objective of uncovering powerful societal discourses. As a secondary method the paper applies Robert K. Yin's (2014) approach to case studies to sample cases that will serve as the basis for the analysis.

Based on the two cases 'Kageperson' and 'Pyrus', the analysis reveals that news media employ misleading and twisted headlines resulting in societal attitudes that are based on the media's inaccurate coverage. Furthermore, it emerges that society draws on anti-woke discourses that oppose non-binary gender understanding, diversity and the fight against racism. This is evident in users prioritizing the preservation of cultural products over social issues. Additionally, a general tendency occurs, where users deliberately misunderstand the concept of racism and accuse woke people and cancel culture of ruining the world.

These accusations contribute to a significant part of the debate revolving around the notion that institutions are making changes because of a minority of easily offended individuals. This reinforces a democratic ideology that suggests the minority should never have influence as long as they hold a minority opinion.

The two news media differ from each other, with one aiming to remain politically neutral, while the other is based on strong conservative discourses. It becomes apparent that the media with the most pronounced political discourse successfully persuades users to adopt its discourses, whereas users react negatively to the neutral media relying on anti-woke discourses.

Furthermore, the study discusses how cancel culture unfolds in the cases compared to existing research. Existing research highlights the cancellation of individuals in the pursuit of social justice, whereas this study demonstrates the reverse phenomenon of canceling organizations because they are fighting for social justice. Additionally, the discussion addresses how to prioritize social justice if it does not involve canceling and changing things. However, the discussion concludes that it is necessary to first raise awareness of the problems in society before initiating any changes.

# INDHOLDSFORTEGNELSE

<b>1.0 INDLEDNING</b>	<b>6</b>
1.1 PROBLEMFOMULERING	7
1.2 PROBLEMFELT OG TEMARAMME	7
<b>2.0 LITTERATURREVIEW</b>	<b>8</b>
2.1 FREMGANGSMÅDE	9
2.2 SØGNING PÅ DISKURSER OM WOKENESS OG KRÆNKELSESKULTUR	11
2.3 PRÆSENTATION AF EKSISTERENDE FORSKNING	12
2.3.1 MAGTFULDE DISKURSER	13
2.3.2 KRÆNKELSESKULTUR	15
2.3.3 AFLYSNING AF PERSONER	16
2.3.4 KRÆNKELSESKULTURENS DILEMMAER	16
2.3.5 MEDIERNES DÆKNING	17
2.4 SPECIALETS PLADS I FORSKNINGSFELTET	18
<b>3.0 VIDENSKABSTEORI</b>	<b>19</b>
<b>4.0 METODE</b>	<b>21</b>
4.1 KRITISK DISKURSANALYSE SOM METODISK RAMME	21
4.1.1 FOKUS PÅ ET SOCIALT PROBLEM	22
4.1.2 IDENTIFICÉR HINDRINGER FOR AT LØSE PROBLEMET	23
4.1.3 BEHØVER DEN SOCIALE ORDEN PROBLEMET?	23
4.1.4 IDENTIFICÉR MULIGE VEJE FORBI FORHINDRINGERNE	24
4.1.5 REFLEKTÉR KRITISK OVER ANALYSEN	24
4.2 CASESTUDIER	24
4.2.1 UDVÆLGELSE AF CASES	25
4.2.2 PRÆSENTATION AF CASES OG ARTIKLER	27
4.2.2.1 CASE 1: KAGEPERSON	27
4.2.2.2 CASE 2: PYRUS	28
<b>3.0 TEORI</b>	<b>29</b>
3.1 DISKURSTEORETISK RAMME	29



3.1.1 KRITISK DISKURSANALYSE	30
3.2 FRAMING	33
3.3 IDENTITETSPOLITIK	34
3.3.1 RACE	35
3.3.2 KØN	36
3.4 KOBLING AF TEORIER	37
<b>5.0 ANALYSE</b>	<b>37</b>
5.1 ANALYSEDEL 1: KAGEPERSON	39
5.1.3 ANALYSEDEL 1: DELKONKLUSION	54
5.2 ANALYSEDEL 2: PYRUS	55
5.2.3 ANALYSEDEL 2: DELKONKLUSION	71
5.3 ANALYSEDEL 3: DEN SOCIALE PRAKSIS	72
<b>6.0 DISKUSSION</b>	<b>78</b>
6.1 KRÆNKELSESKULTUR?	79
6.2 FORANDRING?	80
<b>7.0 KONKLUSION</b>	<b>83</b>

## BEGREBSAFKLARING

Gennem rapporten vil jeg anvende en række centrale begreber, som jeg vil forklare, hvordan jeg forstår og anvender i følgende tabel:

BEGREB	FORKLARING
Woke(ness) / wokeister	At være bevidst om og optaget af social uretfærdighed, racisme og manglende ligestilling (Ordnet, i.d.)
Anti-woke	At opponere mod den woke tankegang om social retfærdighed med en holdning om, at wokeness er for ekstremt
Krænkelsekultur	En kultur, hvor man undgår personer og aflyser historiske produkter, fordi det er krænkende over for minoriteter og vækker forældede skildringer af kulturer og mennesker (Ordbogen, i.d.)
Aflysning	Når man sletter, fjerner eller undgår personer eller produkter for at tage afstand fra racisme, homofobi og andre nedgørelser af minoriteter
Krænkelsepapar	Nogen eller noget, der anses for at være villige eller tilbøjelige til at tage anstød i henhold til krænkelsekulturen (Ordnet, i.d.)
Binær- og nonbinær kønsforståelse	Binær: Hvor man tror på, at der kun eksisterer to køn. Nonbinær: Hvor man tror på, at det er muligt at identificere sig som det, man vil (Lildal-Schrøder, 2020, s. 28)
Mangfoldighed	Det at inkludere alle slags mennesker for, hvem de er
Social retfærdighed	Hvor alle i samfundet bliver behandlet lige uanset køn, race, seksualitet, handicap mm.
Blackfacing	Betegnelse, når hvide maler sig sorte i ansigtet for at imitere en karikeret version af en sort person (Sørensen, 2017)
Brugere / vedkommende	Anvendes i analysen om de personer, der kommenterer på Facebook
Begreber i kursiv	Når et teoretisk begreb bliver nævnt første gang

## 1.0 INDLEDNING

Med et snuptag har krænkelserkulturen revet traditioner og nostalgi væk under os. Børnefødselsdagene og julen er ødelagt. For nu må vi hverken spise kagemand eller se Pyrus. Dette skyldes, at et mindretal har overtaget magten. Et mindretal af krænkelserparate, der identificerer sig med en kage, og som bliver krænket over en flødebolle. Wokebølgen ødelægger alt på sin vej. Hvad bliver det næste?

Sådan lyder det, når mange danskere deltager i tidens debatter. Diskussionen om mangfoldighed og inklusion i samfundet er på vores læber som aldrig før. Institutioners aflysninger og ændringer af kulturprodukter har de seneste år fremprovokeret beskyldninger, rynkede pander og ophedede debatter, som kun identitetspolitiske emner kan få frem i folket. Spørgsmål om minoriteter, racisme, ligestilling og køn stilles i ét væk, og institutioner foretager ændringer for at fremme mangfoldighed og social retfærdighed. Medierne slår rekorder i dækningen af de omdiskuterede emner, og kommentarsporene på de sociale medier flyder over med forargede og ophidsede brugere, der føler, at alt, de kender, tages fra dem.

Alt dette kan vi placere under de nyere begreber *krænkelserkultur* og *wokeness*. Spørger man Dansk Folkeparti, er krænkelserkulturen et importeret raceproblem fra USA, som ingen plads har i Danmark, fordi samfundet ikke skal betale aflad for fortidens synder (Dansk Folkeparti, i.d.). Slår man ordene op i de danske ordbøger, beskrives de som overdrevne og radikaliserede handlinger (Jensen, 2021 & Ordnet, i.d.). Der er ingen tvivl om, at der bliver set skævt til krænkelserkulturen og de forandringer, den medfører i samfundet. Men kommer det som nogen overraskelse, når nyhedsmediernes, og selv de danske ordbøger, vinkler historierne og begreberne i så negativ grad, at det påvirker samfundets forståelse af og holdninger til identitetspolitiske emner?

De fleste er nu om dage bekendte med begrebet *clickbait*, og mange er ligeledes indforståede med, at det er en del af nyhedsmediernes virkemidler, når de i overskrifterne bruger tillokkende ord for at pirre folks nysgerrighed. Her opstår dog et dilemma om graden af vinkling. For bør nyhedsmediernes vinkle deres historier så skarpt, at det skaber et fordrejet og misvisende syn på sagen? Bør medierne påtage sig et større ansvar for at videregive information utvetydigt, eller skal brugerne lære at læse artiklerne til ende, før de danner sig en holdning? Og bidrager medierne til en samfundsmæssig diskurs, som taler imod mangfoldighed og social retfærdighed?

I dette speciale vil jeg dykke ned i ovenstående problemstillinger med udgangspunkt i kritisk diskursanalyse. I den forbindelse har jeg udarbejdet følgende problemformulering:

## 1.1 PROBLEMFORMULERING

*Hvordan påvirker nyhedsmediernes dækning af ændringer, der relaterer sig til krænkelserkultur, samfundets diskurs, og hvorledes fører dækningen til en dominerende modvilje mod mangfoldighed og social retfærdighed?*

## 1.2 PROBLEMFELT OG TEMARAMME

På baggrund af kandidatspecialemodulets krav om at udarbejde et speciale inden for kommunikationsfagets faglige rammer, vil jeg udfærdige et speciale med afsæt i en analytisk orienteret afhandling (Studieordningen, 2022). Specialet tager metodisk og analytisk udgangspunkt i Norman Faircloughs (2008) kritiske diskursanalyse, og det specifikke problemfelt vil jeg beskrive i indeværende afsnit.

I takt med at vores samfund er blevet mere frit, skal der også strukturelle ændringer til for, at alle kan føle sig velkomne som de personer, de er. Dette forsøger forskellige institutioner og virksomheder at imødekomme ved at gøre op med forældede og normative navne, aflyse TV-udsendelser og fjerne produkter fra markedet, der spænder ben for et mangfoldigt og retfærdigt samfund. Ændringerne har vakt stor debat om, hvorvidt det at aflyse kulturprodukter er udemokratisk og fører til en krænkelserkultur uden ende. Når debatterne snarere drejer sig om tabet af et kulturprodukt end kampen for mangfoldighed og social retfærdighed, er det så, fordi nyhedsmediernes vinkler det således? Dette spørgsmål er, hvad specialet blandt andet søger at afdække. Mere specifikt vil specialet undersøge, hvordan nyhedsmediernes dækning af ændringer, der relaterer sig til krænkelserkultur, påvirker samfundets øvrige diskurs, samt hvordan denne dækning fører til en samfundsmæssig modvilje mod mangfoldighed og social retfærdighed.

Når jeg skriver 'samfundets øvrige diskurs' refererer jeg til den diskurs, der ikke er indbefattet af nyhedsmediernes diskurs, og som netop påvirkes af nyhedsmediernes. Dette skyldes, at jeg er bevidst om, at nyhedsmediernes diskurs også er en del af samfundets diskurs. Når jeg skriver, at jeg ønsker at undersøge dækningen af de ændringer, der relaterer sig til krænkelserkultur, er jeg ligeledes opmærksom på, at der findes mange forskellige definitioner af kulturen. Specialet vil som udgangspunkt referere til den definition, der anser kulturen som et resultat af, at man undgår og aflyser personer eller historiske produkter, der enten udtaler sig krænkelende over for minoriteter eller vækker forældede, negative skildringer af kulturer, mennesker og minoriteter (Ordbogen, i.d.). Når man taler om krænkelserkulturen, kan man heller ikke undgå at inddrage 'wokeness', som er et begreb, specialet ligeledes vil indbefatte. Der findes både negative og neutrale definitioner

af 'woke'. Den negative definition blev kort beskrevet i indledningen, mens den neutrale definition refererer til dét "at være bevidst om og optaget af social uretfærdighed, racisme og manglende ligestilling" (Ordnet, i.d.). Ifølge Sobande m.fl. er der med årene sket et skift fra, at wokeness har handlet om at sætte fokus på social retfærdighed til at handle om ekstremisme (Sobande m.fl., 2022).

På baggrund af en pilotundersøgelse om danskernes holdninger til identitetspolitiske spørgsmål fra 2022 udledte professor i statskundskab ved Aarhus Universitet Michael Bang Petersen, at danskerne ikke er woke (Pröschild & Fahrendorff, 2022). Dette skyldes, at over 80% afviser identitetspolitiske mærkesager. Undersøgelsen viser eksempelvis, at 82% procent er uenige i, at blackfacing er problematisk, mens 71% er uenige i, at vi bør tage særligt hensyn til folk med ikke-binære kønsidentiteter og 81% er uenige i, at vi ikke bør ændre vores traditioner, selvom de måtte støde andre (Pröschild & Fahrendorff, 2022). Selvom tallene stammer fra en undersøgelse med knap 300 respondenter, giver det et tydeligt og bekymrende billede af, at vi har et samfund, som hverken er mangfoldigt eller anser racisme og eksklusion af minoriteter som et problem.

Med udgangspunkt i kritisk diskursanalyse vil dette speciale dykke ned i denne problemstilling, som skal give et mere dybdegående billede af, hvordan samfundet diskursivt forholder sig til social retfærdighed og mangfoldighed, når det sker på bekostning af kulturprodukter.

## **2.0 LITTERATURREVIEW**

For at undersøge feltet og den forskning, der eksisterer på området, har jeg foretaget en dybdegående litteratursøgning, som danner grundlaget for dette speciales litteraturreview. Litteraturreviewet har til formål at kortlægge den eksisterende forskning inden for emnet, samt belyse hvilke områder forskningen endnu ikke har berørt. Den relevante forskning vil blive anvendt i projektet som reference og perspektivering i analysen som en del af den teoretiske ramme, samt i diskussionen som sammenligningsgrundlag. Litteraturreviewet tager udgangspunkt i en kombination af Patricia Cronin, Frances Ryan og Michael Coughlan (2008) samt Alan Brymans (2012) tilgange til et litteraturreview.

Ifølge Cronin m.fl. skal et litteraturreview bestå af en objektiv, grundig og kritisk gennemgang af forskningen i det undersøgte felt. Målet er, at man giver læseren et indblik i, hvad der er op og ned i feltet, og hvor der er potentiale for yderligere forskning på området (Cronin m.fl., 2008, s. 1). Bryman taler ligeledes ind i forestående, men hævder, at den mest indlysende grund til at arbejde

med et litteraturreview er, at man på den måde gennemgår, hvad andre har forsket i om emnet, således at man ikke genopfinder noget, der allerede er forsket i (Bryman, 2012, s. 98).

På baggrund af Cronin m.fl. og Brymans definitioner på et fyldestgørende litteraturreview har jeg rammerne for, hvordan et litteraturreview kan bidrage til mit speciale. Indledningsvis ønsker jeg at gennemgå fremgangsmåden for litteratursøgningen for at give læseren indblik i, hvilken strategi jeg har lagt for udvælgelsen af relevant forskning. Dette vil følge af en præsentation af de relevante forskningsresultater. Slutteligt vil jeg placere specialets plads i forskningsfeltet, belyse eventuelle gråzoner og argumentere for specialets relevans.

## **2.1 FREMGANGSMÅDE**

Ifølge Cronin m.fl. (2008) og Bryman (2012) er der to former for litteraturreview; *et narrativt review* og *et systematisk review*. Et narrativt review søger at udvælge litteratur inden for forskningsfeltet med en kritisk indgangsvinkel for til sidst at konkludere overordnet på den forskning, der er foretaget. Formålet er at skabe et overblik over den nuværende viden om emnet, og derigennem få et indblik i, hvor der er mangler og gråzoner i forskningen, som kan inspirere til fokus for egen forskning. Denne form for litteraturreview er, i modsætning til det systematiske litteraturreview, mere subjektiv i sin udvælgelse af litteratur og dermed ikke nær så gennemsigtig over for læseren (Cronin m.fl., 2008, s. 1). Det systematiske review har en mere objektiv tilgang og stræber efter at være fuldkommen transparent over for læseren. Det søger at fremvise en komplet liste af al forskning, der vedrører emnet, så man kan illustrere og gengive de metoder, der er blevet brugt for at komme frem til den udvalgte, relevante forskning, samt hvilke inklusions- og eksklusionskriterier, man har stillet for litteratursøgningen (Cronin m.fl., 2008, s. 2).

I dette litteraturreview har jeg beskæftiget mig med begge former for reviews. Mit litteraturreview har træk fra det systematiske review, idet jeg forsøger at være transparent over for læseren ved at fremvise, hvordan litteratursøgningen er foregået i kronologisk rækkefølge. Mit review trækker samtidig på det narrative litteraturreview, idet jeg er subjektiv i min udvælgelse af relevant litteratur, og kun udvælger og refererer til det, som kan bidrage til opgaven. Mit review har til hensigt at skabe et overblik over, hvad der er forsket i på området for at belyse dette speciales plads i forskningsfeltet, hvorfor jeg trækker mest på det narrative reviews formål.

Da jeg påbegyndte litteratursøgningen, startede jeg med at definere opgavens emne og foreløbige problemstillinger for at specificere de endelige søgeord. Her beskrev jeg, at min

opgaves formål er at undersøge, hvordan nyhedsmedierne dækker emner, der vedrører krænkelsekultur og wokeness, samt hvordan mediernes diskurs påvirker samfundets øvrige diskurs. Eftersom opgavens emne og problemstilling var bestemt, inddelte jeg opgavens fokus ud fra de tematiske aspekter som illustreret nedenfor i tabel 1.

Krænkelsekultur	Woke	Medier	Diskurs og framing
Krænkelsekultur	Woke(ness)	Mediedækning	Diskursanalyse
Krænkelseparat	Antiwoke(ness)	Nyhedsmedier	Mediediskurs
	Identitetspolitik	Framing	Framing

Tabel 1 - Specialets aspekter (af egen tilvirkning)

Ved at inddele specialets problemfelt i tematiske aspekter fandt jeg frem til nøgleordene for min søgning. Herefter gjorde jeg mig overvejelser om, hvilke søgedatabaser jeg ville bruge til min litteratursøgning. Jeg har brugt Primo som primær søgedatabase, da den trækker fra fagligt relevante databaser, der blandt andet involverer sociologiske, kommunikations- og medievidenskabelige databaser, som er relevante for dette speciale.

Før jeg foretog søgningerne, opstillede jeg følgende inklusions- og eksklusionskriterier, så jeg kunne filtrere søgningen, således at jeg kun blev eksponeret for den mest relevante litteratur. Ud fra mine tidligere, eksplorative søgninger erfarede jeg, at der kun ville komme få resultater frem, hvis jeg havde for mange søgekriterier. Derfor valgte jeg at indskærpe mine inklusions- og eksklusionskriterier, således at jeg selv havde muligheden for at finsortere i litteraturen.

Inklusionskriterier	<ul style="list-style-type: none"> <li>• Som udgangspunkt 'peer reviewed' udgivelser fra 2017-2023</li> <li>• Emner der vedrører problemstillinger af woke eller krænkelsekulturel karakter</li> </ul>
Eksklusionskriterier	<ul style="list-style-type: none"> <li>• Det skal handle om identitetspolitiske emner, men ikke politik i form af paragraffer, valgkamp mm.</li> <li>• Det skal ikke handle om marketing, f.eks. woke washing</li> </ul>

Tabel 2 - Inklusions- og eksklusionskriterier (af egen tilvirkning)

Et kriterie for litteraturen er, at den som udgangspunkt skal være peer reviewed for at sikre, at forskningen ikke kommer med påstande, som ikke er anerkendt af andre fagfæller. Jeg skriver "som udgangspunkt", fordi alle bøger ikke bliver vist i søgedatabaserne, hvis man udelukkende inkluderer peer reviewed tekster. Derudover er et kriterie ligeledes, at litteraturen tidligst må være udgivet fra 2017. Dette skyldes, at wokebølgen og problemstillinger, der vedrører krænkelsekulturen blev en del af samfundsdebatten i 2017, hvor "Black Lives Matter" blev et omdiskuteret emne (Den store danske, i.d.). Derfor er det også et kriterium, at litteraturen vedrører emner, hvor omdrejningspunktet er wokeness og krænkelsekultur, da det er disse emner, som specialet handler om.

For at indskærpe søgeresultaterne har jeg ligeledes opstillet to eksklusionskriterier. Først og fremmest vil litteratur, der vedrører politik i bred forstand, ikke være relevant for mit speciale, hvorimod emner af identitetspolitisk karakter anses som relevante. På samme vis frasorteres litteratur, der omhandler brandingstrategi, marketing eller woke-washing.

## 2.2 SØGNING PÅ DISKURSER OM WOKENESS OG KRÆNKELSESKULTUR

I min søgning ønskede jeg at søge så specifikt på mit emne som muligt for at finde ud af, om der findes forskning, der har undersøgt nyhedsmediernes diskurser eller framing af wokeness eller krænkelsekultur. Dette indskrænkede dog resultaterne til under 5 resultater. Derfor foretog jeg en bredere søgning på (woke\* OR 'cancel culture') AND ("discourse analysis" OR fram\*) på Primo, hvor jeg fandt ni ud af 61 relevante i relation til problemfeltet.

Søgedatabase	Resultater (relevante resultater)	Dato for søgning
Primo	61 (9 relevante)	13/4-2023

Tabel 3 - Søgeresultater på Primo (af egen tilvirkning)

En stor del af søgeresultaterne blev frasorteret, da de ikke levede op til de opstillede inklusionskriterier. Dette skyldes, at en del refererer til woke-begrebet i marketingsammenhænge, som blandt andet refererer til, hvorvidt brands fremstår autentiske, når de kommunikerer woke tendenser, eller om der er tale om marketingsstunt, også kaldet woke-washing, hvor det viser sig, at de i virkeligheden ikke har woke værdier. Dette er ikke direkte irrelevant for specialet, da man kan argumentere for, at 'Kageperson' handler om, at Lagkagehuset foretager et nyt "woke" standpunkt. Men da specialet i højere grad fokuserer på nyhedsmedierne



som afsender af en case samt modtagelsen fra sociale medier herpå, vurderes det, at marketingaspektet af emnet ikke er nødvendigt for at kunne forstå og analysere problemfeltet. Dette skyldes, at specialet ikke søger at analysere, hvorfor og hvordan en virksomhed tager et standpunkt i forhold til 'wokeness', men snarere samfundets reaktion på en aflysning eller en debat om forskellige institutioner eller virksomheders ændringer.

På samme vis var der resultater, som omhandlede konkrete emner såsom, hvordan specifikke universiteter og arbejdspladser tog stilling til krænkelsekulturen, som også blev frasorteret på grund af manglende relevans. Derudover var cirka en tredjedel af søgeresultaterne fejl-resultater, da artiklerne eksempelvis indebar et framework om at vågne op (wake/woke up) eller andet, som på ingen måde vurderes relevant for problemfeltet.

### 2.3 PRÆSENTATION AF EKSISTERENDE FORSKNING

Med øje for at anvende den eksisterende litteratur i analysen og til sammenligning og diskussion af resultater, vil jeg redegøre for artiklernes mest væsentlige og relevante pointer. For overskuelighedens skyld vil litteraturen ligeledes blive inddelt i temaer, således at de kan relateres til hinanden. I tabellen nedenfor fremgår en oversigt over de relevante artikler, samt hvordan de tematiseres (Tabel 4).

Artikel	Tema
The abnormalisation of social justice: The 'anti-woke culture war' (Cammaerts, 2022)	Magtfulde diskurser
The hypervisibility and discourses of 'wokeness' in digital culture (Sobande, Kanai & Zeng, 2022)	
You are cancelled: Virtual collective consciousness and the emergence of cancel culture as ideological purging (Velasco, 2021)	Krænkelsekultur
Crisis narrative and the paradox of erasure: Making room for dialectic tension in a cancel culture (Veil & Waymer, 2021)	
CancelCulture: Examining definitions and motivations (Tandoc, Tan Hui Ru, Lee Huei, Min Qi Charlyn, Chua & Goh,	

2022)	
Moral emotions, good moral panics, social regulation and online public shaming (Blitvich, 2022)	Aflysning af personer
Racist call-outs and cancel culture on Twitter: The limitations of the platform's ability to define issues of social justice (Bouvier, 2020)	
What gets lost in Twitter 'cancel culture' hashtags? Calling out racists reveals some limitations of social justice campaigns (Bouvier & Machin, 2021)	Krænkelleskulturens dilemmaer
Principled or Partisan? The effect of Cancel Culture Framings on Support for Free Speech (Fahey, Roberts, Utych, 2023)	
Danske mediers dækning af identitetspolitik er partisk og misvisende (Kristensen, 2022)	Mediernes dækning

Tabel 4 - Tematisering af eksisterende litteratur (af egen tilvirkning)

Hermed en præsentation af resultaterne for den eksisterende forskning, som er opdelt i afsnit efter ovenstående temaer.

### 2.3.1 MAGTFULDE DISKURSER

Karakteristisk for forskningen om diskurser om *wokeness* er, at begrebet har udviklet sig fra at være en neutral diskurs, hvor der var fokus på social retfærdighed til at blive brugt i en negativ diskurs, hvor det bliver anset som ekstremisme og radikalisering (Sobande m.fl., 2022). Både Cammaerts (2022) og Sobande (2022) beskriver i deres diskursstudier, hvilke woke- og antiwoke diskurser der dominerer i den digitale kultur og blandt magtfulde politikere og nyhedsmedier. Studierne har mange lighedspunkter med dette speciale, da de undersøger, hvordan magtfulde positioner påvirker den øvrige, offentlige diskurs.

Artiklen "The abnormalisation of social justice: The 'anti-woke culture war' in the UK" af Bart Cammaerts (2022) opsummerer et diskursstudie, der tager udgangspunkt i de britiske politikeres

skriftlige udtalelser i den såkaldte "anti-woke krig" under valget i 2021, og hvordan disse udtalelser har præget og defineret den mainstream offentlige diskurs i UK.

Studiet illustrerer, at der er en dominerende anti-woke diskurs blandt højreorienterede politikere, som påstår, at wokeness og krænkelserkulturen er negative ideologier, som truer ytringsfriheden. På samme vis eksisterer der generelle diskurser, hvor wokeness associeres med ekstremisme, radikalisering og galskab, som er skadeligt for samfundets måde at leve på. Dem, der betegner sig selv som woke, bliver diskursivt udelukket fra kategorien "en af os" af de højreorienterede politikere. Denne majoritet gør sig selv til ofre for minoriteten, således at racisme eksempelvis kommer til at handle om, at sorte mennesker har noget imod hvide mennesker. Diskursen følger argumentet om, at man ikke længere må sige eller gøre grin med noget i modstrid til gamle dage, hvor man ikke blev udskammet for at sige noget umoralsk (Cammaerts, 2022).

Ifølge Cammaerts spiller medierne ligeledes en afgørende rolle i forhold til at tegne et billede af, at nogen eller noget er afvigende. Han betegner nyhedsmedierne som ansvarlige for at have en moralsk rolle, som udøves ved at være stigmatiserende og stemplende. Dette kommer eksempelvis til udtryk, idet de højreorienterede medier og politikerne starter, hvad Cammaerts definerer som en moralsk panik ved at få wokeister til at fremstå farlige (Cammaerts, 2022).

Francesca Sobande, Akane Kanai og Natasha Zeng (2022) har ligeledes opstillet en række forskellige diskurser om wokeness i den digitale kultur. I artiklen "The hypervisibility and discourses of 'wokeness' in digital culture" opstiller de forskellige woke diskurser, som indebærer forskellige motivationer, udfordringer og anledninger for kommunikation. Studiet udspringer fra deres erfaring om, at begrebet 'woke' har skiftet dets signifikans og betydning gennem de sidste år, og at der er sket et skift fra, at wokeness har handlet om at sætte fokus på social retfærdighed til at handle om ekstremisme (Sobande m.fl., 2022).

Sobande m.fl. fremhæver diskursen '*woke som det nye snefnug*', hvilket centrerer sig om ironisk, politisk højreorienteret humor, der kritiserer den bemærkelsesværdige venstrefløj, som kæmper for social retfærdighed. Folk der benytter sig af denne woke-diskurs, har tendens til at latterliggøre, hvem de kalder for 'retfærdighedskæmpere' (Sobande m.fl., 2022). Derudover fremhæver de diskursen '*woke som uautentisk*' og refererer til, den kritik wokeness har fået for at gå for langt ved at aflyse folk med mere (Sobande m.fl., 2022).

### 2.3.2 KRÆNKELSESKULTUR

Da projektets formål er at undersøge ændringer, der relaterer sig til krænkelsskultur, er det relevant at se, hvad der er blevet forsket i inden for feltet. Dette bidrager Tandoc m.fl. (2022), Velasco (2021) og Veil og Mayer (2021) med i deres undersøgelser om, hvordan krænkelsskulturen er med til at påvirke samfundet.

Edson C. Tandoc Jr m.fl. (2022) undersøger og diskuterer definitionerne og motivationerne bag krænkelsskulturen. I artiklen beskrives det, hvordan nogle definitioner på krænkelsskulturen handler om at straffe personer, der udtrykker kontroversielle holdninger, mens andre definitioner fokuserer på fordelene i at styrke minoritetsgrupper og bekæmpe uretfærdighed. På samme vis er motivationerne for krænkelsskulturen blandt andet, at man ønsker at beskytte minoritetsgrupper og skabe sociale forandringer og omvendt at straffe personer for adfærd eller udtalelser, der betragtes som uacceptable eller krænkelsskende. Samtidig argumenterer de for, at sociale medier kan føre til en overfladisk og ensidig diskussion, hvor der ikke er plads til nuancerede synspunkter og debat (Tandoc m.fl., 2022).

Med et anderledes fokus undersøger Joseph Ching Velasco i artiklen "You are cancelled: Virtual collective consciousness and the emergence of cancel culture as ideological purging" (2021), hvordan krænkelsskulturen påvirker samfundet. Han hævder, at krænkelsskulturen er resultatet af en stigende øget socialisering, som skabes på sociale medieplatforme, hvor folk kan dømme og straffe hinanden offentligt. Velasco deler holdning med Tandoc m.fl. (2022) i forhold til, at aflysning kan føre til en ensidig og intolerant kultur. Han hævder desuden, at aflysning kan resultere i, at folk ikke tør at udtrykke sig, fordi de frygter konsekvenserne af at afvige fra den dominerende ideologi (Velasco, 2021).

Et andet perspektiv på, hvordan krænkelsskulturen kan påvirke samfundet, studeres af Shari R. Veil og Damion Mayer i artiklen "Crisis narrative and the paradox of erasure" (2021). I artiklen anvender Veil og Mayer begrebet *udviskning*, som henviser til den proces, hvor nogen eller noget bliver slettet som følge af en aktiv beslutning om at fjerne eller redigere informationer. Samtidig kan det føre til en ensidig eller forsimplet fortælling om kriser, der hindrer folks evne til at forstå dens kompleksitet. Derfor argumenterer artiklen for, at det er vigtigt at skabe en lige fordeling mellem forskellige synspunkter for at skabe en mere pålidelig krisefortælling, der i tilfælde kan hjælpe med at tackle fremtidige kriser. Ved at acceptere og inkludere forskellige perspektiver og historier, anerkender og adresserer eksisterende magtstrukturer og uligheder (Veil & Mayer, 2021).

### 2.3.3 AFLYSNING AF PERSONER

I den afsøgte litteratur om krænkelserkulturen fremgår det tydeligt, at krænkelserkulturen oftest forbindes med aflysning af personer, der har udtalt eller opført sig grænseoverskridende. I relation til dette undersøger Pilar Garcés-Conejos Blitvich (2022) brugere på de sociale mediers diskurser og evne til at cancel personer, der har ytret noget, der har været stødende i en racistisk, sexistisk eller homofobisk grad. Blitvich tager udgangspunkt i begrebet *online public shaming* (OPS), som refererer til, at brugere på sociale medier stempler og udskammer en person, der har ytret sig forkert ved ikke kun at udskamme personens udtalelser, men ligeledes udskamme og aflyse personen. Disse cases fremkalder, hvad Blitvich kalder for *moralsk chok*, hvilket ofte resulterer i, at de går viralt på sociale medier, hvor de udstillede personer bliver udskammet i kommentarer og opslag og kontakten med hadbeskeder (Blitvich, 2022).

I et andet diskursstudie undersøger Bouvier (2020) i samme ombæring, hvordan brugere på Twitter hænger personer ud, der har udtalt sig racistisk, og hvordan antiracistiske holdninger bliver kommunikeret. Her kommer hun blandt andet frem til, at der er en trend på Twitter, hvor man hænger "de onde" ud, samtidig med at der er en fællesskabsfølelse i at hænge dem ud sammen. Bouvier kalder dette for et *moralsk paradespil*, som handler om, at man som gruppe giver "de onde" en moralsk dom. Ligesom Blitvich mener hun, at disse sager på Twitter kan starte en nyhedsstrøm, som vil få mainstream medier til at dække historien uden at dykke ned i dem selv, hvorfor nyhedsdækningen vil være på et uoplyst grundlag. Dette anser Bouvier for at være problematisk, idet proportionerne, konteksten og historien kan gå tabt hen ad vejen, hvilket er umoralsk, fordi det vil gå ud over de udhængte personer (Bouvier, 2020).

### 2.3.4 KRÆNKELSERKULTURENS DILEMMAER

Bouvier og Machins (2021) diskursstudie søger på samme vis at illustrere diskurserne i forhold til krænkelserkulturen på sociale medier. I dette tilfælde mener Bouvier og Machins, at sociale medier tillader stemmer fra bunden at udtrykke sin mening frem for, at det er nyhedsmedierne, der som regel udsender en såkaldt top-down kommunikation. De påpeger, at sociale medier har stort potentiale i at udfordre den elitære kontrol, som mainstream nyhedsmedier har, når de kommunikerer om sager, hvor bestemte holdninger dominerer. Studiet undrer sig over, hvorvidt det at aflyse nogen er moralsk, og hænger sammen med at kæmpe for social retfærdighed, eller om der er tale om dobbeltmorale? (Bouvier & Machins, 2021).

I James J. Fahey, Damon C. Roberts og Stephen M. Utychs (2022) studie er dilemmaet om krænkelserkulturen anderledes i forhold til, hvordan Bouvier og Machins udtrykker det. I deres

undersøgelse fremhæves det, hvordan fremstillingen af krænkelserkulturen påvirker ytringsfriheden. Gennem en række eksperimenter blev deltagere præsenteret for forskellige fremstillinger af cancelling, hvorefter de blev bedt om at vurdere deres holdning til ytringsfrihed. Dette blev gjort ud fra, Faheys m.fl. to former for cancelling: *principled framing*, hvor aflysning bliver repræsenteret som en måde at beskytte minoriteter på og *partisan framing*, som refererer til, at aflysning bliver præsenteret som en politisk drevet handling. Eksperimenterne viste, at de deltagere der blev præsenteret for principled framing var mere tilbøjelige til at støtte ytringsfriheden end dem, der blev præsenteret for partisan framing. Fahey m.fl. kom derfor frem til, at måden aflysning præsenteres på, har en afgørende betydning for, hvordan folk opfatter ytringsfrihed (Fahey m.fl., 2022).

### **2.3.5 MEDIERNES DÆKNING**

Da dette speciale søger at afdække nyhedsmediernes dominerende diskurser og frames, og hvordan disse påvirker den øvrige diskurs i samfundet, er det relevant at inddrage eksisterende forskning om mediedækningens påvirkning på samfundet. Jeg vurderede ikke, at den tidligere præsenterede forskning kom i dybden med netop dette. Derfor foretog jeg en yderligere søgning, som afveg fra den oprindelige litteratursøgning på Primo.

I søgningen på emnet fandt jeg frem til ph.d.-studerende Morten Stinus Kristensen, der forsker i danske nyhedsmediers dækning af identitetspolitik. Han er særligt aktiv på sociale medier, hvor han gør opmærksom på journalistiske dækninger af identitetspolitik. I hans artikel "Danske mediers dækning af identitetspolitik er partisk og misvisende" (2022) kritiseres danske mediers dækning af identitetspolitik.

I Kristensens analyse gennemgår han mediedækningen af identitetspolitiske sager, og hvorledes dækningen kan være med til at skabe og fastholde en skæv forestilling om, hvad identitetspolitik egentlig er. Han mener, at den generelle journalistiske dækning af identitetspolitik er præget af vinklinger, der er stærkt negative over for emnet, og i den forbindelse fører til misinformation om aktuelle nyheder. Han mener, at dette sker, fordi journalistik er selvrefererende, og hvis et medie først dækker en historie om identitetspolitik på en bestemt måde, har andre medier tendens til at genoptage diskursen fra denne dækning. Det er problematisk, fordi den ufuldstændige dækning gør, at debatterne vil tage udgangspunkt i en skræmmeversion af identitetspolitik (Kristensen, 2022).

Han mener, at der er tale om en *anti-identitetspolitisk anekdotebank*, hvor en række komplekse sager får alle nuancer skåret fra, så kun de mest overfladiske står tilbage. Disse anekdoter er ofte misvisende og udvælges for at understøtte et anti-identitetspolitisk narrativ. Kristensen mener, at dette kan give et skævt billede af debatten om identitetspolitik, da de ikke nødvendigvis afspejler den kompleksitet, som debatten har (Kristensen, 2022).

Når det kommer til vinklingen af historier, mener Kristensen, at medierne ofte fremstiller identitetspolitik som en polariseret debat mellem to ekstremere, hvor den ene side beskylder den anden for at være for politisk korrekt og begrænse ytringsfriheden, mens den anden side beskylder den første for at være racistisk og undertrykkende. Han hævder ligeledes, at medierne ofte fokuserer på kontroversielle eller sensationelle historier inden for identitetspolitik, hvilket kan skabe en fordrejning af debatten og føre til en overfokusering på enkeltsager. I stedet mener han, at medierne skal fokusere på de større strukturelle problemer og give plads til flere perspektiver i debatten (Kristensen, 2022).

#### **2.4 SPECIALETS PLADS I FORSKNINGSFELTET**

Gennemførelsen af litteratur, der specifikt vedrører diskurser og framing af wokeness og krænkelsekultur, illustrerer, at det er et felt, som er forsket forholdsvist lidt i. Overordnet set fokuserer de præsenterede studier i højere grad på, hvordan brugere på sociale medier samt højreorienterede personer og medier kommunikerer om emnerne frem for, hvordan de forskellige aktører påvirker hinanden.

Bouvier og Machins (2021) mener, at sociale medier har stor magt i krænkelsekulturen og i forhold til påvirkningen af holdningerne til dette, mens Cammaerts (2022) og Kristensen (2022) mener, at politikere og nyhedsmedierne har den største magt i forhold til at påvirke den resterende befolknings diskurs. Det fremgår derfor tydeligt, at forskningen inden for feltet ikke har undersøgt samspillet mellem nyhedsdækningen, reaktionerne på sociale medier og i samfundet, men snarere har haft fokus på diskurserne på de forskellige platforme. Man kan derfor argumentere for, at der er tale om et uudforsket område i forskningen om samspillet mellem de forskellige sociale praksisser, som dette speciale kan bidrage med i analysen af, hvordan nyhedsmediernes frames påvirker samfundets diskurser.

Når krænkelsekulturen undersøges i den eksisterende litteratur, refereres der udelukkende til dét at aflyse personer, og hvorvidt afløsningen af disse går imod ytringsfriheden. I forskningen er der ikke eksempler på, at kulturprodukter bliver aflyst. Samtidig er det gennemgående for den

eksisterende litteratur, at de er meget kritiske overfor krænkelsekulturen, idet den fører til aflysninger, der gør, at der kun er plads til ensidige diskussioner. Derfor kan man argumentere for, at dette speciale vil bidrage med et nyt perspektiv i forskningen af krænkelsekulturen, eftersom specialet vil tage udgangspunkt i cases omhandlende aflysninger af Pyrus-julekalenderen og Lagkagehusets ændring af 'kagemand'. Samtidig vil undersøgelsen af cases, der ikke omhandler personer, eventuelt bidrage til en illustration af ligheder og forskelle i aflysningen af kulturprodukter.

For hele litteraturreviewet og de få resultater i litteratursøgningen fremgår det tydeligt, at der ikke eksisterer tilstrækkelig forskning om wokeness og krænkelsekultur. Derfor kan dette speciale bidrage med flere ting i forskningsfeltet, som endnu ikke er afsøgt. Først og fremmest vil specialet bidrage med en diskursanalyse af, hvilke diskurser der dominerer i debatten om wokeness og krænkelsekulturen, samt hvordan nyhedsmedierne diskursivt påvirker resten af samfundet. I det store hele vil specialet undersøge, hvorvidt diskurserne og deres påvirkning af hinanden kan føre til samfundsmæssig diskurs, der afviser at kæmpe for social retfærdighed.

### **3.0 VIDENSKABSTEORI**

I dette afsnit vil jeg redegøre for socialkonstruktivismen, som er specialets videnskabsteoretiske ståsted. Hertil vil jeg løbende beskrive, hvordan jeg anvender og forstår tilgangen. Redegørelsen tager udgangspunkt i Klaus Rasborgs (2013) og Finn Collins (2021) perspektiver på socialkonstruktivisme, som samlet set giver en forståelse af socialkonstruktivismen, samt hvordan den anvendes og forstås i henhold til kritisk diskursanalyse.

Inden for socialkonstruktivismen er den virkelighed, vi konstant søger at erkende, ikke den 'virkelige' virkelighed, men en fortolket virkelighed, som er socialt konstrueret (Rasborg, 2013, s. 404). På samme måde skal sprog forstås som en handling, der bliver konstituerende for virkeligheden. Dette svarer til, at det at sige noget er ensbetydende med at gøre noget (Rasborg, 2013, s. 406).

Collin skelner mellem den erkendelsesteoretiske konstruktivisme og den ontologiske konstruktivisme. Den erkendelsesteoretiske konstruktivisme hævder, at menneskets erkendelse af viden er en konstruktion af den fysiske, samfundsmæssige og menneskelige virkelighed, mens den ontologiske konstruktivisme bevæger sig inden for forestillingen om, at menneskets erkendelse af viden, som er socialt konstrueret, skaber den fysiske, samfundsmæssige virkelighed (Rasborg, 2012, s. 407-409). I specialet vil jeg afgrænse mig til den ontologiske konstruktivisme,



idet jeg søger at indhente forståelse for, hvordan virkeligheden konstrueres gennem måden, nyhedsmedier og af samfundet forholder sig til krænkelsekultur og social retfærdighed på.

For at indhente forståelse for, hvordan samfundet forholder sig til krænkelsekultur og social retfærdighed, vil jeg med udgangspunkt i en kritisk diskursanalyse koncentrere mig om, hvordan sproget er med til at konstruere den sociale virkelighed. Derfor kan man argumentere for, at tilgangen er forankret i en socialkonstruktivistisk teori. Dette skyldes, at man ved at analysere diskurser giver adgang til en dybere samfundsforståelse, og muliggør en dybere indsigt i den sociale praksis for diskurser. Ifølge Fairclough er diskurs både konstrueret og konstruerende i den sociale virkelighed, hvilket ligeledes gør sig gældende for socialkonstruktivismen (Collin, 2021, s. 154).

Ifølge Collin er socialkonstruktivister typisk kritiske i forhold til den herskende samfundsorden. Her beskriver han, hvordan socialkonstruktivisme altid indeholder et dekonstruktivistisk element, som refererer til et ønske om at vise, at den eksisterende orden ikke er naturlig, nødvendig eller omgængelig (Collin, 2021, s. 16). Sættes det i relation til specialet, søger specialet netop at dykke ned i en virkelighed, hvor samfundet er imod ændringer, der foretages i kampen for mangfoldighed og social retfærdighed. Min opfattelse er nemlig ikke, at denne samfundsorden er omgængelig, naturlig eller nødvendig, hvorfor der er behov og potentiale for forandring, som er motivationen for specialets problemfelt.

Collin gengiver i sin bog Ian Hackings (1999) forskellige grader af denne kritiske dagsorden. Her er særligt graden *afsløring* en orden, der efterleves i dette speciale. Den består nemlig i at afsløre diverse samfundsforhold, der er uhensigtsmæssige og uretfærdige, og kun eksisterer, fordi de fejlagtigt anses som uundgåelige. Formålet med denne form for afsløring er, at den videnskabeligt skal dokumentere, hvordan samfundsmæssige traditioner og institutioner er frembragt af samfundsmagter, så nogen i samfundet kan få øjnene op for problemet og dermed forandre dem (Collin, 2021, s. 16-17). Specialets analyse har til hensigt at dykke ned i de frames, som nyhedsmedierne diskursivt udtrykker for at undersøge, hvorvidt disse frames påvirker samfundets øvrige diskurs. Ved at afsløre hvilke magtstrukturer og diskurser, der dominerer, sættes der fokus på problemstillingen om modviljen til at kæmpe for mangfoldighed og social retfærdighed. Dette vil forhåbentligt belyse, at en forandring er nødvendig for at gøre op med denne modvilje.

## 4.0 METODE

I følgende afsnit vil jeg redegøre for specialets undersøgelsesdesign, som primært tager udgangspunkt i Faircloughs (2008) tilgang til kritisk diskursanalyse som metode. Hertil vil jeg supplere med Yin (2014) og Flyvbjergs (2016) tilgang til casestudier som sekundær metode. Med sekundær metode mener jeg, at tilgangen vil blive anvendt til at udvælge cases, der har til formål at belyse og undersøge problemstillingen. På den måde vil undersøgelsesdesignet danne rammerne for et diskursstudie af udvalgte cases, der har til hensigt at undersøge, hvordan nyhedsmediernes dækning påvirker samfundets diskurs i relation til krænkelseskultur og social retfærdighed.

I de følgende afsnit vil jeg gennemgå, hvordan metoderne defineres af Yin, Flyvbjerg og Fairclough, mens jeg sideløbende vil gennemgå, hvordan tilgangene forstås og anvendes i specialet.

### 4.1 KRITISK DISKURSANALYSE SOM METODISK RAMME

I indeværende afsnit vil jeg gennemgå Faircloughs tilgang til kritisk diskursanalyse som metode, og hvordan jeg bruger metoden i dette speciale. Ifølge Fairclough er kritisk diskursanalyse en metode, lige så vel som det er en teori. Dette skyldes, at den udover at give en teoretisk ramme for sprog, giver et såkaldt moment, som muliggør en analyse af sprog og semiotik gennem den sociale proces (Fairclough, 2008, s. 93). Han påpeger dog, at det ikke er en metode, der bør stå alene, men at den kan kombineres med andre teoretiske og metodiske forståelser for at opnå en fyldestgørende forskning, der flytter grænser mellem teorier og metoder (Fairclough, 2008, s. 93-94).

Derfor supplerer jeg med dele fra casestudiet til at udvælge cases, som analysen vil tage udgangspunkt i. Udvælgelsen vil blive uddybet i 4.2 Casestudier. Styrken ved at kombinere den kritiske diskursanalyse og casestudiet er, at diskursanalysen sigter mod at afsløre magtforhold, ideologier og sociale strukturer gennem sproget (Fairclough, 2008), mens casestudiet giver mulighed for at analysere de konkrete cases, hvilket kan bidrage til en mere omfattende forståelse af fænomenet (Yin, 2014). Da jeg ikke har omstændighederne for at undersøge hele feltet af nyhedsmediernes diskurser og deres påvirkning på hele samfundet, kan jeg i stedet tage højde for bestemte cases og deres unikke omstændigheder til at afdække de sociale kontekster, der former og påvirker diskurserne. Metoderne er derudover forankrede i socialkonstruktivismen. Kritisk diskursanalyse fokuserer på, hvordan den sociale virkelighed konstrueres gennem sociale processer og sprog (Collin, 2021, s. 154-155), mens casestudier fokuserer på at forstå sociale

begivenheder, som følger socialkonstruktivismens betoning af, at virkeligheden er et resultat af sociale processer og handlinger (Collin, 2021, s. 21).

Når man anvender kritisk diskursanalyse som metode, skal man anse diskurs som *moment* i sociale praksisser. Det vil sige, at man skal anse sprog som konstituerende for den materielle sociale proces. Derudover analyserer man de dialektiske relationer mellem semioser, som inkluderer alle former for menings- og betydningsskabelse i form af billeder, verbalt sprog og andre elementer af social praksis (Fairclough, 2008, s. 94). Det karakteristiske ved tilgangen er, at den især fokuserer på de radikale forandringer, der finder sted i samfundet (Fairclough, 2008, s. 94-95).

Fairclough opstiller en analytisk ramme for kritisk diskursanalyse, som er inspireret af den kritiske teoretiker Roy Bhaskars (1986). Rammen har følgende punkter, som jeg vil gennemgå med udgangspunkt i dette speciales tilgang:

1. Fokus på et socialt problem
2. Identificer hindringer for at løse problemet
3. Behøver den sociale orden problemet?
4. Identificer mulige veje forbi forhindringerne
5. Reflektér kritisk over analysen (1-4)

#### **4.1.1 FOKUS PÅ ET SOCIALT PROBLEM**

Første trin er, at analysen skal fokusere på et socialt problem, der har et semiotisk aspekt. Ifølge Fairclough er kritisk diskursanalyse en problemorienteret tilgang, der er orienteret mod at belyse problemer, som folk konfronteres med i samfundet. Gennem dette fokus vil forskellige aspekter komme op til overfladen, så man ved, hvad man skal trække på for at tackle problemerne (Fairclough, 2008, s. 99).

Specialet fokuserer på flere sociale problemer, idet problemfeltets omdrejningspunkt handler om debatter inden for krænkelsekultur, der vækkes ud fra institutionelle og samfundsmæssige ændringer. Debatterne sætter blandt andet spørgsmålstegn ved racisme, ligestilling og køn, som er sociale problemer, der har mange holdninger bag sig. Når der forekommer ændringer, som gør op med disse problemer, relateres det ofte til krænkelsekulturen eller wokeness. I den forbindelse er jeg interesseret i at analysere de diskurser, der dominerer i nyhedsmediernes dækning af disse ændringer.

Specialets problemfelt har generelt semiotisk karakter, da den måde folk taler om emnet på, udtrykker deres sande holdning. De magthavende diskurser er derfor med til at konstruere samfundet, hvilket både går i tråd med Faircloughs syn på diskurs og sociale magtforhold samt specialets socialkonstruktivistiske ståsted.

#### **4.1.2 IDENTIFICÉR HINDRINGER FOR AT LØSE PROBLEMET**

Trin to handler om, at man skal definere, hvilke forhindringer der står i vejen for at løse problemet. Det kan eksempelvis være, at den måde, samfundslivet er struktureret på, gør, at problemet er resistent (Fairclough, 2008, s. 100). Ifølge Fairclough kan man identificere disse hindringer ved en analyse af a) netværket af praksisser, det er placeret i, b) relationerne mellem semiosen og andre elementer inden for de pågældende praksisser eller c) diskursen (Fairclough, 2008, s. 99-100).

Man kan argumentere for, at der er flere hindringer for at løse problemet. For det første er problemfeltet en svær størrelse at løse, fordi der er flere institutionelle faktorer i spil. Derudover berører emnet samfundsdebatter, og eftersom Danmark er et demokratisk land med ytringsfrihed, skal der være plads til forskellige holdninger. Som Marker og Hendricks hævder, forstås identitetspolitik på lige fod med sundheds- og fordelingspolitik, hvilket gør, at der er mange forskellige holdninger til emnet, som hverken kan argumenteres for at være "rigtige" eller "forkerte" (Marker & Hendricks, 2019, s. 16). Det bliver dog til et samfundsmæssigt problem, når debatterne fører til, at samfundet ikke tilskynder social retfærdighed og mangfoldighed. Analysen vil belyse problemet, mens forhindringerne for at løse problemet vil blive diskuteret i 6.0 Diskussion.

#### **4.1.3 BEHØVER DEN SOCIALE ORDEN PROBLEMET?**

Tredje trin handler om at vurdere, hvorvidt den sociale orden kan siges at behøve problemet. Dette indebærer, hvorvidt man gennem kritik kan argumentere for, at den sociale orden medvirker til større problemer, som den selv skal opretholde. Her bliver det tydeliggjort, at der er behov for radikal social forandring. I forhold til dette mener Fairclough også, at ideologi spiller en stor rolle, fordi diskurs er ideologisk, hvis den bidrager til at opretholde særlige magt- og dominansrelationer (Fairclough, 2008, s. 101).

Der er flere argumenter for, at den sociale orden behøver problemet. For det første kan man argumentere for, at der aldrig ville blive sat fokus på emnerne, og dermed aldrig ske nogen form for forandring, hvis ikke problemet eksisterede. Som beskrevet i 1.2 Problemfelt har wokebølgen

og krænkelserkulturen særligt udviklet sig over de sidste par år, hvilket er en indikation på, at samfundet er under konstant forandring. At flere institutioner i samfundet vælger at aflyse ting og omdøbe populærkulturelle varer indikerer, at de forsøger at gøre op med problemet for at inkludere minoriteter ved at tage afstand til forældede forståelser. At der er mange forskellige holdninger og modstand mod dette gør, at debatten om krænkelserkultur vil være et konstant "problem", som har potentiale til radikal udvikling og forandring.

#### **4.1.4 IDENTIFICÉR MULIGE VEJE FORBI FORHINDRINGERNE**

Trin fire fokuserer på, hvilket potentiale der er for forandring af tingenes tilstand. Her kan man fokusere på modsætningerne, gråzonerne eller fejlene ved en dominans i den sociale orden (Fairclough, 2008, s. 101-102).

Gennem analysen vil det blive belyst, hvordan nyhedsmedierne framer forskellige ændringer, samt hvordan samfundet tilpasser sig disse diskurser. Herigennem vil analysen illustrere, hvordan medierne har et stort ansvar i forhold til at informere sine brugere korrekt. På den måde kan man argumentere for, at løsningerne kan bestå i at informere folk på et tilstrækkeligt grundlag, så de kan danne deres egne diskurser og holdninger til emnet. Om det er så nemt, vil blive diskuteret i 6.0 Diskussion.

#### **4.1.5 REFLEKTÉR KRITISK OVER ANALYSEN**

Slutteligt refererer trin fem til, at man reflekterer over analysen som helhed, og hvorvidt den er effektiv som kritik, og om den bidrager til social frigørelse (Fairclough, 2008, s. 102). Specialet indeholder ikke en metodisk refleksion. I stedet vil indeværende metodeafsnit løbende forholde sig kritisk til, hvordan metoden bidrager til at sætte fokus på problemet. Dog vil analysens resultater blive diskuteret i 6.0 Diskussion, som vil reflektere over, hvordan man som samfund kan stå op for social retfærdighed i forbindelse med krænkelserkultur.

### **4.2 CASESTUDIER**

Specialets metode tager, som tidligere beskrevet, udgangspunkt i en kombination mellem kritisk diskursanalyse som primær metode og dele fra casestudiet som sekundær metode. Med udgangspunkt i Robert K. Yins (2014) teori om casestudier og Bent Flyvbjergs (2016) kapitel "Fem misforståelser om casestudiet" vil jeg redegøre kort for, hvad casestudier indebærer, samt hvilke dele af tilgangen jeg vil anvende til specialet. Herefter vil jeg redegøre for udvælgelsen af cases, som vil følge af en casebeskrivelse.

Yin opstiller rammen for casestudiet som en empirisk forskningsmetode, der undersøger et samtidsfænomen i dybden ud fra en virkelig kontekst, når grænserne mellem fænomen og kontekst ikke er indlysende (Yin, 2014, s. 16). I min analyse vil jeg benytte tilgangen til at undersøge specialets samtidsfænomen, som handler om, hvordan nyhedsmedier dækker ændringer relateret til krænkelseskultur, og hvordan dækningen påvirker resten af samfundets holdninger. Her vil jeg med udgangspunkt i cases undersøge konteksten og herigennem illustrere, hvordan fænomenet udspiller sig i samfundet.

Når man arbejder med casestudiet som metode, findes der to overordnede tilgange: *enkeltstående casestudie design* og *multipelt casestudie design*. Det enkeltstående casestudie fokuserer på at analysere konteksten af én case, mens et multipelt casestudie koncentrerer sig om to eller flere cases (Yin, 2014, s. 50). I specialet inddrager jeg to cases til at belyse fænomenet, hvorfor jeg arbejder ud fra et multipelt casestudie design. Ifølge Yin er det multiple casestudie at foretrække frem for det enkeltstående. Ved at trække på to eller flere cases kan man udvide generaliserbarheden, som vil styrke analysens resultater. Hvis man vælger at analysere to cases, kan det ifølge Yin være fordelagtigt at vælge to forskellige eller kontrastfyldte cases, der stammer fra samme fænomen for at illustrere ligheder og forskelle (Yin, 2014, s. 64). Specialets analyse vil tage udgangspunkt i to cases: 'Kageperson' og 'Pyrus', der begge indebærer aflysninger eller ændringer af populærkulturelle produkter, som relaterer sig til krænkelseskulturen. De to cases har dog forskellige temaer, da casen om 'Kageperson' handler om mangfoldighed og opgør med binær kønsforståelse, mens Pyrus-casen handler om racisme og nedgørelse af minoriteter.

#### **4.2.1 UDVÆLGELSE AF CASES**

Med casestudiet som forskningsmetode er det centralt at udvælge en eller flere cases til at belyse det fænomen, man ønsker at undersøge. Flyvbjerg opstiller to forskellige strategier for valg af cases (Flyvbjerg, 2016, s. 507). De to hovedstrategier er *tilfældig udvælgelse* og *informationsorienteret udvælgelse*. Den tilfældige udvælgelse sikrer, at man undgår systematisk bias, således at man får en repræsentativ stikprøve. Den informationsorienterede udvælgelse bygger på, at man får mest mulig information fra enkeltstående cases, som er usædvanlige på en enten positiv eller problematisk måde (Flyvbjerg, 2016, s. 508-509).

I dette speciale har jeg udvalgt cases ud fra den informationsorienterede strategi, således at jeg kan få mest mulig information og indsigt i problemfeltet. Det skyldes, at jeg ønsker at undersøge, hvordan nyhedsdækninger kan påvirke diskursen i samfundet. Jeg vurderer, at hvis en historie

skal påvirke samfundet, skal den have opnået tilstrækkelig opmærksomhed i befolkningen. Derfor er mit fokus for valg af cases bestemt ud fra følgende kriterier:

- Nyhedsdækninger om ændringer inden for krænkelsekultur
- Stor medieopmærksomhed og samfundsdebat - mange skal kende til historierne
- Historier der har medført mange reaktioner

#### **4.2.1.1 UDVÆLGELSE AF NYHEDSMEDIER**

I analysen af hver case vil jeg tage udgangspunkt i ét nyhedsmedie, som er førstehåndskilde på historierne. Det vil sige det nyhedsmedie, som enten er afsender på historien, eller har dækket historien som det første medie. I 'Pyrus'-casen er TV2 afsender på historien, da julekalenderen er ejet og produceret af TV2, mens Lagkagehuset er afsender på 'Kageperson'-casen, men har ladet Berlingske dække historien for dem. Dette vil blive uddybet i casebeskrivelserne.

Kriteriet for nyhedsmediet er derudover, at det, ligesom casen selv, skal have skabt mange reaktioner i form af kommentarer på sociale medier, debatindlæg med mere. Dette skyldes, at de artikler, der er blevet læst og eksponeret for flest, er mest indflydelsesrige i forhold til at påvirke diskursen i samfundet. Tilgangen til udvælgelsen af reaktioner vil blive beskrevet i følgende afsnit.

#### **4.2.1.2 UDVÆLGELSE AF REAKTIONER**

Udover at analysen har til hensigt at undersøge, hvordan nyhedsmedierne framer forskellige historier, vil den samtidig undersøge, hvordan samfundets diskurser påvirkes af denne dækning. Derfor vil analysen ligeledes fokusere på samfundets forskellige reaktioner på artiklerne. For at dække et mangfoldigt udsnit af samfundets forskellige holdninger har jeg udvalgt forskellige reaktioner i form af Facebook kommentarer, debatindlæg og underskriftindsamlinger. Det skal påpeges, at reaktionerne ikke er repræsentative for hele samfundet, da parametre som alder, profession, politisk ståsted med mere spiller en rolle for, hvem der udtrykker sig i offentlige debatter. Derfor viser analysen af reaktionerne kun et udsnit af forskellige diskursordener, som er konstituerende for samfundets diskurs. Med det in mente vil der stadigvæk være dominerende diskurser og ideologier, som kan give et billede af, hvad et stort udsnit af samfundet mener.

De kommentarer, som er blevet udvalgt til analysen, er specifikt udvalgt på baggrund af deres repræsentation for resten af kommentarsporet. Det vil sige, hvis jeg ser en tendens til, at en diskurs går igen, inddrager jeg et par kommentarer til at belyse tendensen. De udvalgte kommentarer er derfor struktureret i temaer, som belyser de forskellige diskurser.

Kommentarerne er samlet og inddelt i temaer i Bilag 1, kommentar 1-27. Brugere bag kommentarerne er desuden blevet anonymiseret i henhold til etik og samtykke.

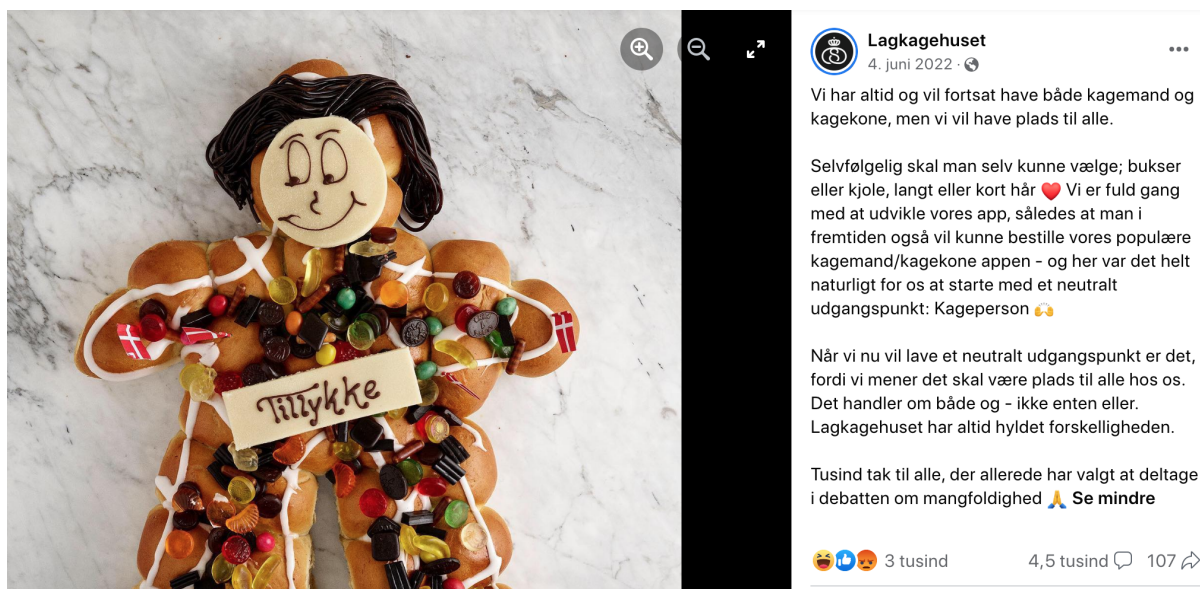
I analysen af 'Kageperson' inddrager jeg desuden et debatindlæg fra nyhedsmediet Information (Bilag 2), og i 'Pyrus' inddrager jeg en underskriftindsamling som reaktion på TV2's beslutning (Bilag 3). Begrundelsen for udvælgelsen af disse vil blive uddybet i casebeskrivelserne.

## 4.2.2 PRÆSENTATION AF CASES OG ARTIKLER

I dette afsnit vil jeg præsentere de udvalgte cases, som specialet har til hensigt at analysere. Valget af cases tager udgangspunkt i de tidligere nævnte kriterier, som er baseret på en informationsorienteret strategi (Flyvbjerg, 2016, 508-509). I afsnittet vil jeg præsentere de to cases, som specialets analyse består af. Herunder vil jeg præsentere de udvalgte reaktioner.

### 4.2.2.1 CASE 1: KAGEPERSON

Analysedel 1 vil tage udgangspunkt i casen, som jeg fremover vil kalde 'Kageperson'. Den 4. juni klokken 9.28 annoncerede Lagkagehuset gennem mediet Berlingske, at det, som man kender som 'kagemand' eller 'kagekone', fremover vil blive kaldt 'kageperson', når man bestiller kagen i deres app. Berlingskes udlægning af historien vakte stor debat og mange kommentarer, og delingen af artiklen på Facebook blev deres mest populære hidtil. For at redde trådene ud og understrege årsagen til ændringen, slog Lagkagehuset selv et opslag op på deres Facebookside cirka fem timer efter Berlingskes udgivelse.



Billede 1 - Lagkagehusets opslag om 'kageperson'-nyheden på Facebook



Med udgangspunkt i Lagkagehusets udtalelse i Berlingskes artikel og Facebook-opslaget, vil jeg beskrive casen. Ændringen til navnet 'kageperson' blev begrundet med, at Lagkagehuset ønsker at afspejle samtiden, omfavne samfundets mangfoldighed og give muligheder til dem, som normalt ikke føler sig afspejlet i den binære kønsfremstilling (Rohde, 2022). For ikke at låse sig fast i en kønsstereotyp forestilling har Lagkagehuset derfor besluttet at bygge en funktion i appen, hvor folk selv kan definere udseende og tilpasse kagen, så det er op til kunden selv, hvordan kagen skal se ud. Lagkagehuset understreger, at de har et ansvar for at bidrage til inklusion i samfundet, og at de ikke fjerner kagemanden eller kagekone, men blot åbner op for alternativer. Man kan derfor stadig bestille en 'kagemand' eller 'kagekone' (Rohde, 2022).

I analysen vil jeg tage udgangspunkt i Berlingskes formidling af historien, da de er førstehåndskilden på historien (Bilag 4). Derudover har deres deling af artiklen på Facebook vakt stort engagement, hvorfor disse kommentarer ligeledes vil indgå i analysen af reaktioner. Som et nyt og anderledes perspektiv vil jeg inddrage Informations debatindlæg "Mediernes dækning af wokeness og kagepersoner mangler proportioner og præcision" (Nielsen, 2022), da den fungerer som en modreaktion til Berlingskes dækning af historien, der kan give et nyt perspektiv på problemstillingen.

#### **4.2.2.2 CASE 2: PYRUS**

Analysens andet fokus koncentrerer sig om, hvad jeg fremover vil kalde 'Pyrus'-casen. Til at beskrive casen vil jeg tage udgangspunkt i den artikel, TV2 har udgivet (Bilag 5).

Den 25. november 2022 meddelte TV2, at de ville aflyse sendingen af tredje sæson af Pyrus-julekalenderen 'Alletiders Julemand' (Abildgaard, 2022). En sæson, der blev sendt for første gang i 1997, men sidenhen er blevet en julekalender, som mange genser op til jul. Oprindeligt skulle julekalenderen gendenses i december 2022, men fem dage forinden meddelte fiktionschef Mette Nelund skriftligt til TV2, at planerne var ændret. Dog ville TV2 i stedet sende sæson fire "Alletiders Eventyr" (Abildgaard, 2022).

Begrundelsen lød, at sæsonen indeholder scener, som kan virke stødende for nogen. Mere specifikt indeholder sæsonen elementer, som har en forældet skildring af mennesker og kulturer, som især kan misforstås af børn, der ikke er gamle nok til at sætte skildringen i en historisk kontekst. Derudover har TV2 valgt at aflyse sæsonen for at forhindre børn i at misforstå indholdet og føle sig ekskluderet. Som eksempel påpeger Nelund en politisk upassende udklædning, hvor tre børn er klædt ud som flødeboller. Denne udklædning indeholder

blackfacing, som er en karikatur af personer fra andre folkeslag. Derudover fremhæves et eksempel, hvor 'Den store Bastian' optræder, og tre hvide drenge får skældud, fordi de driller, hvem de i afsnittet kalder 'en neger'. Som straf bliver de tre drenge dyppet i blæk (Abildgaard, 2022).

TV2's beslutning om at aflyse julekalenderen har udløst stor skuffelse og forargelse hos fans. Dermed resulterede aflysningen i TV2's største enkeltstøt i 2022, hvor det fremgik af en public-service rapport, at TV2 havde modtaget 1500 mails med klager (Kesting, 2023). Det fik blandt andet en Pyrus-fan til at oprette en underskriftsindsamling for at få Pyrus tilbage. I skrivende stund er indsamlingen blevet delt 2569 gange på Facebook, og der er samlet 14.736 underskrifter ind (Skrivunder.net, 2022). Beskrivelsen af denne indsamling vil ligeledes blive analyseret som reaktion på TV2's beslutning med henblik på at se, hvordan brugere påvirkes af artiklen, og derigennem påvirker hinanden. Aflysningen medførte også en del kommentarer på TV2's deling af artiklen på Facebook, som jeg ligeledes vil analysere.

### **3.0 TEORI**

I dette afsnit vil jeg redegøre for specialets teoretiske afsæt. Specialets udvalgte cases vil blive analyseret med udgangspunkt i Faircloughs kritiske diskursteori, Entmans teori om framing, Marker og Hendricks perspektiver på identitetspolitik samt Lildal-Schrøder og Hansens syn på køn. De forskellige teoretiske perspektiver vil sammen med den eksisterende forskning danne rammerne for specialets analyse. Teorien vil blive præsenteret afsnit for afsnit. Forud for hver teori vil der fremgå en argumentation for teoriens relevans, som vil blive stillet i kontekst til specialets problemstilling. Som afrunding på teoriafsnittet vil jeg argumentere for de forskellige teoriers bidrag og supplerende med hinanden.

### **3.1 DISKURSTEORETISK RAMME**

Da specialet identificeres som et diskursstudie, er det relevant at redegøre for kritisk diskursanalyse, som fungerer som teoretisk, metodisk og analytisk ramme for projektet. Den metodiske ramme blev tidligere beskrevet i 4.1 Kritisk diskursanalyse som metodisk ramme. Derfor vil jeg i nærværende afsnit beskrive diskursteoriens teoretiske og analytiske ramme.

Den kritiske diskursanalyse vil blive anvendt til at undersøge specialets problemfelt om, hvordan nyhedsmediernes dækning af ændringer inden for krænkelserkultur påvirker samfundets diskurs, da det netop vedrører, hvordan diskurser påvirker diskurser. Som tidligere nævnt går den diskursteoretiske tilgang i tråd med specialets socialkonstruktivistiske ståsted, idet diskurserne er

med til at konstruere samfundet og det syn, man har på krænkelserkultur i relation til social retfærdighed. Afsnittet vil tage udgangspunkt i Norman Fairclough (2008), Louise Phillips (2016) og Anders Horbøls (2016) forskellige perspektiver på diskursanalyse.

### 3.1.1 KRITISK DISKURSANALYSE

I dette afsnit vil jeg redegøre for Faircloughs (2008) tilgang til kritisk diskursanalyse, diskursbegrebet og dets forskellige facetter. Den kritiske diskursanalyse er essentiel i forhold til at analysere forholdet mellem sprog og magt, hvilket gør sig gældende i dette problemfelt til at forstå, hvordan nyhedsmediernes diskurser påvirker samfundets diskurser.

Ifølge Fairclough er diskurs en lingvistisk og semiotisk størrelse, der afspejler den sociale praksis, som refererer til måden, man handler på i forhold til ens omgivelser og de relationer, man indgår i. I relation til dette mener han, at diskurser er socialt konstruerede og ikke individuelle. Det betyder, at diskurser formes og begrænses af sociale strukturer. De måder, vi kommunikerer på, afspejler, hvad vi mener om forskellige emner (Fairclough, 2008, s. 17).

Diskurs udgør en vigtig dimension i enhver social praksis, som både konstituerer viden, identiteter og sociale relationer, hvilket konstitueres af andre dimensioner af den sociale praksis. Med det menes, at diskurs ikke udelukkende bidrager til at forme sociale strukturer og processer, men at diskurs samtidig formes af dem (Phillips, 2016, s. 303). Til dette tilføjer Fairclough, at sprog kan være med til at skabe magt og forandring (Fairclough, 2008, s. 17-18). I relation til dette speciales problemfelt kan det sammenlignes med, at diskurser om ændringer inden for krænkelserkultur både formes af og er med til at forme sociale strukturer i samfundet.

Ifølge Fairclough består en kritisk diskursanalyse af tre dimensioner, som han opstiller som en æskemodel (Figur 1). Modellen består af *tekst*, *diskursiv praksis* og *social praksis*. Man skal ikke se de tre dele som tre adskilte enheder, men derimod som tre niveauer af en diskurs, som udgør én blandt flere dimensioner af enhver social praksis (Horsbøl, 2016, s. 71). Ifølge Fairclough er den diskursive praksis medierende mellem den tekstuelle og sociale praksis, idet forbindelsen mellem det sociale og det tekstuelle er en indirekte forbindelse, der kommer til udtryk gennem den diskursive praksis (Fairclough, 2008, s. 127).



Figur 1 - Faircloughs tredimensionelle diskursmodel (af egen tilvirkning).

### 3.1.1.1 TEKST

Dimensionen *tekst* refererer til det skriftlige eller mundtlige produkt af en social praksis, som bliver ytret af nogen (Horsbøl, 2016, s. 71). Det kan være alle former for kommunikation såsom tekst, lyd, billeder og en kombination af dem alle. Ifølge Fairclough er det essentielt, at man fokuserer på tekstens betydningspotentiale og dens fortolkning, idet alle tekster er skabt af tidligere diskursive praksisser, som har udviklet sig til betydningsfulde konventioner (Fairclough, 2008, s. 31). Fairclough inddeler de forskellige teksttræk i fire kategorier: vokabular, grammatik, kohæsion og tekststruktur, som alle bidrager til at generere diskurser (Fairclough, 2008, s. 31-32).

*Vokabular* refererer til de ord, en sætning dannes af. Ifølge Fairclough fortæller ens ordvalg noget om, hvilken betydning man giver dem til verden, hvilket afhænger af ens omgivelser. Samtidig fortæller ordvalget ligeledes noget om, hvilken politisk og ideologisk betydning, man giver forskellige emner. Fairclough fremhæver eksempelvis, at brugen af metaforer kan fortælle noget om ens ideologiske og politiske standpunkter (Fairclough, 2008, s. 33).

*Grammatik* handler om, hvordan man behandler ordenes sammensætninger, så de bliver til ledsætninger og helsætninger. Når man fokuserer på grammatik, er det væsentligt at se på den simple sætning. Hovedelementerne i en sætning kaldes for syntagmer, og er med til at give sætningen mening og betydning (Fairclough, 2008, s. 33).

Når man analyserer *kohæsion*, fokuserer man på, hvordan ledsætninger kædes sammen til sætninger, og hvordan sætninger kædes sammen, så de former tekstsekvenser. Sammenkædningen af ord kan finde sted på flere forskellige måder. Når man fokuserer på kohæsion, kan man komme frem til, hvordan specifikke tekster strukturerer deres argumentation, som er et bevis for forskellige rationalitetsmåder og skift i rationalitetsmåder, når diskurspraksisser skifter (Fairclough, 2008, s. 34).

*Tekststruktur* handler ligeledes om teksters struktur, men har mere vægt på teksttypers makrotræk, som refererer til, hvordan elementer kombineres på forskellige måder, så de eksempelvis konstituerer en avisartikel, en jobansøgning eller en kommentar til et opslag på sociale medier. Disse konventioner kan give et indtryk af, hvilke videnssystemer og antagelser om sociale relationer, der er vigtige for afsenderen (Fairclough, 2008, s. 35).

### **3.1.1.2 DISKURSIV PRAKSIS**

*Den diskursive praksis* henviser til tekstens produktions-, distributions- og receptions kontekster (Fairclough, 2008, s. 25). Når man analyserer den diskursive praksis, fokuserer man derfor på, hvordan teksten fremstilles, formidles og fortolkes. Det er i denne dimension, hvor teksten bliver til og fortolkes (Horsbøl, 2016, s. 71). Ifølge Fairclough tolkes tekster forskelligt afhængig af, hvilke sociale kontekster de befinder sig i. Det handler både om, hvordan de bliver læst, og hvordan de konsumeres. Han eksemplificerer det ved, at nogle tekster transformeres til andre tekster, og at tekster kan medføre forskellige resultater af diskursiv art. I denne opgave kommer det eksempelvis til udtryk ved, at nogle artikler kan føre til uenighed og kritik, mens andre artikler belyser et samfundsproblem (Fairclough, 2008, s. 37-38).

Ifølge Phillips er det i forbindelse med en bestemt tekst, at der artikuleres forskellige diskurser på en måde, som enten reproducerer eller udfordrer diskursordenen. Diskursordenen refererer til summen af de diskurser, som hyppigt anvendes i sociale sammenhænge og dermed i den sociale orden (Phillips, 2016, s. 309). I relation til diskursordener, mener Fairclough, at medierne har tendens til at transformere deres kildediskurs, som er en offentlig diskursorden til hjemlige diskurser. Han mener, at mediernes diskursorden er formet af spændingen mellem det offentlige, som videregives til den private målgruppe, som han kalder "den kontrære tiltrækningspol" for mediediskursen (Fairclough, 2008, s. 131-132). Derfor mener han, at det er relevant at undersøge mediernes diskursorden, fordi de udviser kulturel magt og hegemoni (Fairclough, 2008, s. 138).

### 3.1.1.3 SOCIAL PRAKSIS

*Den sociale praksis* handler om at sætte analysen af teksten og den diskursive praksis ind i en situationel, organisatorisk eller samfundsmæssig sammenhæng. Det er her i analysen, hvor man bevæger sig fra at fokusere på teksten som et semiotisk produkt og proces til at se på teksten som en social handling. Det skal forstås som en konkret handling i en specifik samfundsmæssig virkelighed, hvor man kan se på, hvilke sociale normer, organisatoriske processer og samfundsmæssige udviklinger der ligger forud for diskursen (Horsbøl, 2016, s. 72-73).

Fairclough introducerer begreberne *ideologi* og *hegemoni* til at analysere den sociale praksis, idet diskurs relateres til magt. Ideologi bliver beskrevet som konstruktioner af virkeligheden, som indebærer den fysiske verden, sociale relationer og sociale identiteter. Ifølge Fairclough er det de holdninger, der kommer til udtryk i analysen af den tekstuelle og diskursive praksis, som er medvirkende til at producere og transformere dominansrelationer (Fairclough, 2008, s. 46). På den anden side refererer hegemoni til lederskab og dominans inden for økonomiske, politiske, kulturelle og ideologiske domæner i samfundet. Hegemoni handler om magt og domination, men det handler i højere grad om at skabe alliancer og integrere. Hegemoni er genstand for konstant økonomisk, politisk eller ideologisk kamp mellem klasser, som kommer til udtryk gennem normer og konventioner. Han tilføjer desuden, at diskursorden kan sidestilles med hegemoni, idet begge begreber refererer til dominans i sociale sammenhænge (Fairclough, 2008, s. 52-53).

### 3.2 FRAMING

I dette afsnit vil jeg redegøre for Robert M. Entmans teori om framing-begrebet (1995). Teorien vil bidrage til analysen af specialets problemstilling, som har til formål at undersøge, hvordan nyhedsmedier igennem vinklinger og diskurser påvirker samfundets diskurser og holdninger. En analyse af framing kan henlede opmærksomheden på detaljerne i, hvordan en kommunikerende tekst udøver sin magt (Entman, 1995, s. 120). Derfor vil jeg anvende teorien til at undersøge, hvilke perspektiver der bliver fremhævet og udeladt i mediernes dækning, og hvordan dette kan påvirke den offentlige debat om emnet. Derudover vil teorien om framing blive anvendt til at analysere, hvilke frames der udspiller sig i reaktionerne af artiklerne.

I Robert Entmans artikel "Framing: Toward Clarification of a Fractured Paradigm" introducerer han begrebet *framing* som en måde til at beskrive, hvordan en kommunikeret tekst udøver magt ved at konstruere virkeligheden på en bestemt måde (Entman, 2015, s. 116). Entman beskriver, at man kan bruge framing til at analysere, hvordan den menneskelige bevidsthed påvirkes gennem en bestemt kommunikation fra en afsender eller et sted. I forhold til dette speciale vil det

eksempelvis være, hvordan en nyhedshistories tekst kan påvirke og opfattes af offentligheden (Entman, 2015, s. 116).

Ifølge Entman handler framing overordnet set om udvælgelse og fremhævelse. Når man tager udgangspunkt i frames, indebærer det forskellige funktioner, som i sidste ende afgør, hvordan kommunikation præsenteres og opfattes. For det første refererer Entman til, at frames *definerer problemer*, hvilket vil sige, at problemet defineres på en bestemt måde, hvorefter der sker en *diagnosticering af årsager* til problemet, hvor de faktorer, der skaber problemet, identificeres. Herefter foretages en *moralsk vurdering*, hvor framen evaluerer de involverede aktører og deres effekter, hvilket resulterer i et *forslag på behandling*, hvor der bliver fremlagt en (be)handling for det pågældende tilfælde, som har til formål at retfærdiggøre eller tilbyde de mulige effekter. Entman fastslår dog, at et frame ikke nødvendigvis skal inkludere alle fire framing-funktioner, og at en sætning omvendt også kan foretage mere end én funktion (Entman, 2015, s. 116-117)

Frames finder sted mindst fire steder i kommunikationsprocessen: *hos afsenderen, i teksten, hos modtageren og i kulturen*. Ifølge Entman foretager afsenderen bevidste eller ubevidste valg af framing ved at formulere sig under indflydelse af de frames, som afsenderen er optaget af, som også kaldes skemata, som refererer til afsenderens forestillingsunivers. Teksten refererer til de frames, der er synlige eller usynlige. Dette kan eksempelvis være bestemte nøgleord, faste vendinger, billeder eller sætninger, der underbygger et sæt af fakta og holdninger, som afsenderen bevidst eller ubevidst forsøger at kommunikere. Fælles for de fire steder er, at de alle udvælger og fremhæver noget bestemt til at konstruere et argument omkring et bestemt emne (Entman, 2015, s. 117).

### **3.3 IDENTITETSPOLITIK**

Da specialet omfatter krænkelseskultur, der vedrører identitetspolitiske sager, er det relevant at redegøre for identitetspolitik og dens forskellige former. Dette gøres for at opnå forståelse for identitetspolitiske positioner. Til at definere identitetspolitik vil teorien tage udgangspunkt i Silas L. Marker og Vincent F. Hendricks (2019) perspektiv på identitetspolitik og race. Da Marker og Hendricks bog ikke vurderes at være dækkende i forhold til kønsaspektet, vil jeg inddrage Schrøder (2020) og Hansen (2019) til at definere kønsbegrebet.

Ifølge Marker og Hendricks er identitetspolitik et komplekst begreb, som anvendes på mange forskellige måder. Nogle anser identitetspolitikken i højre- og venstreorienterede versioner. For de højreorienterede handler identitetspolitik om at skabe en specifik dominans over andre

identiteter, hvorimod de venstreorienterede vil skabe ligestilling for marginaliserede grupper (Marker & Hendricks, 2019, s. 15-16). Dog fastslår de, at deres egen opfattelse af identitetspolitik er, at det er en type politik på linje med sundhedspolitik, udenrigspolitik med mere, som tager udgangspunkt i identitetsmarkører som race, nationalitet, køn eller socialklasse, der alle er politisk relevante (Marker & Hendricks, 2019, s. 16). De hævder, at identitetspolitik ikke består af faste holdninger, men snarere er et område, som holdninger og diskussioner kan bevæge sig i og på (Marker & Hendricks, 2019, s. 18).

Marker og Hendricks fremlægger fire forskellige dimensioner, der anses som identitetspolitikens akser. Den første dimension er *sprog*, som refererer til, hvad ord og vendinger betyder, og om disse skal ændres eller skiftes ud (Marker & Hendricks, 2019, s. 17). Ifølge Marker og Hendricks ændrer sproget sig i takt med kulturelle og sociale praksisser og bevidsthed. Dermed mener de ikke, at man kan bruge ytringsfriheden som en frihed til at sige, hvad man vil. Dog udtrykker de, at man ved at ændre sproget ikke nødvendigvis ændrer en ikke-inkluderende praksis, men at man i stedet skal skabe et nyt hegemoni, hvor man skal ændre folks forståelse ved at påvirke majoritetens holdninger og praksis. Dette kan kun opnås gennem en bevidstheds- og normændring (Marker & Hendricks, 2019, s. 117-119). Den anden er *kulturelle produkter* og symboler, som indebærer, hvilken betydning symboler som eksempelvis frisurer, madvarer, reklamer eller sange har, og hvorvidt de bør ændres for at forhindre diskrimination af race, køn, etnicitet mm. Den tredje handler om *social praksis*, og refererer til, hvordan man bør handle i sociale praksisser for at få samfundet til at fungere. Den sidste er *repræsentation*, som handler om, hvem der bestemmer, vises, ses, høres, anerkendes i magtfulde positioner, medier, i film og tv, og hvem der ikke gør. Marker og Hendricks påpeger, at især sprog, kulturelle produkter og symboler har givet anledning til de fleste og mest ophedede offentlige debatter i Danmark (Marker & Hendricks, 2019, s. 17).

På samme vis definerer Marker og Hendricks en række akser, som oftest bliver diskuteret inden for identitetspolitik. I bogen inddeles de som følgende: *race*, *nationalitet*, *køn*, *socialklasse* og "alle de andre". Da specialets cases kun vedrører race og køn, vil jeg udelukkende redegøre for disse.

### **3.3.1 RACE**

Når der refereres til race inden for identitetspolitik, forbindes ordet oftest med *racisme*. Ifølge Marker og Hendricks er racisme et eksisterende dominansforhold, hvor én race udøver magt eller har flere privilegier sammenlignet med andre racer. Der tales oftest om racisme i konstellationer, hvor hvide mennesker udøver magt eller har flere privilegier end ikke-hvide. Dette



dominansforhold betegner en række asymmetriske strukturer i samfundet, som typisk sker ubevidst (Marker & Hendricks, 2019, s. 20). Ifølge Marker og Hendricks sker racisme i nogle tilfælde ubevidst på grund af de historiske undertrykkende strukturer, som opretholdes uden intentioner om at udøve noget ondsindet. Dertil hævder de, at racisme oftest ikke er en bevidst holdning eller ideologi, men at der er tale om en samfundsstruktur eller en funktionsform i samfundet (Marker & Hendricks, 2019, s. 21).

I diskussionen om racisme tales der oftest om, at den privilegerer *hvidhed*. Hvidhed refererer til "hvide mennesker", som samfundet har tendens til at se som det neutrale eller universelle, hvormed der følger en række privilegier. Det hævdes ligeledes, at hvide ubevidst ser sig selv som udtryk for det objektive og neutrale, når de taler, mens ikke-hvide anses af hvide som talende på vegne af deres egen gruppe. Derfor mener Marker og Hendricks, at hvide ofte ikke ser racismen, fordi de ikke oplever den på egen krop (Marker & Hendricks, 2019, s. 22-23).

### 3.3.2 KØN

Da spørgsmålet om køn ligeledes er en stor del af debatten og wokeness og krænkelserkulturen, er det relevant at redegøre for teorien heraf. Jeg fandt ikke Marker og Hendricks teori om køn fyldestgørende nok i forhold til kønsdebatten i 2023, idet deres teori om køn omhandler ligestilling mellem mænd og kvinder. Derfor vil jeg anvende Nina Lildal-Schrøder (2020) og Lise Lotte Hansens (2019) teorier til at definere kønsbegrebet.

Ifølge Lildal-Schrøder refererer troen om, at alle tilhører én af de to kasser til *binær kønsforståelse*. Når man omvendt ikke tror på den kategoriske inddeling er der tale om en nonbinær kønsforståelse, hvor det er muligt at identificere sig som begge dele, ingen af delene, noget midt i mellem eller noget helt uden for kategori (Lildal-Schrøder, 2020, s. 17). I den forbindelse er der tale om kønsidentitet, når individer ud fra sin egen bevidsthed og oplevelse definerer sig selv med et bestemt køn (Lildal-Schrøder, 2020, s. 28).

Ifølge Hansen er køn og feminisme et af de mest centrale temaer i samfundsdebatten, hvor spørgsmålet om ligestilling, kønsidentitet og LGBT+ ligger højt på dagsordenen. Flere studier har vist, at der globalt set er store ligestillingsproblemer i form af, at der eksisterer en ulige repræsentation af kvinder i ledelse, sexchikane, vold mod kvinder med mere. Samtidig fremgår det tydeligt, at spørgsmålet om køn og identitet i høj grad debatteres. Her diskuteres alt fra retten til at performe sin seksualitet i frihed til, hvorvidt samfundet skal imødekomme befolkningens

forskelligheder gennem sprog, kønsopdeling i offentlige omklædningsrum med mere (Hansen, 2019, s. 9).

### **3.4 KOBLING AF TEORIER**

Afslutningsvis vil jeg opsummere, hvordan ovenstående teorier supplerer hinanden og dermed skaber et fyldestgørende fundament for analysen. I analysen af Faircloughs tekstuelle og diskursive dimensioner analyseres der på et mikroniveau, mens der i den sociale dimension analyseres ud fra et makroniveau. Ifølge Fairclough er det derfor essentielt at inddrage og supplere med sociologiske teorier til at forstå, hvordan individer handler i samfundet i relation til deres diskurser (Horsbøl, 2016, s. 72-73). Derfor er det relevant at inddrage og supplere med teori om identitetspolitik og herunder race- og kønspektiver, idet de kan give viden til de sociale praksisser.

I analysen af den tekstuelle og diskursive dimension er det ligeledes oplagt at supplere med Entmans framing-teori. Hvor Faircloughs kritiske diskursanalyse er meget dybdegående, kan man argumentere for, at framing-teorien snarere er en 'middle-range teori' i forhold til analyse af medietekster (Entman, 2015, s. 104). Derfor udgør kombinationen af de to teorier en fyldestgørende medietekstanalyse. Entmans teori kan bidrage til at undersøge, hvilke perspektiver der bliver fremhævet og udeladt i mediernes dækning af woke emner, samt hvordan offentlighedens bevidsthed påvirkes gennem de frames, som nyhedsmediernes kommunikerer. Herimod kan Faircloughs diskursanalyse bidrage med en dybdegående tekstanalyse, der, udover at illustrere diskurser og diskursordener, kan påvise nyhedsmediernes og brugernes sociale og diskursive praksisser samt magtforhold (Horsbøl, 2016, s. 72). Fælles for begge teorier er, at de har træk fra socialkonstruktivismen og anvendes kvalitativt i analysen til at illustrere hvilke frames og diskurser, der fremgår i debatter om krænkelsekultur.

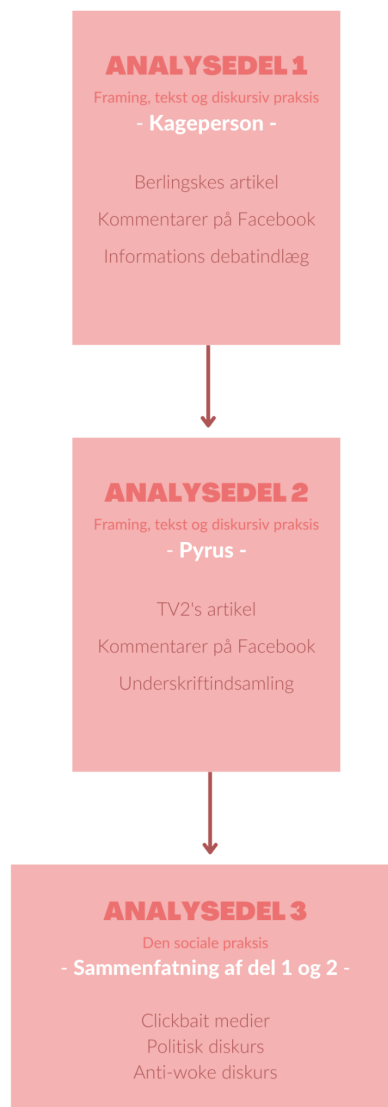
### **5.0 ANALYSE**

Analysen har til formål at undersøge specialets problemstilling, som koncentrerer sig om, hvordan nyhedsmediernes dækning af ændringer, der relaterer sig til krænkelsekultur, påvirker samfundets diskurs. Derudover bidrager analysen ligeledes til at undersøge, hvordan samfundet diskursivt taler ind i kampen for social retfærdighed på baggrund af mediernes dækning.

Analysen vil blive struktureret med udgangspunkt i Faircloughs tre dimensioner (Fairclough, 2008). Analysedel 1 og 2 er dedikerede til de to udvalgte cases: 'Kageperson' og 'Pyrus', og vil centrere sig om artiklernes og reaktionernes tekstuelle og diskursive praksisser, samt frames.

Analysen af de to dimensioner kombineres, fordi teksten bliver til og fortolkes gennem den diskursive praksis (Horsbøl, 2016, s. 71). Efter analyserne af hver nyhedsartikel vil jeg analysere de reaktioner, der kommer i forbindelse med artiklerne.

Analysedel 1 og 2 vil følge af analysedel 3, som vil fungere som en sammenfatning af de to analysedele, hvor den sociale praksis vil blive analyseret med udgangspunkt i de udledte diskurser fra del 1 og 2. I analysen af den sociale praksis vil jeg zoomer ud og analysere på et makroniveau, hvor jeg vil undersøge, hvordan og hvorfor nyhedsmedierne og brugerne handler, som de gør i relation til deres sociale praksisser (Horsbøl, 2016, s. 72-73). Nedenstående figur illustrerer analysens struktur:



Figur 2 - Analysestruktur (af egen tilvirkning)

## 5.1 ANALYSEDEL 1: KAGEPERSON

I analysen af casen 'Kageperson' vil jeg tage udgangspunkt i Berlingskes dækning af sagen gennem artiklen "Lagkagehuset ændrer navnet på populært bagværk: Fremover skal det hedde en 'kageperson'" (Rohde, 2022). Analysen af Berlingskes artikel vil følge af en analyse af brugeres kommentarer på Facebook, hvorefter jeg vil analysere Informations debatindlæg. I analysen vil jeg fokusere på den tekstuelle og diskursive dimension, samt mediernes framing af historien. Slutteligt vil jeg samle op på de centrale diskurser i en delkonklusion. Analysens resultater vil samtidig blive sat i relation til den eksisterende forskning fra specialets litteraturreview.

### 5.1.2 BERLINGSKE: "LAGKAGEHUSET ÆNDRER NAVNET PÅ POPULÆRT BAGVÆRK"

Da Lagkagehuset har valgt at fortælle nyheden gennem Berlingske, kan man argumentere for, at Berlingskes dækning af historien er essentiel for, at læserne kan forstå den på et informativt og korrekt grundlag. Analysen af Berlingskes artikel vil derfor bestå i at undersøge, hvilke informationer artiklen fremhæver, samt hvilke diskurser og frames artiklen trækker på.

## Lagkagehuset ændrer navnet på populært bagværk: Fremover skal det hedde en »kageperson«

Det kommer hverken til at hedde »kagemand« eller »kagekone«, når Lagkagehusets kunder i fremtiden skal bestille bagværk til festlige anledninger på nettet. Den kendte bagerkæde vil i stedet døbe den populære spise »kageperson« og lade kunderne stå for udformningen. »For os er det vigtigt, at vi afspejler samtiden og omfavner den mangfoldighed, der er i samfundet,« siger konditorkædens marketingchef. Nyere historie har dog vist, at man skal træde varsomt, når det kommer til fornyelse i brød- og kageverdenen.



Billede 2 - Uddrag fra artikel i Berlingske (Rohde, 2022).

### EN FÆNGENDE, FORDREJET OVERSKRIFT

Hvis man starter med at fokusere på overskriften, er det først og fremmest væsentligt at lægge mærke til dens grammatik, som får overskriftens ledsætninger til at danne mening i en helsætning (Fairclough, 2008, s. 33). I overskriften er det særligt syntagmerne 'ændrer navnet' og 'fremover

skal det hedde kageperson', der giver betydning til sætningen og dermed nyheden. Når de skriver 'ændrer navnet på populært bagværk' uden at skrive 'i appen', foretager de et bevidst fravalg af relevant information. Denne forvrængning og udeladelse af sandheden er ligeledes til stede ved brugen af adverbiet 'fremover', hvor Berlingske afsender et frame om, at Lagkagehuset har bestemt, at alle 'fra dags dato' skal kalde en kagemand for en kageperson. Berlingske afsender allerede i overskriften et frame, som definerer problemer (Entman, 2015, 116), idet de fremhæver, at historiens 'problem' er, at man fremover kun må sige 'kageperson'. Selvom det ikke er tilfældet, er det den sandhed, Berlingske vælger at informere læseren om i overskriften. Man kan derfor antage, at der er tale om 'clickbait', som afspejler et frame, der vil tiltrække læsere til artiklen.

I overskriften trækker Berlingske ligeledes på et vokabular (Fairclough, 2008, s. 31-32), der går ud fra, at læserne kan genkalde, hvad der menes med 'populært bagværk' i relation til 'kageperson'. Ud fra dette kan man tolke, at Berlingske forsøger at tillægge historien betydning for læseren, idet de gør det til en sandhed, at man bør have et tilhørsforhold og dermed en holdning til emnet. Ifølge Fairclough har medierne tendens til at transformere deres kildediskurs, så den tilpasses fra at være en offentlig diskurs til en hjemlig, privat diskurs (Fairclough, 2008, s. 131-132). Man kan argumentere for, at Berlingske allerede trækker på denne diskurs i overskriften, fordi de forsøger at appellere til den private diskurs og vække noget i læseren.

Da der er stor sandsynlighed for, at mange kun læser overskriften, kan man formode, at Berlingske skaber denne overskrift, fordi de ønsker at skabe en fængende historie, der åbner op for debat. Læser man derfor ikke resten af artiklen, vil Berlingskes usande diskurs være sandheden for nogen. Dette kan relateres til Kristensens anti-identitetspolitiske anekdotetank, hvor overskriften får skåret nuancer fra, så det kun er det mest overfladiske, der står tilbage, hvilket er misvisende for historien (Kristensen, 2022). Man kan antage, at Berlingske gør dette for at antænde en debat, fordi de ved, at mange anti-woke brugere vil deltage i debatten og give udtryk for deres negative holdning til wokeness og krænkelsekultur. Denne diskurs fremhæver Cammaerts i sit diskursstudie, hvor højreorienterede medier og politikere starter en moralsk panik omkring woke emner (Cammaerts, 2022). Da Berlingske fremstiller sig selv som en konservativ og borgerlig avis (Berlingske, i.d.), kan man antage, at den fordrejede overskrift er et forsøg på at tale ind i en anti-woke mediediskurs, som de ved, at mange af deres konservative læsere vil adoptere.

## “LAGKAGEHUSET DIKTERER VORES SPROG”

Overskriften følges af en underrubrik, som bakker overskriften op ved at skrive:

*“Det kommer hverken til at hedde kagemand eller kagekone, når Lagkagehusets kunder i fremtiden skal bestille bagværk til festlige anledninger på nettet”*

Her understreger Berlingske pointen om, at man ikke længere skal bruge ordene ‘kagemand’ eller ‘kageperson’. I modsætning til overskriften giver denne sætning dog lidt mere information, idet de uddyber, at det gælder, når lagkagehusets kunder skal bestille på nettet. Fokuserer man på sætningens grammatik, er sætningens ene ledsætning *“det kommer hverken til at hedde kagemand eller kagekone”* sætningens syntagmer. Ledsætningen med de vigtigste syntagmer placeres først i sætningen, så den får størst opmærksomhed, hvilket får resten af sætningen til at virke mindre vigtig (Fairclough, 2008, s. 33). På den måde påvirker Berlingske modtagerens tænkning om emnet (Entman, 2015, s. 117), således fokus stadig er navneskiftet frem for den reelle nyhed om, at bagværket blot får nyt navn på Lagkagehusets app. Anvendelsen af verbet ‘hedde’ er et formelt og konstaterende ordvalg, som kommunikerer et frame om en vedtaget beslutning. Havde Berlingske skrevet ‘kaldt for’ i stedet for ‘hedde’, ville det give et indtryk af, at det kun er Lagkagehuset, der indstiller brugen af ordene ‘kagemand og -kone’. Når Berlingske anvender et konstaterende ordvalg, understreger de, at Lagkagehusets har taget beslutningen og dermed dikterer sproget. I forlængelse af dette skriver de:

*“Den kendte bagerkæde vil i stedet døbe den populære spise ‘kageperson’ og lade kunderne stå for udformningen”*

Det formelle vokabular fortsætter i denne sætning, hvor de anvender verbet ‘døbe’, der refererer til den kristne dåb, som er en højtidelig ceremoni (Ordnet, i.d.). Referencen til den kristne dåb trækker på kristne og konservative diskurser, som følgende afsnit vil uddybe. Når Berlingske skriver *“lade kunderne stå for udformningen”*, kommunikerer de, at kunderne selv må bestemme, hvordan kagepersonen skal se ud. Her skaber de et frame, der indgår kompromiser om, at hvis Lagkagehuset må beslutte navnet ‘kageperson’, så må kunderne selv bestemme, hvordan kagepersonen skal se ud. Dette frame giver et afvigende magtforhold. Det mener Cammaerts, er typisk for medierne, som forsøger at tegne et billede af, at nogen eller noget er afvigende (Cammaerts, 2022). I dette tilfælde tegner Berlingske et billede af, at Lagkagehuset har magten og bestemmer, hvad man må og ikke må kalde et bagværk. Her overtager Berlingske en moralsk rolle, som skaber et negativt frame omkring nyheden.

## ET PUST TIL ILDEN

Ser man nærmere på artiklens brødtekst, starter den ud med at referere til kristendommen:

*“I skabelsesberetningen i Første Mosebog skabte Gud først manden og dernæst kvinden. Siden skabte menneskene på vore breddegrader selv bagværk i deres billede”*

I dette tekststykke genoptager Berlingske det formelle sprog ved at referere til biblen. Gennem referencerne til biblen trækker Berlingske igen på en borgerlig og konservativ diskurs, hvor de signalerer, at de ser verden ud fra et kristent synspunkt. Ud fra et kristent synspunkt er der kun to køn: en kvinde og en mand. Tekststykket indikerer derfor, at Berlingske selv er optaget af en binær kønsforståelse. Når spørgsmålet om køn er temaet i artiklen, er det bemærkelsesværdigt, at Berlingske undlader at anerkende, at nogle i samfundet ikke definerer sig som mand eller kvinde. Dette undlader de angiveligt, fordi de ved, at mange af deres læsere er konservative og kristne. Ved at trække på disse diskurser sker der en vekselvirkning mellem, at Berlingske markerer sine egne konservative værdier, mens de samtidig taler ind i deres kristne og konservative læsers diskurser.

Når de sammenligner skabelsen af kagemanden- og konen med manden og kvinden, er der tale om billedsprog. Ved at sammenligne skabelsen af en kage med skabelsen af mennesket tjener Berlingske et formål, der sætter en kages værdi på niveau med et menneskes værdi. På den måde forsøger de igen at tillægge ændringen ekstra betydning for læseren, fordi det ikke handler om en vilkårlig ting, men en kagemand, som skal forestille mennesket. Gennem denne tillæggelse af betydning udstråler Berlingske deres konservative holdning til sagen, som indebærer, at der altid har eksisteret to køn, og at det altid har heddet en kagemand eller -kone, hvorfor det skal forblive sådan. Dette bekræftes i sætningen *“Kagemænd og kagekoner, som de typisk hedder og i årevis har heddet (..)”*.

Berlingskes moralske vurdering kommer til udtryk, idet de skriver:

*“Men nu har det kendte bagerbrand truffet en beslutning, der formentlig kommer til at dele vandene. Tidsånden tilstræber mangfoldighed og oprør med binære - altså todelte - kønsopfattelser, og derfor har Lagkagehuset valgt at trække en streg i melet”*

Når Berlingske skriver, at historien formentligt kommer til at dele vandene, appellerer de til en bekymring om, at ændringen vil skabe stor debat. Deres gentagne udtryk for bekymring kan

tolkes som et slags “pust til ilden”, hvor de opfordrer modtageren til at have en holdning til historien. Det kan skyldes, at de appellerer til den journalistiske diskurs, hvor de skal fodre den demokratiske samtale og lægge op til debat, fordi det er deres forpligtelse. Det vil analysen af den sociale praksis uddybe yderligere. Når de efterfølgende appellerer til ændringens årsag, beskriver de, at det skyldes ‘tidsåndens mangfoldighed og oprør med binær kønsforståelse’. Sætningens kohæsion, og deres måde at indskyde forklaringen på med adverbiet ‘altså’, tjener ligeledes en konservativ diskurs, som ikke forventer, at alle læsere ved, hvad ‘binær’ betyder.

Herefter skriver de, at Lagkagehuset har valgt at trække en streg i melet, som er en metafor for at trække en streg i sandet, som betyder, at man tydeligt og klart markerer en grænse for noget (Ordnet, i.d.). Ved at referere til ordsproget mener Berlingske, at Lagkagehuset har foretaget en stor ændring, som markerer en grænse for mangfoldighed. Når de anvender en metafor, kan det, ifølge Fairclough, være med til at markere afsenderens ideologi og politiske standpunkter (Fairclough, 2008, s. 33). Ud fra dette kan man tolke, at Berlingskes ideologi er at skabe distance til beslutningen ved gentagne gange at lægge vægt på, at det er Lagkagehusets beslutning. Når de distancerer sig fra en historie, som de selv dækker, tolkes det, at de er imod ændringerne og mener, at det er en overdrivelse, fordi der kun eksisterer to køn. Dette frame eksisterer på trods af, at de er klare over, at deres formulering af nyheden er fordrejet og til dels ukorrekt. Det er først et stykke inde i artiklen, at de viderebringer den korrekte information:

*“Fremover vil kæden, der har filialer over hele landet, benævne den kendte fødselsdagsspise en “kageperson”, når kunderne bestiller den via bagerbutikkens app”*

Her forklarer de, at kagen fremover vil blive benævnt ‘kageperson’, når man bestiller via Lagkagehusets app. I citatet fremgår det tydeligt, at Berlingskes diskurs skifter markant, når historiens korrekte information formidles. For det første vælger de ordet ‘benævne’, som er mindre konstaterende end ‘hedde’ og ‘døbe’, som de tidligere brugte i artiklen. Derudover lægger de tryk på, at det er Lagkagehuset, der vil benævne kagen noget nyt. Det er ligeledes en markant ændring i forhold til det frame, de tidligere udtrykte om, at alle fremover skal kalde kagen for ‘kageperson’. Det kontroversielle skift i diskurs kommer dog til udtryk, da Berlingske nævner, at ændringen kun gælder, når Lagkagehusets kunder skal bestille via deres app. Dette indikerer, at artiklens tekststruktur er bygget op på en måde, hvor den korrekte information først kommer et stykke inde i artiklen (Fairclough, 2008, s. 35). Man kan formode, at Berlingske bevidst placerer informationen midt i teksten, for at forstærke deres fordrejede frame, som har til hensigt at trække læsere og skabe debat. Kristensen mener, at der er en tendens, hvor mediers dækning af



identitetspolitik er præget af vinkler, der er negative over for emnet, og i den forbindelse fører til misinformation om aktuelle nyheder (Kristensen, 2022). Berlingske framer historien i en negativ og fordrejet retning, som fører til dårlig information om den korrekte nyhed. Dette finder Kristensen bekymrende, fordi den ufuldstændige dækning gør, at debatterne tager udgangspunkt i skræmmeversioner af identitetspolitik (Kristensen, 2022).

### 5.1.2.1 REAKTIONER TIL BERLINGSKES OVERSKRIFT

I denne analyse vil jeg tage udgangspunkt i de reaktioner, der er kommet i forbindelse med Berlingskes dækning af historien om Lagkagehusets ændring. Reaktionerne består af kommentarer fra Facebook, hvor Berlingske selv har delt artiklen, samt et debatindlæg, som er udgivet af Information. Denne del af analysen vil koncentrere sig om brugernes og Informations tekstuelle og diskursive praksisser og lægge vægt på, hvordan deres diskurser er påvirket af Berlingske.

#### 5.1.2.1.1 KOMMENTARER PÅ FACEBOOK

Berlingskes deling af artiklen på Facebook har vakt stor debat og mange reaktioner. Debattens størrelse illustrerer, at det er lykket at skabe en historie, der appellerer til den private diskurs, idet de tillægger historien stor betydning for især deres konservative læsere, som udledt i forrige analyse.



Billede 3 - Berlingskes deling af 'Kageperson'-artiklen på Facebook

## KONSERVATIV DISKURS

Brugeren bag kommentar 1 (billede 4) viser et tydeligt eksempel på en af de borgerlige og konservative læsere, som Berlingske appellerer til i deres ideologiske diskurser. Idet brugeren starter med at skrive *“Det stikker altså helt af for den her identitetspolitiske venstrefløjsaktivisme (...)”*, anvender brugeren en mere direkte appel end Berlingske, hvis diskurs kommer mere til udtryk implicit. Når brugerens ordvalg som ‘stikker helt af’ er så direkte og uformel, indikerer det, at vedkommende ikke kan tage ændringen alvorligt. Dette kommer ligeledes til udtryk, idet brugeren strukturerer sin argumentation ved at anvende adverbiet ‘altså’ til at angive en logisk følge om (Ordnet, i.d.), at identitetspolitikken stikker helt af. Det vidner i høj grad om en diskurs, der er stærkt borgerlig og konservativ. Dette kommer også til udtryk, idet brugeren benytter ordstillingen ‘den her’ til at beskrive den identitetspolitiske venstrefløjsaktivisme. Ved brug af udtrykket ‘den her’ antyder brugeren, at vedkommende distancerer sig fra venstrefløjs identitetspolitik. Distancen kommer også til udtryk i sammensætningen ‘venstrefløjsaktivisme’, som skaber et negativt frame, hvor ‘aktivisme’ bliver anset som en negativ og overdreven handling, der relaterer sig til venstrefløjen. Ud fra dette kan man tolke, at brugeren taler ind i en anti-identitetspolitisk diskurs, hvor wokeness associeres med ekstremisme, radikalisering og galskab, hvilket anses som skadeligt for samfundet (Cammaerts, 2022). Brugeren sender dermed et frame, der definerer problemer, idet han mener, at venstrefløjen er gået for vidt med sin identitetspolitik (Entman, 2015, s. 116-117).

**Det stikker altså helt af for den her identitetspolitiske venstrefløjs aktivisme. Et forsøg på at lave et opgør med den todelte kønsopfattelser, hvor vi er født som mand eller kvinde.**

Jeg håber da inderligt ikke, at der er danskere som føler truffet over, at man kalder det en kagemand eller kagekone.

Tænk hvis vi kunne komme tilbage til, at kalde tingene det, som de altid er blevet kaldt.

Synes godt om Svar 49 u.



Billede 4 - Kommentar på Facebook til Berlingskes artikel om kageperson (Bilag 1, kommentar 1).

Sætningen efterfølges af en ny sætning, som adopterer Berlingskes diskurs om, at der kun eksisterer to køn ved at skrive *“Et forsøg på at lave et opgør med todelte kønsopfattelser, hvor vi er født som mand eller kvinde”* (Bilag 1, kommentar 1). I sætningen udtrykker brugeren, at Lagkagehuset eller venstrefløjsaktivisterne ‘forsøger’ at skabe et opgør med den todelte kønsopfattelse. Ved brugen af verbet ‘forsøger’ signalerer brugeren, at vedkommende ikke vurderer, at det lykkes, hvilket anses som en modvilje mod binær kønsforståelse. Da han understreger, at man enten er

født som mand eller kvinde, diagnosticerer han årsager til, hvorfor det stikker af for venstrefløjens identitetspolitik (Entman, 2015, s. 116-117). Det gør han ved at antyde, at det ikke bør være til diskussion, fordi vi biologisk kun kan være født som to køn, hvilket bekræfter brugerens konservative diskurs.

Herefter skriver brugeren "Jeg håber da inderligt ikke, at der er danskere, som føler sig truffet over, at man kalder det en kagemand eller kagekone". Dette giver en indikation om, at brugeren ikke har læst hele artiklen, idet Lagkagehuset stadig accepterer ordene 'kagemand' og '-kone'. Man kan derfor tolke, at brugeren bliver påvirket af Berlingskes usande overskrift. Brugers kommentar afrundes med "Tænk hvis vi kunne komme tilbage til at kalde tingene det, som de altid er blevet kaldt", hvilket taler direkte ind i en konservativ diskurs, hvor man vidner om modstand mod forandring, som er den diskurs, Berlingske afsender som konservativt medie.

Læser man de mange kommentarer på Berlingskes deling af artiklen på Facebook, skal man lede længe efter kommentarer, der ikke kommunikerer negativitet og uforståenhed over for nyheden. Mange tjener, ligesom brugeren fra kommentar 1, en konservativ diskurs, som illustrerer, at der kun eksisterer to køn.



Billede 5 - Eksempler på konservative diskurser (Bilag 1, kommentar 2, 3 & 4).

De tre kommentarer fra billede 5 vidner om, at det er lykkedes Berlingske at tillægge nyheden stor betydning for, hvad jeg vil betragte som konservative læsere, ved at tale ind i en privat diskurs, som skaber forargelse og debat. Ved at bruge udtryk som 'galimatias', 'sgu' og 'COME ON' signalerer brugerne, at ændringen af kagens navn er det gale vanvid, og at de distancerer sig langt fra det frame, som Berlingske afsender på vegne af Lagkagehuset. Berlingskes fordrejede og uinformerede frame bliver ligeledes tilpasset i ovenstående diskurser, som tydeligt indikerer, at brugerne hverken har læst hele artiklen eller forstået, at ændringen kun foretages i Lagkagehusets app. Ligesom Berlingskes artikel, udtrykker de tre brugere en binær

kønsforståelse, som refererer til, at ordet 'køn' kun kan opfattes som enten 'mand/dreng' eller 'kvinde/pige'.

Et af argumenterne for den binære kønsforståelse bygger på en forklaring om, hvordan menneskets kromosomer hænger sammen, hvilket brugeren har lært i skolen (Bilag 1, kommentar 4). Her trækker brugeren på en konservativ "sådan har det altid været"-diskurs ligesom Berlingske. Brugeren stiller spørgsmålstegn ved, om der findes andre køn, eller om det hænger sammen med, at vi ikke har større problemer i Danmark, så vi må opfinde nogen. Her tolkes det, at brugeren anvender sarkastiske undertoner, der diagnosticerer årsager i sit spørgsmål (Entman, 2015, s. 115-116). Med større problemer kan man tolke, at brugeren mener problemer i kategori med fattigdom, krig, naturkatastrofer med mere. Brugeren bygger dermed på en diskurs, der bagatelliserer binær kønsforståelse som et problem, hvilket både bakker op om Berlingskes anti-woke og konservative diskurs. Når brugeren bagatelliserer problemet, taler brugeren ligeledes ind i Cammaerts teori, woke emner associeres med ekstremisme og galskab (Cammaerts, 2022). Når brugeren indikerer, at vi som samfund opfinder ikke-eksisterende problemer, kommunikerer der ligeledes en diskurs om, at krænkelserkulturen er gået for vidt.

Førnævnte diskurs bakkes ligeledes op i kommentar 3, hvor en bruger udtrykker, at hvis man som mand eller kvinde ikke kan købe en 'kagemand' eller 'kagekone', føler vedkommende sig diskrimineret. I kommentaren er det væsentligt at lægge mærke til tekststykkets kohæsion. Når brugeren skriver "STOP! Bare stop..." gør vedkommende brug af gentagelser i form af verbet 'stop'. Brugeren skriver ikke, hvad der skal stoppe, men udtrykket refererer til en negativ holdning til ændringen. Derfor antages det, at dét der skal stoppe, er Lagkagehusets ændring og lignende ændringer inden for krænkelserkulturen. Dette vidner om, at brugeren har ladet sig påvirke af Berlingskes diskurs om, at Lagkagehuset har dikteret vores sprog.

Kommentaren består desuden af fem udtryk, der fremhæves i versaler, som kan være, hvad brugeren anser som sætningens syntagmer, der skal give sætningen betydning (Fairclough, 2008, s. 33). Ved brugen af versaler understreger brugeren sin holdning til, at der kun eksisterer to køn, og taler ind i diskursen om, at 'ALT' skal tilpasses, så ingen føler sig stødt. Når brugeren anvender versaler til at udtrykke order 'ALT', mener vedkommende "alt det vi kender til", som er en konservativ diskurs, der er skeptisk over for ændringer og krænkelserkulturen.

## BOYKOT AF LAGKAGEHUSET

I kommentarsporet udtrykker mange brugere en uretfærdig følelse af, at Lagkagehuset har taget noget fra dem. Denne følelse udtrykkes gennem udtryk som 'have lov til' og 'min kagemand'. Disse ord udtrykker en følelse af uretfærdighed, hvor brugerne har behov for at udtrykke, at ingen skal diktere, hvilken kage de bestiller, og hvad de kalder den. Uretfærdighedsfølelsen kan skyldes, at Berlingske har framet artiklen på en måde, som får det til at lyde som, at Lagkagehuset har magten og dikterer, hvad samfundet skal kalde kagen. I eksemplerne på billede 6 fremgår det, at brugerne er utilfredse med, at de ikke længere kan få, hvad de kender som 'kagemand' eller '-kone'. Selvom dette ikke er sandheden, illustrerer det, at de fire brugere adapterer Berlingskes diskurs og ikke har læst hele artiklen til fulde.

Stop nu. Jeg vil have lov til at bestille en kagemand eller kagekone.

Synes godt om Svar 49 u.



Latterligt! Så er jeg personligt ikke kunde hos Lagkagehuset mere 😞

Synes godt om Svar 49 u.



Så bliver det et boykot af Lagkagehuset fra nu af. Jeg vil have min kagemand.

Synes godt om Svar 49 u. Redigeret



Så kan jeg da heldigvis købe min kagemand et andet sted.

Synes godt om Svar 49 u.



Billede 6 - Eksempler på kommentarer, der udtrykker boykot af Lagkagehuset (Bilag x, kommentar 5, 6, 7 & 8).

I tre ud af fire af kommentarerne udtrykkes det, at Lagkagehusets ændring forårsager, at brugerne boykotter bagerkæden. Dette udtrykkes i form af sætningerne: "Så bliver det et boykot af Lagkagehuset fra nu af", "Så er jeg personligt ikke kunde hos Lagkagehuset mere" og "Så kan jeg heldigvis købe min kagemand et andet sted". Alle tre sætninger starter med udråbsordet 'så', der refererer til, at noget afslutter eller er overstået (Ordnet, i.d.). Sætningerne indikerer derfor en konstatering på et 'brud' i forholdet mellem brugerne og Lagkagehuset. Dette forårsages af, at brugerne er så uenige med Lagkagehusets valg, at de ikke vil støtte deres forretning. Som analysen af artiklen berørte, forsøger Berlingske at tillægge ændringen betydning for læseren for at skabe en debat. Ud fra ovenstående kommentarer kan man antage, at disse frames har fungeret, og endda resulteret i, at nogle brugere påstår, at de aldrig vil handle hos Lagkagehuset igen.

Sættes det i relation til den eksisterende forskning, kan brugernes boykot af Lagkagehuset sammenlignes med krænkeleskulturen, hvor brugere på sociale medier aflyser personer. Her ser Blitvich en tendens, hvor man ikke kun udskammer nogens udtalelser, men ligeledes udskammer og aflyser personen bag (Blitvich, 2022). I dette tilfælde fremgår det tydeligt, at brugerne benytter sig af OPS, idet de vælger at aflyse Lagkagehuset på baggrund af Berlingskes frame om ændringen. Det resulterer i, hvad Blitvich kalder for moralsk chok, hvor ændringen går viralt på

sociale medier (Blitvich, 2022). Lagkagehusets ændring gik viralt på sociale medier på baggrund af det usande frame, som Berlingske startede med at sende. Forskellen på Blitvichs studie og denne case er, at aflysningerne i Blitvichs studie sker på baggrund af, at nogen har været stødende i en racistisk, sexistisk eller homofobisk grad. I 'kageperson'-casen ses det, at Lagkagehuset har taget et valg netop for at styrke mangfoldigheden. Man kan derfor udlede, at denne case illustrerer en direkte modsat effekt, idet brugerne aflyser Lagkagehuset, fordi de er for inkluderende og woke. Dette vil jeg vende tilbage til i 5.3 Analysedel 3: Den sociale praksis og 6.1 Krænkelseskultur?

## ANTI-WOKE DISKURS

De fleste brugere i kommentarsporet trækker på anti-woke diskurser. Dette illustreres blandt andet i kommentarerne på billede 7, hvor brugerne på forskellig vis udtrykker utilfredshed og negativitet over for politisk korrekthed og wokeness. I kommentar 9 udtrykkes det, at brugeren overvejer at købe sit brød ved en bager, fordi Lagkagehuset er blevet for woke. Ud fra sætningens ordvalg og kohæesion (Fairclough, 2008, s. 33) tolkes det, at brugeren tager stærk afstand til det at være woke og politisk korrekt, og forbinder det med negativitet og galskab, ligesom Cammaerts (2022) belyser i sit diskursstudie.

The image shows a screenshot of social media comments. There are three comment boxes visible. Each box contains a comment in Danish, a thumbs-up icon, a thumbs-down icon, and a response count. The first comment is on the left, the second is on the right, and the third is on the left below the second.

**Comment 1 (Left):** Så ramte wokeismen og den politiske korrekthed også lagkagehuset!! Måske skulle man overveje at købe sit bagværk et andet sted i fremtiden 😞😞  
Synes godt om Svar 49 u. 671

**Comment 2 (Right):** Vor herre bevares. Køb kagemand ved en rigtig bager i stedet.  
Wokebølgen smadre alt på sin vej.  
"Vi vil gerne omfavne alle i samfundet"  
Her tager i fuldstændig fejl i Lagkagehuset - tiltaget gør i kun omfavner meget få, som dog har tilranet sig enormt meget opmærksomhed og taletid.  
Synes godt om Svar 49 u. 93

**Comment 3 (Left):** Moralsk skulle lagkagehuset måske begynde at betale skat før man begynder at være politisk korrekt  
Synes godt om Svar 49 u. 40

**Comment 4 (Left):** Ynkeligt, for at please et hysterisk mindretal der definerer sig som en kage. Det er så latterligt ligegyldigt.  
Synes godt om Svar 49 u. 1,5 tusind

Billede 7 - Kommentarer, der trækker på en anti-woke diskurs (Bilag 1, kommentar 9, 10, 11 og 12).

Samme holdning kommer til udtryk i kommentar 10, hvor brugeren opfordrer folk til at handle ved en anden bager, fordi Lagkagehusets woke ændring er gået over gevind. Brugeren gør brug af udtrykket 'en rigtig bager', hvilket indikerer, at Lagkagehuset ikke er en rigtig bager. Argumentet bygger formentlig på, at en rigtig bager har en 'kagemand' og en 'kagekone'. Kommentaren har generelt en negativ og nedgørende ordlyd, som allerede udtrykkes i sætningen 'vorherre bevares', der er et udtryk for forargelse (Ordnet, i.d.). Brugers forargelse illustreres ligeledes i sætningen "Wokebølgen smadrer alt på sin vej". Ved brugen af ordet 'smadrer', mener brugeren, at wokeister

ødelægger alt, de kommer i berøring med. I denne sammenhæng mener brugeren, at wokebølgen har ødelagt konceptet omkring en kagemand og -kone ved at ændre navnet.

I forlængelse af dette udtrykker brugeren, at Lagkagehuset ikke omfavner alle i samfundet, men derimod kun omfavner 'de få', som har tilranet sig meget opmærksomhed og taletid. Når brugeren anvender udtrykket 'de få', refererer vedkommende til wokeisterne. Når brugeren udtrykker denne holdning, bliver det tydeligt, at vedkommende diskursivt udelukker wokeister fra resten af samfundet, fordi de bliver gjort til 'fjender', som ødelægger alle de ting, som vi kender og holder af. Denne diskurs læner sig op ad Cammaerts (2022) tese om, at der generelt eksisterer en diskurs, hvor majoriteten gør sig til ofre for minoriteten. Når brugeren bruger udtrykket 'de få', refererer vedkommende til, at wokeisterne er minoriteter i samfundet, der ødelægger det for majoriteten, som består af resten af samfundet. Brugeren udtrykker altså en demokratisk diskurs om, at mindretallet aldrig bør have noget at sige, så længe de er færrest, der har den holdning. Dermed trækker brugeren på en diskurs, hvor samfundet ikke skal inkludere minoriteter, hvorfor vedkommende afviser Lagkagehusets grundlag for ændringen.

Samme diskurs gør sig gældende i kommentaren "*Ynkligt for at please et hysterisk mindretal, der definerer sig som en kage. Det er så latterligt ligegyldigt*" (Bilag x, kommentar 12), hvor brugeren ligeledes fremhæver mindretallet af wokeister som en befolkningsgruppe, man ikke skal tage hensyn til. I sætningen gør brugeren ligeledes grin med wokeister, idet vedkommende påstår, at de identificerer sig som en kage. Dette er hverken det frame, Lagkagehuset eller Berlingske afsender, hvorfor man kan tolke, at brugeren skriver dette for at latterliggøre wokeisterne. Denne måde at fremstille wokeister på er ligeledes, hvad Cammaerts (2022) og Sobande (2022) anser som en måde, hvor man gør grin med folk, der kæmper for social retfærdighed. Brugeren gør brug af ironi i kommentaren om, at mindretallet definerer sig som en kage. Man kan tolke, at ordet 'kage' anvendes som metafor for 'andre køn end mand og kvinde'. Ved brug af denne metafor udtrykker brugeren, at vedkommende er uenig i nonbinær kønsforståelse.

Kommentar 11 kritiserer på samme måde Lagkagehusets såkaldte 'politiske korrekthed' ved at hentyder til en ældre sag, hvor det kom frem, at en af Lagkagehusets investorer sidder i et 'skattely' i Monaco. Her kom Lagkagehuset også ud for en shitstorm, fordi de modtog hjælpepakker i forbindelse med Covid-19 (Ditzel & Møller, 2020). Dette fik mange til at tro, at Lagkagehuset overhovedet ikke betalte skat i Danmark. Lagkagehuset har dog siden udtalt sig om sagen, hvor de understreger, at de betaler skat på lige fod med andre danske virksomheder (Lagkagehuset, i.d.). Brugers bemærkning indikerer, at vedkommende fortsat er af

overbevisningen om, at Lagkagehuset ikke betaler skat, og at de bør betale, før de begynder at være politisk korrekte på andre parametre. Denne situation går ligeledes i tråd med Blitvichs studie, som kommer frem til, at folk der aflyser personer, har tendens til at bruge andre informationer mod dem, som intet har med sagen at gøre for at skade deres omdømme (Blitvich, 2022). Skattesagen har intet med nyheden om 'kageperson' at gøre, men brugeren anvender alligevel den usande information til at udskamme Lagkagehuset yderligere. Implicit udtrykker brugeren altså, at Lagkagehuset ikke er i sin ret til at være politisk korrekt og spille hellig, fordi de ikke selv har "rent mel i posen". Brugeren taler dermed ind i en diskurs om, at Lagkagehuset ikke skal have magten til at diktere vores sprog.

### 5.1.2.1.2 INFORMATIONS DEBATINDLÆG

Ud fra forrige analyse af kommentarer på Facebook illustreres det tydeligt, hvordan det er lykkedes Berlingske at overbevise læsere i deres frames om Lagkagehusets ændring til navnet 'kageperson'. I kølvandet på debatten fik det nyhedsmediet Information til at reagere, da deres journalist Bodil Skovgaard Nielsen (2022) skrev debatindlægget "Mediernes dækning af 'wokeness' og 'kagepersoner' mangler proportioner præcision" (Bilag 2). Debatindlægget blev udgivet den 15. juni 2022, elleve dage efter Lagkagehuset annoncerede nyheden og medførte 16 kommentarer. I analysen af Informations debatindlæg vil jeg analysere Informations diskurser med henblik på at perspektivere dem til de frames, der udspiller sig i Berlingskes artikel og kommentarer på Facebook.

**Information**

50% PÅ AVI

LEDER

## Mediernes dækning af »wokeness« og »kagepersoner« mangler proportioner og præcision

Skal man tro en overskrift i Berlingske, skal kagemænd og kagekoner fra Lagkagehuset fremover kaldes 'kagepersoner'. Det var bare ikke hele sandheden. Forargelsen understreger, at medierne har ansvar for ikke at forvrænge debatten om minoritetspersoners rettigheder

Billede 8 - Uddrag fra Informations debatindlæg "Mediernes dækning af wokeness og kagepersoner mangler proportioner og præcision" (Bilag x).

Starter man med at centrere analysen omkring artiklens overskrift, tolkes det, at Information forsøger at sende et frame, der definerer problemer (Entman, 2015, s. 116-117). Information fremhæver i overskriften, at problemet består i, at mediernes dækning af 'Kageperson'-sagen og



wokeness generelt mangler proportioner og præcision. Man kan tolke, at de med ordet 'proportioner' indikerer, at mediernes dækning ikke er rimelige i at informere læserne på et korrekt grundlag. Mens ordet 'præcision' refererer til, at medierne ikke er præcise nok i forhold til at fremhæve baggrunden for historierne. Derfor fremgår det tydeligt af overskriften, at sætningen har en kritisk ordlyd, hvilket ligeledes styres ud fra verbet 'mangler'. Ordet 'mangler' forstås negativt, idet det refererer til, at der er et fravær af noget, som der er behov for (Ordnet, i.d). Den kritiske undertone er essentiel for at underbygge artiklens genre, som er et debatindlæg, der har til formål at få læsere til at udtrykke deres holdning til et bestemt emne.

### **BERLINGSKE VIL BARE TRÆKKE LÆSERE**

Den kritiske ordlyd fortsætter i artiklens brødtekst, hvor Information framer en diagnosticering af årsager til problemet (Entman, 2015, s. 116-117). Information fremhæver først og fremmest, at problemet skyldes, at et medie som Berlingske forvrænger sandheden i deres artikel ved at få det til at lyde som, at alle fremover skal kalde kagemænd og -koner for 'kagepersoner'. Det er ligeledes, hvad forrige analyse af kommentarer på Facebook udledte, hvor det fremgik, at læsernes reaktioner i høj grad bar præg af Berlingskes misvisende diskurs. Sætningerne "*Skal man tro en overskrift i Berlingske (...). Det var bare ikke hele sandheden*" tolkes som en stikpille til Berlingske, der får dem til at fremstå som et illoyalt medie, som bryder sin forpligtelse til at informere samfundet korrekt. Information forsøger altså at gøre op med den usande diskurs, som Berlingske og de mange brugere trækker på. Dette understreges i den sætning "*Forargelsen understreger, at medierne har ansvar for ikke at forvrænge debatten om minoritetspersoners rettigheder*", hvor Information tydeliggør deres kritik af, at Berlingske har et ansvar for ikke at udgive artikler, der forvrænger debatten om minoritetspersoners rettigheder. Her tolkes det, at Information igen stiller Berlingske til regnskab for artiklens frames. Når de tydeliggør, at medierne har et ansvar, mener de, at det ikke kun er Berlingske, der har tendens til at fordreje sandheden, men at det er et generelt problem. I artiklen er der flere indikationer på, at Information stikker til Berlingskes artikel. De starter eksempelvis artiklen ud med at skrive:

*"Det er ikke kun fynboer og nordjyder, som kan komme op og toppes om brunsvigere. Det kan debattører på internettet, LGBT+-organisationer, bagerikæder og medier på jagt efter den næste gode historie også".*

I tekststykket skriver Information eksplicit, at 'Kageperson'-historien har vakt stor debat. Dette gør de ved at skabe en kohæsion, hvor de opremser dem, der har medvirket i debatten (Fairclough, 2008, s. 34). De tre første eksempler anses som neutrale udtryk, mens det sidste eksempel "og medier på jagt efter den næste gode historie" anses som en direkte hentydning til

Berlingske og deres dækning af 'Kageperson'-casen. Når Information bruger udtrykket 'jagter den næste gode historie' refererer de til, at Berlingske desperat framer historien på en måde, så artiklen trækker mange læsere. Dermed trækker Information på en diskurs, der dømmes Berlingske som et illoyalt medie, der dækker historier på en misvisende måde for at tiltrække læsere. Man kan tolke, at Information tager afstand til Berlingskes diskurs, for at understrege, at selv lever op til ansvaret om at opfordre samfundsdebatten på et informativt og sandt grundlag. Information uddyber dette frame i citatet:

*“Problemet er, at historien hurtigt kom til at lyde som endnu et kapitel i fortællingen om det krænkelssparate sprogpoliti, der i inklusionens navn vil have, at resten af verden retter ind (...)”*

I citatet definerer Information endnu et problem, som er, at historien blev fremstillet på en måde, så det har klang af, at ændringen er taget af hensyn til de krænkelssparate, der ønsker at diktere verden. Problemet, som Information fremhæver, kan sættes i relation til Berlingskes og Facebook-brugernes diskurs om, at Lagkagehuset har magten og skal diktere vores sprog. I den sammenhæng kan man argumentere for, at Information har en gyldig grund til deres bekymring, fordi Berlingskes diskurser netop er blevet adopteret af Facebook-brugere. Som analysen af kommentarerne på Facebook berørte, gav mange brugere udtryk for frustrationen over, at Lagkagehuset bukkes under for mindretallet af krænkelssparate. Med ovenstående citat afsender Information dermed et frame om, at det er forkert at give minoritetsgrupperne skylden, når det er Lagkagehuset selv, der har fået ideen til det nye navn.

## **ET MISFORSTÅET HENSYN**

I debatindlægget inddrager Information ligeledes Susanne Branner Jespersens holdning til problemstillingen, da hun er sekretariatschef for LGBT+ i Danmark. I teksten beskriver Information Jespersens holdning til emnet på følgende måde:

*“Jespersen kalder neutralt kønnede kager for et misforstået hensyn og påpeger, at debatten om kagepersoner mest af alt har medført latterliggørelse af et påstået kønsbevidst sprog, som det er Lagkagehuset, og ikke LGBT+ Danmark, der er afsender på”*

Dette citat støtter Informations diskurs om, at det er forkert at skyde skylden på minoritetsgrupperne. Dog kan man argumentere for, at Jespersens holdning snarere afspejler, at det er Lagkagehusets ændring, der er problemet, fordi det er et misforstået hensyn, som snarere medfører latterliggørelse end inklusion.

Med udtalelsen tilføjer hun et nyt problem og perspektiv til debatten om, at minoriteter eller LGBT+ personer får skylden for virksomheders ændringer, der er foretaget ud fra et misforstået hensyn. Det er et problem, fordi folk vil blive ved med at give minoritetspersonerne skylden, som resulterer i negativ omtale af minoritetspersoner, der bliver beskyldt for at være krænkelssparate. Dette problem taler ind i diskursen, som blev udledt i analysen af kommentarer, som indikerer, at wokeister og minoriteter er en trussel for samfundet. Jespersen diagnosticerer dermed, at årsagen til, at der opstår diskurser som denne, er, at virksomheder som Lagkagehuset ikke bør foretage ændringer, der gør mere skade end gavn for minoriteter (Entman, 2015, s. 116-117). Selvom Jespersen lægger ud med dette argument, fastholder Information dog stadig, at problemet ikke ville være hændt, hvis ikke Berlingske og andre medier havde etableret en misvisende framing. Dette går i tråd med Kristensens tese om, at mange medier taler ind i en anti-identitetspolitisk anekdotebank (Kristensen, 2022). Denne pointe tydeliggøres gennem citatet:

*“Det har hun en pointe i (...). For når Berlingske skarpvinkler en historie om en teknisk ændring, som Lagkagehuset selv har iværksat, så det lyder, som om hæderkronede traditioner kræves afskaffet, får man opfattelsen af, at minoritetspersoner gør sig selv til ofre - bare for at have et eller andet at klage over”*

I citatet fremgår det, at Information er imod den pointe Jespersen har argumenteret for, selvom de bekræfter hende i, at hun har ret. Dette skyldes, at Jespersen taler om et overordnet problem, hvor Lagkagehuset slet ikke skulle have foretaget ændringen til at starte med. Mens Information bliver ved med at gentage diskursen om, at Berlingske ikke skulle have dækket historien på den måde. Samme diskurs gør sig gældende sidst i artiklen, hvor Information beskriver, hvordan den slags misforståede ændringer gør, at ord som transperson bliver synonym for kageperson, hvilket forvrænger den legitime kamp for minoriteters rettigheder.

### **5.1.3 ANALYSEDEL 1: DELKONKLUSION**

I dette afsnit vil jeg opsummere de centrale diskurser og frames, der gør sig gældende i Berlingskes dækning af 'Kageperson' og de reaktioner, som artiklen medførte. I analysen af Berlingskes artikel fremgik det tydeligt, at de med deres fængende og fordrejede overskrift framede en usand historie om, at Lagkagehuset har besluttet, at ingen længere må sige 'kagemand' eller 'kagekone', men i stedet skal sige 'kageperson'. Dette frame godtager størstedelen af kommentarsporet på Facebook, som udtrykker stor forargelse, fordi de formentligt ikke har læst hele artiklen. Det resulterer i, at flere brugere boykotter Lagkagehuset, fordi de mener, at Lagkagehuset er gået for vidt med deres wokeness. I analysen af Informations

debatindlæg kritiserede de Berlingske for ikke at være præcise i dækningen af 'kageperson'-sagen. Kritikken bunder i en bekymring om, at et medie som Berlingske forvrænger debatten om minoritetspersoners rettigheder for at få klikes og skabe stor debat. Derfor tager Information stor afstand til Berlingskes konservative og anti-woke diskurs gennem hele artiklen. I debatindlægget kommer det desuden til udtryk, at sager som 'Kageperson' er et misforstået hensyn, som giver et skævt billede af minoritetspersoner.

Informations og Berlingskes uenigheder skyldes deres forskellige politiske ståsteder. Hvor Information er et venstreorienteret medie, er der ingen tvivl om, at Berlingske er et konservativt og borgerligt medie. Et af de mest tydelige diskursordener i Berlingskes artikel og hos brugerne i kommentarfeltet er den konservative og borgerlige diskurs, de trækker på gennem deres tekst. Gennem Berlingskes referencer til bibelen trækker de på en kristen og konservativ diskurs, som antyder, at der kun eksisterer to køn, som er et udtryk for, at de er uenige i Lagkagehusets beslutning. Mange af brugerne adopterer holdningen om binær kønsforståelse, og udtrykker samtidig en anti-woke diskurs om, at wokeismen og krænkeleskulturen er gået for vidt. Denne diskurs anses ligeledes som en udbredt diskursorden i Berlingskes artikel og hos brugerne på Facebook. Dette kommer eksempelvis til udtryk, når brugerne kalder wokeister for 'et hysterisk mindretal' eller udtrykker en bekymring for, at 'wokebølgen ødelægger alt på sin vej'. I analysen illustreres det ligeledes, at brugerne bygger deres modstand på en diskurs om, at man ikke skal tage hensyn til minoriteter for at skabe mangfoldighed i samfundet.

Med de mange negative kommentarer på Facebook, kan man ud fra analysen af 'Kageperson' udlede, at Berlingske er lykket med at fodre debatten gennem et negativt og misvisende frame om Lagkagehusets ændring. Dermed udledes diskursordener, som bakker op om, at krænkeleskulturen er gået for vidt, og at man ikke skal foretage ændringer for minoriteters skyld.

## **5.2 ANALYSEDEL 2: PYRUS**

I analysen af 'Pyrus'-casen vil jeg tage udgangspunkt i TV2's artikel "Forældret skildring får TV2 til at droppe Pyrus-julekalender" (Abildgaard, 2022), og hvilke forskellige reaktioner aflysningen har medført. Til at begynde med vil jeg analysere de diskurser og frames, der kommer til udtryk i TV2's artikel, hvorefter jeg vil analysere de kommentarer, der er kommet i forbindelse med TV2's deling af artiklen på Facebook. Dette vil følge af en analyse af de diskurser, der udspiller sig i beskrivelsen af en underskriftindsamling, som TV2's beslutning har fået Pyrus-fans til at starte. Til

sidst vil jeg samle op på de diskursordener, der kommer til udtryk, som vil blive beskrevet i en delkonklusion.

### 5.2.1 TV2: "FORÆLDET SKILDRING FÅR TV2 TIL AT DROPPE PYRUSJULEKALENDER"

Starter man med at rette opmærksomheden på artiklens overskrift, fremgår det, at de gør brug af frames, som både definerer problemer, diagnosticerer årsager og foretager moralske vurderinger (Entman, 2015, s. 116-117). Dét at Pyrus-julekalenderen er blevet 'droppet', tegner et billede af et problem, mens 'forældet skildring' både kan være årsagen til problemet og TV2's moralske vurdering af sagen. Når TV2 gør brug af udtrykket 'forældet skildring', henviser de til forestillingen om, at julekalenderen er blevet aflyst, fordi den indeholder et syn og en gengivelse af mennesker, der ikke er tidssvarende til det syn, TV2 har på forskellige kulturer i dag. Når TV2 skriver, at de 'dropper' julekalenderen, gør de brug af et uformelt ordvalg. Det uformelle ordvalg skyldes, at de ikke ønsker, at beslutningen skal lyde alvorlig. Når TV2 vælger at bringe årsagen til problemet så tidligt i artiklen, tyder det på, at de trækker på defensiv diskurs for at komme kritikken i møde.

## "Forældet skildring" får TV 2 til at droppe Pyrus-julekalender

25. nov 2022 kl. 11.07  
Opd., 25. nov 2022 kl. 12.12



'Alletiders Julemand' bliver alligevel ikke sendt på TV 2 på torsdag. Foto: Morten Juhl / Scanpix Danmark

af [Amalie Abildgaard](#)

**Efter at have set julekalender "med et fornyet blik" ændrer TV 2 tv-planerne.**

Billede 9 - Uddrag fra Pyrus artiklen (Abildgaard, 2022).

Samme diskurs gør sig gældende i underrubrikken *“Efter at have set julekalender “med et fornyet blik” ændrer TV2 tv-planerne”* (Abildgaard, 2022), hvor TV2 igen understreger, hvorfor de har ændret deres oprindelige planer. Når de fremlægger årsagen ‘med et fornyet blik’, tolkes det som et positivt frame, der får TV2 til at lyde optimistiske omkring ændringen. Når de anvender adjektivet ‘fornyet’, som betyder, at man sætter noget i ny og bedre stand (Ordnet, i.d.), refererer TV2 til, at ændringen foretages for det bedste. Hermed anvender de et frame, der foretager moralske vurderinger, fordi de vurderer, at planerne skal ændres på grund af de forældede skildringer, som sæsonen indeholder (Entman, 2015, s. 116-117).

### **MAN KAN STADIG SE PYRUS**

Selvom TV2 giver årsagerne til problemet i både overskriften og underrubrikken, undlader de dog at fortælle forslaget på behandlingen (Entman, 2015, s. 116-117), som er, at de vil sende sæson fire ‘Alletiders eventyr’ som erstatning for den oprindelige plan. Det vil sige, at Pyrus altså ikke er helt afløst. Ved at udelade denne information til at starte med, kan det antages, at TV2 holder igen på informationen for stadig at tiltrække historien opmærksomhed og skabe debat. Det kan ligeledes skyldes, at de økonomisk er afhængige af klik på deres side. Dermed trækker de på et frame, som vil skabe opmærksomhed.

Det er først et stykke nede i brødteksten, at TV2 nævner, at de sender sæson fire i stedet for sæson tre. Når de undlader at placere denne information som noget af det første i artiklen, kan man argumentere for, at TV2 selv medvirker til at antænde en debat, fordi nogle læsere formentligt kun læser artiklens overskrift som minimum. Man kan derfor udlede, at der er to centrale frames til stede i overskriften og underrubrikken. Én som kommer kritikken i møde, og én som vil tiltrække opmærksomhed til artiklen. Når TV2 anvender to frames, der kan siges at modstride hinanden, kan det skyldes, at de i bund og grund er to forskellige afsendere på historien. For selvom TV2 er én forenet institution, består de af flere afdelinger. Afdelingen, der har udgivet nyheden, består af nyhedsredaktionen, som har til formål at skabe en fortælling, der trækker opmærksomhed og debat. Hvorimod at afdelingen der har taget beslutningen om ændringen, består af fiktionsafdelingen, som ønsker at få nyheden ud på den mest velbegrundede måde. Derfor kan man udlede, at artiklen trækker på to forskellige sociale diskurser med forskellige forpligtelser, hvilket uddybes i 5.3 Analysedel 3: Den sociale praksis.

### **TV2 VIL BESKYTTE BØRNENE**

Når afløsningen af sæson tre begrundes, er der tale om et frame fra fiktionsafdelingen i form af udtalelsen:

*"I vores gennemsyn mener vi, at Pyrus 3 indeholder elementer, som har en forældet skildring af både mennesker og kulturer, og som kan misforstås af især børn, som ikke kan sætte fortællingen ind i en historisk kontekst"*

Her begrundes Nelund, at den største grund til at aflyse sæsonen er på grund af, at børn ikke skal eksponeres for TV2's forældede skildringer af mennesker og kulturer, fordi de kan misforstås. Ud fra argumentet, kan man antage, at Nelund og TV2 trækker på en diskurs om, at man skal beskytte børn. Dette skyldes formentlig, at julekalendere typisk henvender sig til børn. På samme vis kommer det til udtryk, at TV2 har en forudindtaget om, at børn vil misforstå julekalenderen. Dermed trækker de på en diskurs, som ikke har tillid til børns historiske og moralske perception. Tilmed foretages der en moralsk vurdering af, at børn er for unge til at sætte sig ind i den forældede skildring (Entman, 2015, s. 116-117). Denne vurdering følges af et forslag på behandling (Entman, 2015, s. 116-117), som kommer til udtryk i følgende citat:

*"Derfor har vi valgt ikke at vise 'Pyrus - Alletiders Julemand' på fladen og på PLAY, da vi mindst af alt ønsker, at der skal sidde nogle børn og misforstå indholdet og føle sig ekskluderet, når de ser julekalenderen (...)"*

Når Nelund udtaler, at de har valgt ikke at vise sæsonen på TV og PLAY, handler hun på problemet og retfærdiggør samtidig for de effekter, problemet ville forårsage, hvis ikke de aflyser sæsonen (Entman, 2015, s. 116-117). Her fremhæves effekterne som konsekvenserne af, at nogle børn vil kunne misforstå indholdet. Denne gang bliver det dog uddybet med, at "nogle børn vil føle sig ekskluderet". Når Nelund bruger udtrykket 'nogle børn', kan man antage, at hun refererer til børn, som ikke er etniske, hvide danskere. Endvidere refererer 'føle sig ekskluderet' til, at børnene vil føle, at de bliver udelukket fra fællesskabet, når de bliver eksponeret for scener, hvor det at være mørk i huden fremstilles som anderledeshed. Når TV2 bruger dette ordvalg, taler de ind i en diskurs om at kæmpe for mangfoldighed, hvor ingen skal føle sig forkerte. Ifølge Tandoc m.fl. er en af motivationerne for at aflyse nogen blandt andet, at man ønsker at beskytte minoritetsgrupper og skabe forandringer ved at straffe nogen for adfærd eller udtalelser, der betragtes som uacceptable eller krænkende (Tandoc m.fl., 2022). Tandocs studie kan sammenlignes med TV2's aflysning af Pyrus, eftersom de taler ind i en diskurs, som kæmper for mangfoldighed og mod racisme. Selvom TV2 ikke direkte aflyser en bestemt skuespiller eller ansat, kan casen alligevel sættes i perspektiv til Tandocs undersøgelse, fordi sæsonen viser skildringer af karikaturer, som TV2 anser som uacceptable og krænkende.

## OPGØR MED RACISME

De krænkende scener fra sæsonen bliver uddybet i afsnittet “Politisk upassende” udklædning’, hvor TV2 beskriver, at sæsonen sidst blev genudsendt i 2014, hvor de modtog klager over en scene fra julekalenderen. Dette uddybes således:

*“Under sangen ‘Gi’ mig guf og gi’ mig godter’ synger og danser Pyrus med tre børn, der er klædt ud som flødeboller. (...) Det er maskeringen af de tre børn, der har fået kritik for at bruge ”blackface” – en karikering eller udklædning af personer fra andre folkeslag”*

I afsnittet underbygges det frame, TV2 har kommunikeret gennem hele artiklen, hvor de argumenterer for valget af aflysningen. Ved at fortælle, at de har mødt kritik for sæsonen i 2014, underbygger de argumentet for at aflyse sæsonen, så det ikke virker som en beslutning, der er taget uden, at nogen har udtrykt utilfredshed. Beslutningen er altså taget på baggrund af en moralsk vurdering, hvor de vælger at lytte til nogle seeres kritik (Entman, 2015, s. 116-117). I citatet vælger TV2 at fremhæve udtrykket ‘tre børn, der er klædt ud som flødeboller’, hvilket umiddelbart har en uskyldig ordlyd. De uddyber, at det forkerte ved udklædningen er, at maskeringen af de tre børn har fået kritik for at blive ‘blackfacet’. Hertil forklarer de kort, hvad ordet betyder. Her trækker de igen på en diskurs, der tager afstand fra racisme, hvilket tolkes som en diskurs, der trækker på venstreorienterede og socialistiske værdier. Når TV2 undlader at forklare forbindelsen mellem ‘blackfacing’ og ‘flødeboller’, skaber de et utydeligt frame, som nødvendigvis ikke giver sig selv for alle. Hvis man i forvejen ikke ved, hvad ‘blackfacing’ betyder, eller hvorfor det er forkert, kan det være ekstra svært at relatere det til racisme. Aflysningen kan ligeledes betegnes som ‘udviskning’, som er et begreb, Veil og Mayer anvender til at beskrive den proces, hvor noget bliver slettet som følge af en aktiv beslutning. De fremhæver dog, at folk ikke forstår aflysningens kompleksitet, hvis man ikke skaber en pålidelig krisefortælling, hvor man inkluderer forskellige perspektiver (Veil & Mayer, 2021). Selvom TV2 bruger flere perspektiver og eksempler til at understøtte deres beslutning, kommer de ikke med skarpe nok perspektiver i forhold til, hvad ‘blackfacing’ har med udklædning af flødeboller at gøre. Derfor kan det på forhånd antages, at folk ikke vil forstå forbindelsen mellem de to, og dermed heller ikke beslutningen for aflysningen.

Ud fra Veil & Mayers antagelse (2022) kan man dog udlede, at TV2 forsøger at komme med forskellige perspektiver på, hvad de mener med, at ‘forældede skildringer’. Dette kommer til udtryk, idet de fremlægger endnu et eksempel på en klage. Klagen er fra en mor til en halvt dansk og halvt afrikansk dreng, som klagede over en scene fra ‘Den store Bastian’, hvor tre drenge bliver



skældt ud, fordi de driller en sort mand, som bliver kaldt "neger". Som afrunding på scenen bliver de tre drenge dyppet i blæk, så de selv bliver sorte som straf (Abildgaard, 2022). Ordet 'neger', er racistisk, og når TV2 sætter det i citationstegn, gør de opmærksom på, at det er et forkert ord at bruge. Ud fra eksemplet kan det derfor udledes, at moderens udsagn og TV2's framing af historien trækker på diskurser, der taler imod racisme, som klagen ligeledes er et opgør med.

Når TV2 fremhæver dette eksempel, fremstiller de et frame, der både definerer problemer og foretager moralske vurderinger (Entman, 2015, s. 116-117). Den moralske vurdering består i, at Pyrus-afsnittet skildrer et racistisk billede af, at nogle hudfarver er bedre end andre, fordi børnene i afsnittet blev straffet ved at blive farvet sorte. Dette er ud fra TV2 og moderens vurdering forkert. I forlængelse af denne vurdering opstår problemet i, at skildringen vil vække en forkerthedsfølelse i børn, der ikke er hvide. For at beskytte børn og minoriteter trækker TV2 derfor på en principled framing, hvor aflysninger bliver repræsenteret som en måde at beskytte minoriteter på (Fahey m.fl., 2022). Når TV2 foretager denne aflysning, kan man tolke, at der er tale om en grad af online public shaming, hvor brugere eller medier stempler en person, der har ytret sig forkert ved ikke kun at stemple personens udtalelser, men ligeledes stemple og aflyse personen (Blitvich, 2022).

### **5.2.1.1 REAKTIONER PÅ TV2'S ARTIKEL**

Følgende afsnit vil gå i dybden med de reaktioner, der er kommet i forbindelse med TV2's offentliggørelse af aflysningen af sæson tre af Pyrus. Analysen lægger ud med at tage udgangspunkt i de Facebook-kommentarer, der er opstået i forbindelse med TV2's deling af artiklen på Facebook. Herefter vil jeg analysere beskrivelsen af den underskriftindsamling, som Pyrus-fans har oprettet for at få Pyrus-sæsonen tilbage. Begge analyser tager udgangspunkt i framing samt den tekstuelle og diskursive dimension for at undersøge, hvorvidt samfundets reaktioner bliver påvirket af TV2's framing og diskurser.

#### **5.2.1.1.1 KOMMENTARER PÅ FACEBOOK**

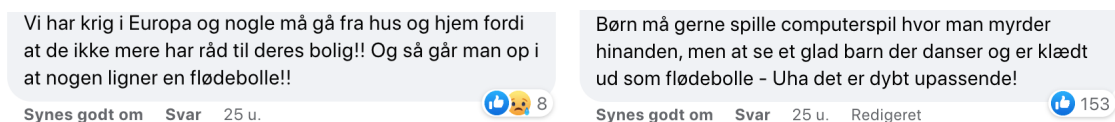
Som tidligere beskrevet har aflysningen af Pyrus været TV2's største enkeltsag i 2022 (Kesting, 2023). Udover at TV2 modtog massevis af klager i deres mailindbakke, resulterede nyheden i fem gange så mange reaktioner i form af kommentarer i deres deling af artiklen på Facebook. I dette afsnit vil jeg tage udgangspunkt i et udsnit af kommentarer, som afspejler de mest dominerende diskurser (Bilag 1).



Billede 10 - TV2's deling af 'Pyrus'-artiklen på Facebook

## EN USKYLDIG FLØDEBOLLE

I foregående analyse udledte jeg, at TV2's artikel har til formål at begrunde, hvorfor de har valgt at aflyse sæson tre af Pyrus. Gennem sproget kom det til udtryk, at TV2 overordnet trækker på venstreorienterede diskurser, der kæmper for mangfoldighed og imod racisme. De begrundet blandt andet aflysningen med, at der er flere forældede skildringer af kulturer og mennesker i sæsonen, som kan misforstås af børn og få ikke-hvide børn til at føle sig forkerte. Eksemplet med de tre drenge, som er klædt ud som flødeboller, har fået stor fokus i debatten i modsætning til eksemplet med 'Den store Bastian'.



Billede 11 - Eksempler på forargelse over flødebolle-eksemplet (Bilag x, kommentar 26 & 27).

I ovenstående kommentarer udtrykkes det, at brugerne ikke har forstået TV2's frame om, at udklædningen af flødeboller svarer til 'blackfacing'. Når brugerne skriver "et glad barn, der danser og er klædt ud som flødebolle" og "nogen ligner en flødebolle", er de af den overbevisning, at scenen

blot handler om udklædning. Dermed fremgår det, at de nægter at sætte sig ind i TV2's frame om forbindelsen mellem udklædningen og blackfacing. Som beskrevet i foregående analyse, kan det skyldes, at TV2 ikke formår at uddybe forbindelsen mellem de to scenarier i artiklen, som ifølge Veil og Mayer (2021) kan resultere i, at folk ikke forstår fortællingens kompleksitet. Når brugerne ikke forstår TV2's vurdering af scenens kompleksitet, forstår de heller ikke beslutningen for at aflyse sæsonen. Brugernes uforståenhed afspejles i kommentarernes negative frames, der begge foretager moralske vurderinger af, hvorvidt aflysningen overhovedet skal være til diskussion, når det handler om noget så lavmælt som flødeboller.

Uforståenheden over for aflysningen kommer til udtryk, idet begge sætter udklædningen af flødeboller i kontrast til et mere alvorligt eksempel. I kommentar 26 sættes diskussionen om flødebollen op imod eksemplet om, at der er krig i Europa. Når brugeren anvender denne kohæsin strukturerer vedkommende sin argumentation ved at sætte krig og liv i kontrast til børn og flødeboller (Fairclough, 2008, s. 34). På den måde bagatelliserer brugeren TV2's begrundelse for aflysningen ved at sætte historien i perspektiv. Dette ses ligeledes i kommentar 27, hvor brugeren taler ind i TV2's diskurs om at beskytte børn ved at sætte udklædningen i kontrast til computerspil, hvor det går ud på at slå hinanden ihjel. Med denne kohæsin argumenterer brugeren for, at TV2 overdriber i deres frames om at beskytte børn, fordi børn kan blive eksponeret for værre ting. Herefter konkluderer brugeren argumentet med udtrykket "*Uha det er dybt upassende!*". Når brugeren gør brug af en kontrast og skriver 'uha', kan det tolkes som et sarkastisk udtryk. Dette skyldes, at ordet 'uha' er et udtryk for forfærdelse (Ordnet, i.d.), hvilket leder tilbage til 'et glad barn, der danser og er klædt ud som en flødebolle', som er sarkastisk ment. Ud fra analysen af de to kommentarer kan man udlede, at begge brugere trækker på en diskurs, hvor mangfoldighed og social retfærdighed ikke anses som vigtige emner, der bør prioriteres i samfundet.

### **FARVEN SORT ER LIG MED RACISME**

Latterliggørelsen over for TV2's beslutning fortsætter i kommentar 13, 14 og 15, hvor brugerne viser uforståenhed over for TV2's afstand til racisme i de beskrevne scener. Når brugerne ikke forstår forbindelsen, kan man i stedet tro, at de er drevet af to overbevisninger. Enten tror de, at TV2 mener, at scenen med flødeboller er racistisk, fordi flødeboller er sorte. Eller også mener de ikke, at scenen fra 'Den store Bastian' er racistisk, bare fordi de tre drenge bliver malet sorte i hovederne. Uanset hvilken overbevisning brugerne har, kan man formode, at de ikke forstår TV2's argument for 'blackfacing' som brugerne fra kommentar 26 og 27. Ud fra dette kan man udlede, at brugerne trækker på en diskurs, der tror, at racisme forbindes med farven sort. Dette skyldes, at

de på ironisk vis overtager TV2's diskurs ved at forbinde 'sorte skyer' og 'Black Friday' med racisme, fordi udtrykkene består af farven sort. Når brugerne gør brug af sarkasme i kommentarerne, mener de, at beslutningen er taget på et latterligt grundlag. Dette understreges i kommentar 13 og 15, hvor brugerne udtrykker en ironisk form for framing af et problem (Entman, 2015, s. 116). Brugerne udtrykker, at man hverken kan sende vejrudsigten, som indebærer ordet 'sorte skyer' eller kalde det 'Black Friday' på grund af, at farven anses som racistisk af TV2 ud fra brugernes overbevisning. Når brugernes kohæsioner er bygget op af sarkastiske ledsætninger, anvender brugerne sarkasme til at argumentere for deres holdninger om, at Pyrus er blevet aflyst på grund af en overdrivelse om racisme (Fairclough, 2008, s. 35).



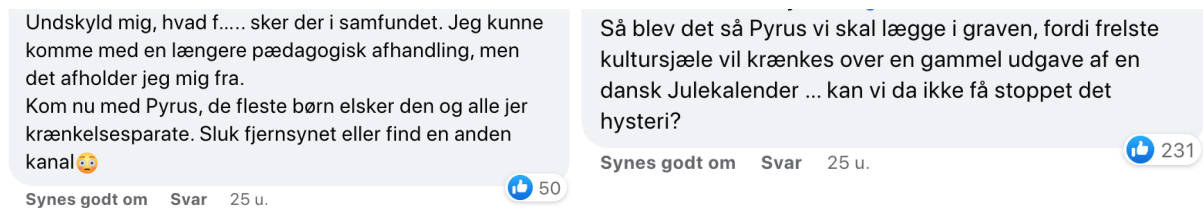
Billede 12 - Kommentarer fra brugere, der tror, at racisme handler om farven sort  
(Bilag 1, kommentar 13, 14 & 15).

Det indikerer, at brugerne tjener en anti-woke diskurs, der ikke kan sætte sig ind i racisme. Denne diskurs tydeliggøres yderligere, idet en af brugerne udtrykker ting som "*alt det krænkelssesfis må have en ende*". Når brugeren anvender ordet 'krænkelssesfis', bekræftes det, at vedkommende generelt tager afstand til krænkelsseskulturen. Dette uddybes med, at kulturen må 'have en ende', hvilket refererer til, at brugeren ikke mener, at noget bør ændres eller aflyses for at tage hensyn til nogen. Det vidner om diskurser, der ikke kan se vigtigheden i at kæmpe for social retfærdighed eller inklusion af minoriteter.

## R.I.P. PYRUS

Ud fra kommentarsporet erfares det, at ingen brugere tilkendegiver erstatningen af sæson tre med sæson fire. Størstedelen trækker på en overbevisning om, at hele Pyrus-julekalenderen er aflyst. Det kan der være flere årsager til. For det første kan det skyldes, at brugerne ikke har læst hele artiklen, og reagerer ud fra en misforståelse af nyheden. Det kan formentligt skyldes, at TV2 framer artiklens overskrift og underrubrik på en måde, så det lyder som om, at hele julekalenderen er aflyst. For det andet kan det skyldes, at brugerne er så oprevdede over

krænkelserkulturen, at de trækker på en defensiv diskurs, der forsvarede julekalenderen som helhed. Dermed gør det ikke den store forskel, om TV2 sender en anden sæson som erstatning, fordi brugerne er så oprevdede og uforstående over, at en aflysning overhovedet finder sted. Dette kommer til udtryk i kommentar 19 og 21, hvor begge brugere udviser utilfredshed med aflysningen af Pyrus. Begge brugere er af den overbevisning, at aflysningen er foretaget på grund af, hvem de kalder 'de krænkelserparate' og 'de frelste kultursjæle'.



Billede 13 - Kommentarer, som udviser utilfredshed med aflysningen af Pyrus (Bilag x, kommentar 19 & 21).

Starter man med at koncentrere sig om kommentar 19, kommer brugerens utilfredse tone til udtryk allerede fra start, hvor vedkommende skriver: "Undskyld mig, hvad f..... sker der i samfundet". Når brugeren skriver 'undskyld mig' tolkes det som, at vedkommende på forhånd undskylder for det ufine sprog, vedkommende kommer til at udtrykke i kommentaren. Her kan det tolkes, at brugeren henviser til udtrykket 'hvad f.....', som formentligt betyder 'hvad fanden'. Brugeren føler sig altså nødsaget til at bruge bandeordet for at udtrykke den vrede og irritation, som TV2's beslutning om at aflyse Pyrus har fremkaldt. Når brugeren ikke skriver ordet 'fanden' ud, men censurerer det i punktummer, kan man tolke, at brugeren gør brug af kohæsionen for at gøre opmærksom på, at vedkommende ved, at det er forkert at bande (Fairclough, 2008, s. 34). Bandeordet står i forbindelse med spørgsmålet om, hvad der 'sker i samfundet', hvilket er en bred betegnelse, som refererer til krænkelserkulturen. Derfor trækker brugeren på en diskurs, der er imod denne kultur, og det den gør ved samfundet.

Når brugeren efterfølgende nævner, at vedkommende kunne komme med en pædagogisk afhandling, trækkes der på en professionel diskurs, som viser, at vedkommende har en uddannelsesmæssig baggrund inden for pædagogik. Når brugeren har brug for at fremhæve sin profession, trækker vedkommende på et etos-diskurs for at fremstå troværdig og få medhold i sin holdning. I sætningen "Kom nu med Pyrus, de fleste børn elsker den (...)" udtrykkes et frame, som både foretager moralsk vurdering og foreslår behandling på problemet (Entman, 2015, s. 116-117). Når brugeren udtaler 'kom nu med Pyrus' foreslår vedkommende, at man skal stoppe

aflysningen, fordi 'børn elsker den', hvilket er en moralsk vurdering, der taler ind i diskursen om, hvordan man kan afløse noget, som nogen har kær.

Samme diskurs gør sig gældende i kommentar 21, hvor brugeren med sit vokabular 'lægge i graven' sammenligner afløsningen af Pyrus med, at Pyrus er død og skal begraves (Fairclough, 2008, s. 33). Når brugeren personificerer julekalenderen 'Pyrus' som et menneske, der skal begraves, trækker vedkommende på et personligt tilhørsforhold til julekalenderen, hvor tabet af Pyrus anses som stort. Brugers sammenligning med en begravelse indikerer, at brugeren er overbevist om, at alle sæsoner af julekalenderen er afløst. Når brugeren skriver "*Så blev det så Pyrus vi skal lægge i graven*", antyder vedkommende, at det ikke er første gang, at noget er blevet afløst, hvilket illustrerer en forargelse over krænkelserkulturen. Denne diskurs kan relateres til Sobande m.fl. studie, som berører diskursen 'woke som uautentisk', som refererer til, at wokeness er gået for vidt i forhold til afløsning af personer med mere (Sobande m.fl., 2022).

Forargelsen præciseres ligeledes i årsagen til problemet (Entman, 2015, s. 116-117), som er, at "*frelste kultursjæle vil krænkes over en gammel udgave af en dansk julekalender*". Koncentrerer man sig om ordvalget af udtrykket 'frelste kultursjæle', refererer brugeren til en gruppe mennesker, der har moralsk rigtige og stærke meninger, som derfor føler sig hævet over andre (Ordnet, i.d.). Det tolkes, at udtrykket er ment ironisk, hvorfor brugeren taler ind i en anti-woke diskurs. Derudover udtrykker brugeren, at det er latterligt og ekstremt at blive krænket over en gammel udgave af en dansk julekalender. Her tydeliggøres det, at TV2 og brugeren har to forskellige opfattelser af, hvordan man anser og håndterer gamle udgaver af ting som julekalendere. TV2's mener, at forældede skildringer af mennesker og kulturer skal afløses, fordi de ikke stemmer overens med de værdier, TV2 har i dag. Dette frame er brugeren ikke enig i, da vedkommende netop mener, at julekalenderen er undskyldt for de upassende scener, netop fordi den er gammel. Brugers kommentar afrundes med "Kan vi da ikke få stoppet det hysteri?", hvilket igen taler ind i en anti-woke diskurs, der mener, at krænkelserkulturen er ekstremistisk og radikaliseret.

### **ER EN AFLYSNING NØDVENDIG?**

Kommentar 24 og 25 foreslår, hvordan man kan løse problemet i stedet for at afløse hele sæsonen, som de udtrykker modstand af. Kommentar 24 foreslår ligesom kommentar 19, at man kan skifte kanal eller slukke sit TV, hvis man føler sig krænket. Dette tjener diskursen om, at man ikke skal tage hensyn til krænkede, og at de krænkede selv har et ansvar for at handle, hvis de ikke føler sig inkluderet. Dette værner ligeledes om, at brugeren er afvisende over for at bekæmpe social retfærdighed og i dette tilfælde racisme. Begrundelsen er, at Pyrus er en god julekalender,

fordi den har mange gode historiske detaljer. Implicit hævdter brugeren altså, at man ikke bør tage hensyn til racistiske skildringer, når flertallet gerne vil se julekalenderen.

Det her er da nok én af de dåbeligste beslutninger til dato. Hvad med i stedet at sende en vejledning til klagerne i hvordan man skifter signal eller slukker sit TV, så vi andre kan få lov at se den gode julekalender med mange gode historiske detaljer. Det her er en ommer TV2!

Synes godt om Svar 25 u.



Hvor bliver man træt. Kunne folk for helvede ikke løfte blikket fra mobilen og se tv med ungerne og forklar dem, den rette sammenhæng, i stedet for bare at trække krænkelsskortet.

Synes godt om Svar 25 u.



Billede 14 - Kommentarer der foreslår andre løsninger end aflysning (Bilag 1, kommentar 24 & 25).

Kommentar 25 har dog et anderledes forslag til, hvordan man kan komme de forældede skildringer i forkøbet. Brugeren kommunikerer et frame, der foreslår (Entman, 2015, s. 116-117), at man i stedet for at 'trække krænkelsskortet' skal løfte blikket fra sin telefon, når man ser TV med sine børn og forklare dem problemet med scenerne. Man kan dermed tolke, at brugeren kan sætte sig ind i TV2's diskurs om, at skildringerne er racistiske. Brugeren er dog uenig i, at aflysning er løsningen på dette, og bygger derfor på en diskurs, hvor italesættelse og forklaring kan anvendes for at sætte fokus på de upassende skildringer. Når brugeren skriver "*i stedet for at trække krænkelsskortet*", tjener brugeren en diskurs om, at krænkelsskulturen er gået for vidt.

## MINDRETALLET HAR MAGTEN

I kommentarsporet fremgår det tydeligt, at brugerne udviser stor modstand af TV2's beslutning. Jeg er derfor ikke stødt på nogen kommentarer, der bakker TV2 op, eller som ikke er negative over for aflysningen. Selvom der højst sandsynligt er nogen, der er enige i beslutningen, tolkes det, at disse personer er bange for at udtrykke deres ærlige mening i frygt for at blive udskammet af flertallet, som mener, at TV2's beslutning er forkert. Dette er ligeledes, hvad Tandoc m.fl. (2022), Velasco m.fl. (2021) og Veil og Mayer (2021) undersøger i deres studier om krænkelsskultur. Ifølge forskerne kan aflysninger føre til en ensidig diskussion, hvor der ikke er plads til nuancerede synspunkter, hvilket gør, at folk er bange for at afvige fra den dominerende ideologi (Tandoc m.fl., 2022 & Velasco, 2021). Det modsatte gør sig gældende i dette kommentarspor, hvor den dominerende diskurs er imod TV2's aflysning og det at aflyse noget generelt.

hvorfor kan 95 % af befolkningen ikke nyde dette julekalender, fordi under 5 % af befolkningen er fornærmet?

De kan jo bare vælge at slukke for fjernsynet og lade det frie marked bestemme?

Og hvis det er for børnenes skyld, hvorfor er det så ikke deres forældre, der træffer beslutningen og ikke TV2?

Ren gøgl!!

Jeg er simpelthen så træt af at der sidder et lille mindretal af woketyper og presser deres krænkelssparathed ned over hovederne på alle os andre! 😡

Nu går det så ud over Pyrus! Langt ude.

Synes godt om Svar 25 u.



Billede 15 - Kommentarer der hentyder til, at mindretallet har magten (Bilag x, kommentar 16 & 17).

Mange brugere udtrykker netop, at der ikke er plads til dem, der er uenige. Dette illustreres eksempelvis i kommentar 16 og 17, hvor begge brugere understreger, at aflysningen ikke skal træde i kraft på baggrund af et mindretal, der er enige med TV2. Her trækker de begge på en demokratisk diskurs, hvor flertallet bestemmer. Når en af brugerne har opstillet en statistik for, hvor mange vedkommende tror, er enige og uenige med TV2, appellerer vedkommende til en logisk diskurs, hvor man ikke skal tage hensyn til et mindretal, der ikke er inkluderet i samfundet.

Brugeren skriver, at mindretallet skal lade 'det frie marked' bestemme, hvor vedkommende forsøger at styrke sin demokratiske diskurs om, at flertallet bestemmer. Når brugeren anvender udtrykket 'det frie marked', refererer vedkommende til et økonomisk begreb, hvor ophavsmanden af et bestemt produkt selv må bestemme, hvilke og hvor mange varer de producerer, hvilket bestemmes af udbud og efterspørgsel (Konomi, i.d.). Her mener brugeren, at flertallets efterspørgsel bestemmer, at julekalenderen skal sendes. Brugeren tager derfor ikke højde for, at det er TV2, der har rettighederne over julekalenderen og derfor også dem, der bestemmer, om julekalenderen skal aflyses eller ej. Her trækker brugeren på diskursen om, at Pyrus er folkeeje. Brugeren slutter argumentet af ved at skrive "*Intolerancen fra det hyper fornærmede mindretal er ved at løbe løbsk*", hvilket underbygger den anti-woke diskurs, der er imod krænkelserkulturen, som vedkommende har kommunikeret fra start.

Denne anti-woke diskurs kommer ligeledes til udtryk i kommentar 17, hvor brugeren beskylder wokeister for at påtvinge andre deres holdninger om, at scenerne fra Pyrus er racistiske. Gennem denne beskyldning tilkendegiver brugeren sin holdning om, at scenerne ikke var racistiske, og er derfor afvisende over for at bekæmpe racisme.

#### **5.2.1.1.2 #BEFRI PYRUS**

Som forrige analyse af Facebook-kommentarerne viste, var mange forargede og uforstående over for TV2's beslutning om at aflyse sæson tre af Pyrus-julekalenderen. I kølvandet på debatten tog Pyrus-fans initiativ til at etablere en underskriftindsamling kaldet 'Send Pyrus Alletiders



Julemand!!!' (Skrivunder.net, i.d.). Underskriften har pr. 26. maj 2023 fået 14.736 underskrifter og blevet delt 2569 gange på Facebook. Beskrivelsen og argumentationen for indsamlingen er skrevet af brugeren 'Pyrusfan94', som vil blive analyseret i dette afsnit med henblik på at udlede, hvordan brugeren er blevet påvirket af TV2's artikel, samt hvordan brugeren vil påvirke flere Pyrus-fans til at skrive under.

**🎄🎄 Send Pyrus Alletiders Julemand!!! 🎄🎄**

**f Del på Facebook (2569)**

✍ Underskriftindsamling   👤 Underskrifter **14 736**   💬 Kommentarer   📊 Statistik

🔖 Ekstra Synlighed

**Tv2 har i år valgt at sende Pyrus alletiders julemand , dette kom de ud med i Juni 2022.**

**Fredag d. 25 November 2022 kommer tv2 ud med en meddelse om at man vælger at tage pyrus alletiders julemand af som julekalender i år. Dette sker 1 uge før 1 december 2022.**

**Underskriv denne indsamling**

Jeg giver med min underskrift **Pyrusfan94** tilladelse til at overdrage mine oplysninger i denne formular til vedkommende som har indflydelse på denne sag.

Billede 16 - Underskriftindsamling for 'Alletiders Julemand' (Skrivunder.net, i.d.).

Underskriftsindsamlingen er oprettet af profilen Pyrusfan94, hvis brugernavn indikerer, at vedkommende betegner sig selv som fan af julekalenderen Pyrus. Man kan derfor antage, at anledningen til underskriftsindsamlingen er at forhindre TV2 i at aflyse sæson tre 'Alletiders Julemand'.

Koncentrerer man sig om beskrivelsen, begynder Pyrusfan94 med at redegøre for tidslinjen fra, at TV2 annoncerede, at de ville genudsende sæsonen til dato, hvor TV2 meddelte, at sæsonen var aflyst. I brugerens tidslinje er det værd at lægge mærke til to ting. For det første skriver brugeren, at "man vælger at tage Pyrus 'Alletiders Julemand' af som julekalender i år", men nævner på intet tidspunkt, at TV2 sender sæson tre 'Alletiders Eventyr' som erstatning. Det er ligeledes det frame, TV2 bruger for at tiltrække læsere. Ligesom TV2 har Pyrusfan94 blot et formål om at tiltrække underskrifter. For det andet gør brugeren opmærksom på, at aflysningen finder sted en uge før, at første afsnit skulle udgives. Ved at fremhæve denne information, trækker brugeren på en uretfærdighedsdiskurs, hvor det er dårlig stil af TV2 at melde ud så sent. Brugeren bruger den sene udmelding som argument for, at TV2 ikke bør have aflyst julekalenderen.

## INGEN GRUND TIL AFLYSNING

Herefter beskriver Pyrusfan94, hvad der ligger til baggrund for TV2's beslutning:

*“TV2 begrundelse er simpelthen at de føler den er for stødende og for krænkende overfor de sorte hudfarvede mennesker (...)”*

Brugerens anvendelse af ordet 'simpelthen' bruges til at forenkle TV2's argument for at aflyse julekalenderen. Det er dog ikke helt den begrundelse, TV2 kommer med. Som udledt i analysen af TV2's artikel, bygger TV2 deres begrundelse på, at de vil beskytte børn for de forældede og racistiske skildringer af mennesker og kulturer, som børnene ikke selv kan sætte i en historisk kontekst (Abildgaard, 2022). Derfor kommunikerer brugeren et usandt og misforstået frame, når vedkommende skriver, at aflysningen er foretaget i hensyn til sorte mennesker. Man kan formode, at brugeren fordrejer begrundelsen for at sætte TV2's beslutning i dårligere lys, så vedkommende kan indsamle flere underskrifter. Derudover henviser brugeren til de to scener, som TV2 framer som forældede og racistiske. Til eksemplerne definerer brugeren problemet (Entman, 2015, s. 116-117) og motivationen for underskriftsindsamlingen i citatet:

*“Disse 2 scener mener tv2 er meget stødende og krænkende, problemet er at Tv2 ikke har fået klager over disse scener det er noget tv2 selv har besluttet og taget klagerne på forskud altså selv startet denne kraftige voldsomme debat og klager”*

I brugerens udtalelse kommer det til udtryk, at det er TV2 selv, der har følt sig stødt og krænkede over scenerne. Dette begrundes brugeren med argumentet om, at TV2 ikke har modtaget klager over scenerne, hvilket heller ikke er sandt. TV2 skriver i artiklen, at de har modtaget to klager. Når brugeren ikke kommunikerer dette til sine potentielle underskrivere, bygger vedkommende igen sit frame på et usandt grundlag. Når brugeren undlader informationen om, at der har været klager og kohæsvit fremstiller TV2 som 'synderen' (Fairclough, 2008, s. 34), er det for at få flere til at afgive sin underskrift. Brugerens holdning betvivles ikke, når vedkommende skriver:

*“Pyrus alletiders julemand er på ingen måde stødende eller krænkende, den er lærerig (...) Men det er tydeligvis ikke noget TV2 kan forstå, de mener og holder fast i deres holdning (...).”*

Når brugeren giver udtryk for, at denne holdning er den rette, taler brugeren netop ind i en diskurs, hvor der ikke er plads til diskussion eller andre holdninger. Dette er dobbelt moralsk, fordi det strider imod den beskyldning, brugeren rettede mod TV2's ensidige holdning.

**EN FLØDEBOLLE ER BARE EN DESSERT**

Brugens benægtelse og modvilje af TV2's framing for beslutning kommer ligeledes til udtryk i citatet:

*“Men det er åbenbart forbudt at klæde sig ud som en flødebolle, en flødebolle som er en spiselige lækker sag som indeholder sødme og kærlighed og mørk chokolade derfor de mørke ansigter i julekalenderen, de mørke ansigter hentyder til det er chokolade de er smurt med og ikke ‘blackfacing’”*

I citatet refererer brugeren til scenen, hvor tre børn er klædt ud som flødeboller, som TV2 har brugt som eksempel på en racistisk og forældet skildring. Når brugeren definerer, hvad en flødebolle er, afviser vedkommende TV2's diskurs ved at argumentere for, at der ikke er tale om blackfacing, men en udklædning. Som beskrevet i tidligere analyse, skyldes det, at TV2 ikke formår at forklare forbindelsen mellem udklædningen af flødeboller og blackfacing, hvilket gør, at læsere ikke forstår scenens kompleksitet (Veil & Mayer, 2021). Når brugeren bagatelliserer blackfacing, kan man argumentere for, at brugeren diskursivt ignorerer det problem, som TV2 definerer som racisme.

## **TV2 ER STØDENDE**

Efter brugeren har defineret, hvad en flødebolle er, opfordrer brugeren folk til at underskrive ved at skrive:

*“Jeg syntes derfor vi skal stå sammen og få indsamlet så mange underskrifter vi kan, så vi kan få vores alle sammen elskede pyrus tilbage og ikke nedgøre pyrus mere, pyrus er en kultur der har levet i 28 år uden denne form for stødende aktivitet fra TV2”*

I citatet foreslår brugeren en løsning på problemet (Entman, 2015, s. 116-117), som er, at folk skal underskrive på indsamlingen, så man kan få Pyrus tilbage. Når brugeren beskriver julekalenderen eller karakteren Pyrus på den måde, taler vedkommende ind i en diskurs om, at Pyrus er folkeeje. Brugeren skriver ligeledes, at man skal stoppe med at nedgøre Pyrus, og at TV2 udøver en stødende aktivitet ved at aflyse sæsonen. Brugers syn vidner i høj grad om, at brugeren tjener en diskurs om, at TV2 er 'de onde', som nedgør Pyrus ved at aflyse. Det er netop det modsatte frame, som TV2 afsender, idet de beskriver i artiklen, hvordan 'Pyrus' nedgør bestemte mennesker og kulturer. Når Pyrusfan94 omvender situationen på denne måde, og gør sig selv og Pyrus til ofre for TV2's aflysning i denne sag, relaterer det sig til Cammaerts (2022) studie, der kommer frem til en generel diskurs, hvor majoriteten gør sig til ofre for minoriteten. Her gør brugeren 'Pyrus' til offer for TV2's afstand til racisme. Dermed trækker brugeren på en

diskurs, der vægter Pyrus højere end minoriteter, der bliver udsat for racisme. I citatet anvender brugeren argumentet om, at Pyrus har eksisteret i 28 år uden at blive fjernet. Brugers argument for at beholde julekalenderen er, at den altid har været der, og derfor ikke kan fjernes. Ud fra dette trækker brugeren også på en konservativ diskurs, fordi vedkommende er imod forandring af ting, der altid har været på en bestemt måde. Man kan derfor udlede, at brugers frame er stik modsat af TV2's, som netop mener, at man skal gøre op med julekalenderens skildringer, fordi de er forældede (Abildgaard, 2022). Til sidst fremlægger brugeren, hvad jeg vil vurdere som en slags slagsang, der lyder således:

*“Befri Pyrus, bevar Pyrus. Bevar vores kultur. Bevar vores frihed og ytring. Flødebolle er = flødeskum, sukker, chokolade og vaffel”*

I slagsangen er man ikke i tvivl om, hvad brugeren har forsøgt at ytre gennem hele beskrivelsen. Når brugeren skriver, at man skal befri og bevare Pyrus og vores kultur, indikerer vedkommende, at Pyrus er lig med dansk kultur, hvilket også vidner om en konservativ diskurs. Denne danskhedsdiskurs kommer ligeledes til udtryk, idet brugeren skriver ‘bevar vores frihed og ytring’, som refererer til ytringsfrihed. Når brugeren prædiker om ytringsfrihed, kan man tolke, at vedkommende mener, at man har frihed til offentligt at ytre sin mening (Ordnet, i.d.). Enten refererer brugeren til, at man må klæde sig ud som en flødebolle, hvis man vil det, fordi flødebollen defineres lige efter. Dette vidner om, at brugeren forsætligt misforstår TV2's frame om, at udklædningen af flødeboller er lig med blackfacing. På den anden side kan brugeren også referere til, at underskriftindsamlingen er et symbol på ytringsfrihed, fordi det tillader flertallet at ytre sig. I dette tilfælde trækker brugeren på en demokratisk diskurs.

### **5.2.3 ANALYSEDEL 2: DELKONKLUSION**

I denne delkonklusion vil jeg opsummere de diskursordener, der er udledt af analysen af ‘Pyrus’-casen. TV2's artikel bygger primært på frames, som begrundet valget for aflysningen, som skyldes forældede skildringer af mennesker og kulturer, der anses som racistiske. Det er blandt andet af hensyn til at beskytte børn, som kan misforstå scenerne og ikke-hvide børn, som vil føle sig forkerte på baggrund af deres hudfarve. TV2's beslutning vidner både om, at de vil imødekomme denne kritik, men mest af alt trækker de på en diskurs, der vil kæmpe for mangfoldighed og imod racisme. TV2 formåede dog ikke at redegøre passende for forbindelsen mellem flødebolle-scenen og blackfacing, hvilket fik mange brugere til modvilligt at afvise TV2's frame om racisme, fordi de anså scenen som en uskyldig udklædning. Uforståenheden over for TV2's beslutning kom både til udtryk i kommentarsporet på Facebook og i beskrivelsen af

underskriftsindsamlingen. TV2's frame af problemet om blackfacing blev bagatelliseret, hvorfor det kom til udtryk i analysen, at Facebook-brugerne og Pyrus-fansene tjener en diskurs, hvor mangfoldighed og social uretfærdighed ikke anses som vigtige emner, og hvor dét at bringe Pyrus tilbage er vigtigere end at bekæmpe racisme.

Modviljen består ligeledes i, at brugere på Facebook misforstår og er ironiske over for, hvad racistiske skildringer indebærer. Det kommer til udtryk i beskrivelsen af underskriftsindsamlingen, hvor Pyrus-fans vender sagen på hovedet, og beskylder TV2 for at nedgøre Pyrus. Dette illustrerer en diskurs, hvor Pyrus og fansenes egne følelser vægtes højere end minoriteters følelser, som netop kan risikere at blive såret på grund af julekalenderen. Beskrivelsen af underskriftsindsamlingen, som har til formål at få folk til at skrive under, bygger generelt på et usandt og misforstået frame, der gengiver sagen som om, at TV2 egentlig ikke har nogen grund til at aflyse sæsonen.

I analysen udledes en generel tendens, hvor brugere ikke godtager TV2's diskurs om at kæmpe imod racisme ved at aflyse Pyrus. Brugere giver udtryk for et personligt forhold til julekalenderen og betragter den som folkeeje. Derfor skaber det forargelse og vrede i dem, når de føler, at beslutningen er taget for at imødekomme wokeister og krænkelssparate. Det fremgår derudover, at brugere trækker på en diskursorden om, at krænkelsskulturen er gået for vidt. De foreslår, at mindretallet kan undgå at blive krænket, hvis de slukker TV'et eller skifter kanal, hvilket illustrerer en tydelig modvilje i at kæmpe for social retfærdighed.

### **5.3 ANALYSEDEL 3: DEN SOCIALE PRAKSIS**

I tredje del af analysen vil jeg analysere den sociale praksis. Det vil jeg gøre med udgangspunkt i de udledte diskurser fra analysedel 1 og 2, som jeg vil sætte i en situationel, organisatorisk eller samfundsmæssig sammenhæng. Det er ligeledes i denne del af analysen, hvor jeg vil bevæge mig fra at fokusere på teksten som et semiotisk produkt til at se på teksten som en social handling (Horsbøl, 2016, s. 72-73). I denne del af analysen vil jeg ligeledes se på diskurserne i forhold til ideologi- og hegemonibegreberne (Fairclough, 2008), placere dem i teorien om identitetspolitik (Marker & Hendricks, 2019) og undersøge, hvorvidt den eksisterende forskning om krænkelsskultur kan sættes i relation til specialets to cases.

Analysen er opdelt efter udledte diskurser fra de to cases. Derudover vil jeg gøre opmærksom på, at specialets socialkonstruktivistiske ståsted og valg af metode gør, at analysen af den sociale praksis kun kan udlede et udsnit af den sociale virkelighed. Derfor afspejler diskurserne af de to

cases nødvendigvis ikke hele samfundets diskurs, da diskurserne også foregår i andre sociale praksisser, som specialet ikke dækker.

### 5.3.1 CLICKBAIT MEDIER

I analyserne af Berlingskes og TV2's artikler kom det til udtryk, at begge artikler gør brug af fængende overskrifter og underrubrikker for at få potentielle læsere til at klikke på artiklen. I analysen af Berlingskes artikel blev det tydeligt, hvordan de undlod en meget væsentlig information om, at det kun er i Lagkagehusets app, at 'kagemand' og 'kagekone' vil blive ændret til 'kageperson'. I overskriften og underrubrikken fik Berlingske det til at lyde som om, at Lagkagehuset havde besluttet det på vegne af hele samfundet. Denne misvisende og fordrejede diskurs adopterede mange, hvilket resulterede i en af Berlingskes største debatter i 2022. På samme vis undlod TV2 at formidle i overskriften og underrubrikken, at det ikke er alle sæsoner af Pyrus, der vil blive aflyst, men at de i stedet for at sende sæson tre som planlagt, ville sende sæson fire i stedet.

Når medierne bruger fængende og ikke-informative overskrifter til at tiltrække læsere, gør de brug af 'clickbait' til at øge antallet af besøg på deres hjemmesider, så de kan skabe grundlag for større reklameindtægter fra annoncører (Ordnet, i.d.). Dette gør medierne velvidende om, at mange kun læser overskriften og maksimum underrubrikken. Ifølge Bouvier er det problematisk, når nyhedsmedier dækker historier på et uoplyst grundlag, fordi proportionerne, konteksten og historien kan gå tabt hen ad vejen, hvilket hun anser som umoralsk, fordi det kan gå ud over udhængte personer (Bouvier, 2020). I de analyserede cases, kan man argumentere for, at det går ud over Lagkagehuset og minoriteter, når Berlingske og TV2 framer historierne for at få opmærksomhed. Det resulterede eksempelvis i, at flere brugere 'aflyste' Lagkagehuset, fordi Berlingske fik dem til at lyde som diktator for samfundets sprog. Derudover gjorde Information opmærksom på, at sagen om 'kageperson' giver et skævt billede af minoritetspersoner, der fremstilles forkert. På trods af Informations vinkel var der alligevel et dominerende flertal, som var modstandere af beslutningen.

På trods af konsekvenserne for andre end medierne selv, gør de det, fordi de ønsker at skabe en demokratisk debat (Retsinformation, 2017). For at få mediestøtte skal de skabe demokratisk debat, som er et af vilkårene for mediernes overlevelse. Som analysedel 1 af Berlingskes artikel udledte, forsøger Berlingske gentagende gange at fodre debatten, hvorimod TV2 forsøger at komme kritikken i forkøbet ved at begrunde valget bag aflysningen. Man kan antage, at der er to grunde til denne afvigelse. For det første er TV2 et public service nyhedsmedie, der som

udgangspunkt skal forholde sig neutralt i gengivelser af nyheder, og dermed ikke tone lige så rent flag som Berlingske, der beskriver sig selv som et borgerligt medie. I modsætning til TV2 har Berlingske en sektion dedikeret til debat, hvilket indikerer, at de vægter debatstof højt, hvorfor man kan antage, at de har større tendens til at puste til en debat end TV2.

For det andet har medierne to forskellige præmisser for dækningen af historierne. Berlingske dækker en historie på vegne af en anden virksomhed, nemlig Lagkagehuset, hvorfor de ikke er lige så sårbare, eller risikerer nogen konsekvenser af samfundets reaktion. TV2 formidler en historie på vegne af mediehusets fiktionsafdeling, hvor de forsøger at komme kritikken i møde ved at uddybe begrundelsen for aflysningen. Derfor kan man udlede, at begge medier tjener en diskurs, der søger opmærksomhed for at blive forpligtet til økonomisk sikring gennem annoncering og mediestøtte.

### **5.3.2 POLITISK DISKURS**

Vender vi tilbage til mediernes politiske diskurs, karakteriserer Berlingske sig selv som et borgerligt medie (Berlingske, i.d.), mens det tolkes, at TV2 forsøger at holde sig neutralt uden at bekende politisk kulør. Informations debatindlæg medvirkede i 'Kageperson'-casen, hvor det kom til udtryk, at deres venstreorienterede diskurs blandt andet udgjorde kritikken af Berlingske. Analyserne af de tekstuelle og diskursive dimensioner illustrerer derfor tydeligt nyhedsmediernes politiske ståsteder, som ligeledes medførte forskellige reaktioner.

Berlingskes borgerlige og konservative diskurs udtrykker en ideologi, idet de bruger deres magt som etableret medie til at påvirke læsernes holdninger (Fairclough, 2008, s. 52-53). Gennem deres konservative og kristne diskurser overbeviser de læserne om en binær kønsforståelse, hvilket medvirker til reaktioner, der i høj grad er modstandere af Lagkagehusets beslutning. Ud fra analysen af reaktionerne på Facebook, udledes det, at Berlingske i høj grad er lykket med at påvirke læserne med denne ideologi, idet brugerne adopterer de konservative diskurser med argumenterne om, at der kun eksisterer to køn, og at det hele tiden har heddet en kagemand, hvorfor det ikke bør ændres. Grunden til at det lykkes Berlingske at påvirke læserne med deres frames og diskurser, kan skyldes, at konservative og borgerligt orienterede brugere allerede følger Berlingske på Facebook, hvorfor de er de første til at blive eksponeret for indholdet. Hvis de interagerer med artiklen, vil de ligeledes nå ud til deres omgangskreds, som muligvis også er af samme politiske orientering. På den måde kan man argumentere for, at artiklen når ud til mange, der i forvejen deler samme holdninger som Berlingske, hvorfor kommentarsporet med over 7000 kommentarer domineres af højreorienterede brugere.

Ifølge Marker og Hendricks handler identitetspolitik for højreorienterede om at skabe en specifik dominans over for andre identiteter (Marker & Hendricks, 2019, s. 18). Dette kommer til udtryk i Berlingskes artikel og hos brugerne på Facebook, som begge udviser dominans over for Lagkagehuset og nonbinære personer ved at udtrykke, at der kun eksisterer to køn, og at alt andet er selvopfundet hysteri (Bilag 1, kommentar 2 & 4). Dermed kan man argumentere for, at de med deres konservative ideologi forsøger at nedsætte og dominere nonbinære, som ønsker at udvikle et samfund, der både er inkluderende og retfærdigt (Lildal-Schrøder, 2020, s. 17). Ved brugen af nedsættende ord om nonbinære personer og wokeister, kongruerer diskursen med Cammaerts studie om højreorienterede medier og politikere, der associerer wokeness med ekstremisme og galskab, som er skadende for samfundet. Her bliver dem, der betegner sig som 'woke' diskursivt udelukket fra kategorien 'en af os' (Cammaerts, 2022). Dette gør sig i høj grad gældende hos Berlingskes og brugernes diskurs, som udtrykker utilfredshed over 'mindretallet' og wokeister, som skal ødelægge det for alle andre. Her gør de sig til ofre for queers og udtrykker en demokratisk diskurs, hvor mindretallet aldrig bør have noget at sige, så længe de er færrest, der har den holdning. Udover at trække på en borgerlig og konservativ ideologi, er der ligeledes tale om en ideologi om, at samfundet ikke skal være mangfoldig for at inkludere minoriteter. Denne ideologi strider imod Informations ideologi, hvis overordnede formål er at kritisere Berlingskes dækning af 'Kageperson'-sagen. Informations venstreorienterede ideologi afviger fra Berlingskes borgerlige og konservative ideologi ved at vægte minoritetpersoners rettigheder højt. Når Information kommer med en modreaktion på Berlingskes stærke ideologi i en debat, hvor den højreorienterede side er stærkest repræsenteret, kan man argumentere for, at Information forsøger at tale minoritetspersoners sag, og tillader stemmer fra bunden at udtrykke sin mening (Bouvier & Machins, 2021).

Når Berlingske lykkes med at dominere sine læsere med deres borgerlige og konservative ideologi, skyldes det, at de med sikkerhed har en modtagergruppe, der deler samme holdning som dem. Derfor er det særligt interessant at sætte det i relation til TV2, som på papiret forholder sig politisk neutralt. I analysen af TV2's reaktioner kom det til udtryk, at brugere og Pyrus-fans ikke godtager TV2's begrundelse for at aflyse Pyrus-sæsonen. De begrundede aflysningen med racistiske karikaturer og blackfacing i flere scener, hvilket brugerne misforstår og kritiserer. Ud fra analysen af TV2's artikel kommer det desuden til udtryk, at selvom de vil fremstå politisk neutrale, hælder deres beslutning til den venstreorienterede og socialistiske side. Dette er modstridende til den politiske diskurs, som brugerne trækker på, der afviser racisme, og som stærkt opponerer imod aflysningen, fordi Pyrus betragtes som folkeeje, der 'altid' har eksisteret.



Disse overbevisninger appellerer til den højreorienterede og konservative side. Som analysen af TV2's artikel påviste, kan man argumentere for, at der er to afsendere på historien: nyhedsredaktionen og fiktionsafdelingen. Derfor kan man antage, at nyhedsafdelingen skal forholde sig politisk neutralt på grund af de public service betingelser, de skal leve op til, mens fiktionsafdelingen bliver nødt til at forholde sig politisk, når de træffer beslutningen om at aflyse Pyrus-sæsonen. Når TV2 som udgangspunkt forholder sig politisk neutralt samtidig med at hælde til den venstreorienterede side, lykkes de ikke med at etablere en ideologi, som brugere godtager. Dette kan skyldes, at der ikke appelleres til en tydelig politisk retning i artiklen.

### **5.3.3 ANTI-WOKE DISKURS**

I analyserne af begge cases reaktioner fremgår det tydeligt, at brugerne trækker på anti-woke diskurser, der både er imod nonbinær kønsforståelse, mangfoldighed samt bekæmpelse af racisme for at fremme social retfærdighed. Dette kommer til udtryk, idet de vægter at bevare kulturprodukterne i højere grad end at anerkende de identitetspolitiske problematikker, som Lagkagehuset og TV2 forsøger at gøre op med.

Som analysen af 'Kageperson' og tidligere afsnit udledte, kan modstanden mod nonbinær kønsforståelse skyldes den konservative ideologi, der er imod queertænkning. Grunden til, at ændringen af navnet har stor betydning for brugerne, kan baseres på Marker og Hendricks teori om, at debatter der bevæger sig inden for dimensionerne sprog og kulturelle produkter kan give anledning til stor debat (Marker & Hendricks, 2019, s. 17). 'Kageperson' hører under sprog-dimensionen ved, at Lagkagehuset ændrer navnet fra 'kagemand' til 'kageperson' af hensyn til non-binære. På samme vis hører sagen under dimensionen kulturelle produkter og symboler, som indebærer, hvilken betydning symboler har, og hvorvidt de bør ændres for at forhindre diskrimination af minoriteter (Marker & Hendricks, 2019, s. 17). Debatten handler derfor om, hvorvidt sproget og navnet på kagemanden bør ændres for at forhindre diskrimination af forskellige kønsidentiteter. Ifølge Marker og Hendricks er en ændring ikke ensbetydende med, at sproget har magten til at ændre en ikke-inkluderende praksis (Marker & Hendricks, 2019, s. 117-119). Dette er ligeledes, hvad Jespersen udtaler i Informations artikel, hvor hun giver udtryk for, at ændringen er et misforstået hensyn, der fører til mere kritik end gavn af minoritetspersoner (Nielsen, 2022). Analysen af reaktioner på Facebook viste, at Marker og Hendricks og Jespersen til dels har ret i, at navneændringen ikke nødvendigvis gavner debatten om mangfoldighed. Analysen illustrerede derimod, at brugerne på Facebook ikke trak på Informations skepsis om sagen, men snarere trak på Berlingskes negative og anti-woke diskurs,

hvor det ligeledes kom til udtryk, at de ikke forstod eller accepterede hensynet til minoritetspersoner.

Det viste sig særligt ved, at de bojkottede Lagkagehuset, fordi de angiveligt tog beslutningen for at imødekomme et 'hysterisk' mindretal, der ikke burde have noget at skulle have sagt (Bilag x, kommentar 10 og 12). Når brugerne meddeler, at de aflyser Lagkagehuset, skal der ikke skal meget til, før en aflysning kommer på tale. Dette skyldes, at brugerne formentligt ikke har læst hele artiklen for at få indblik i sandheden om, at navneændringen kun finder sted i en app. Dermed foretager de en aflysning og et bojkot af Lagkagehuset på baggrund af Berlingskes usande skildring.

Når så mange brugere vælger at aflyse Lagkagehuset, vidner det om en krænkelsekultur, der modstrider den krænkelsekultur, som den eksisterende forskning har udledt. Den eksisterende forskning mener, at aflysning finder sted, hvis nogen har udtalt sig stødende i en racistisk, sexistisk eller homofobisk grad (Blitvich, 2022). I analysen af de to cases kommer det til udtryk, at de institutioner, der netop tager hensyn til minoriteter, bliver aflyst eller udskammet, fordi brugere mener, at det er for ekstremt. Når så mange brugere udskammer og aflyser Lagkagehuset, kan man tolke, at de gør brug af et moralsk paradepil, hvor de som gruppe giver 'de onde', som er Lagkagehuset, en moralsk dom. Dette giver en fællesskabsfølelse af, at man som gruppe kæmper mod en magtinstitution, som i dette tilfælde er Lagkagehuset eller TV2 (Bouvier, 2020). Når udskamningen af Lagkagehuset og TV2 dominerer i kommentarsporene, konstituerer brugerne en magtinstitution med formålet at aflyse Lagkagehuset, TV2, wokeister og krænkelsepaparater (Fairclough, 2008, s. 52-53).

Dette ekstreme syn på krænkelsekulturen og wokeness ses både i analysedel 1 og 2, hvor brugerne udtrykker bekymring for, at det vil ødelægge samfundet og aflyse flere ting, som de har kær. Dette kan skyldes, at nyhedsmediernes dækning giver et misvisende billede af mangfoldighed og social retfærdighed. Når Berlingske giver et forvrænget billede af 'Kageperson'-sagen, og TV2 ikke forklarer sammenhængen mellem en flødebolle-udklædning og blackfacing, stiller de læserne i en position, hvor det er nemmere at forholde sig til en kage eller en flødebolle end de rigtige identitetspolitiske problematikker. Dermed kan man udlede, at nyhedsmediernes er med til at fremstille krænkelsekulturen som en polariseret debat mellem to ekstremer, hvor anti-woke brugerne beskylder wokeister for at være for ekstreme og politiske korrekte (Kristensen, 2022). Dermed kan man tolke, at mediernes dækning af ændringer, der relaterer sig til krænkelsekultur, er hegemonisk, da den konstituerer dominans over for

identitetspolitik i samfundet ved at skabe to forskellige alliancer: de woke og de anti-woke (Fairclough, 2008, s. 52-53). I analyserne af de to cases, er det tydeligt, at de anti-woke er mest fremtrædende, selvom de giver udtryk for, at wokeister har for meget indflydelse og fylder for meget i debatterne. Dette vidner om en magtdimension uden selvindsigt i, hvor magtfulde deres diskurser og fremtræden egentlig er (Fairclough, 2008, s. 52-53).

Ifølge Kristensen er denne polarisering skadende for den overordnede debat om identitetspolitik, fordi den fører til en manglende nuancering af emnet, hvilket kan skabe en fordrejning af debatten og føre til en overfokusering på enkeltsager (Kristensen, 2022). Denne fordrejning kommer til udtryk i 'Pyrus'-casen, hvor brugerne trækker på misforståede diskurser om, at racisme forbindes med farven sort og udklædning af flødeboller. Disse misforståede og usande diskurser trækker Pyrus-fanen bag underskriftsindsamlingen også på for at indsamle underskrifter. Når samfundet modvilligt afviser, at der er tale om racisme i de to scener, kan det skyldes hvidhed. Marker og Hendricks mener, at 'hvide mennesker' ofte ikke ser racismen, fordi de ikke oplever den på egen krop (Marker & Hendricks, 2019, s. 22-23). Dette kommer særligt til udtryk, når Pyrusfan94 beskriver underskriftsindsamlingen og lægger vægt på, at der ikke er tale om racisme, men derimod nedgøring og krænkende adfærd over for Pyrus. Denne bagatellisering af racisme som et problem illustrerer en ideologi, hvor dét at bevare traditionelle populærkulturelle produkter vægtes højere end at inkludere minoriteter.

Når brugerne diskursivt udtrykker, at man ikke bør tage hensyn til krænkelssparate eller minoriteter for at bekæmpe racisme og andre problemer, der relaterer sig til mangfoldighed, vidner det om en hegemoni og en diskursorden, der hverken prioriterer eller anser vigtigheden af social retfærdighed (Fairclough, 2008, s. 52-53).

## **6.0 DISKUSSION**

I dette afsnit er formålet at diskutere analysens resultater i et forandringsperspektiv, som den kritiske diskursanalytiske metode lægger op til. Først vil jeg diskutere krænkelsskulturen, som den kommer til udtryk i analysen af de to cases, hvorefter jeg vil diskutere, hvordan man kan løse problemet med manglende mangfoldighed og racisme i et samfund, hvor der hersker et hegemoni, der diskursivt er imod inklusion og social retfærdighed.

### **6.1 KRÆNKELSSKULTUR?**

I analysen kom det til udtryk, at krænkelsskulturen, som den eksisterende forskning har undersøgt, ikke eksisterer på samme måde i de to analyserede cases. Det vil sige, at hvor

forskningen viser, at brugere på sociale medier aflyser personer i kampen for social retfærdighed, illustrerer specialets analyse af de to cases en større tendens til at aflyse dem, der netop kæmper for social retfærdighed. Hvad er grunden til, at de to cases viser en stik modsat effekt af, hvad hele forskningen lægger op til?

Først og fremmest kan det skyldes, at studierne fra den eksisterende forskning ikke er danske, hvorfor de med stor sandsynlighed tager udgangspunkt i et anderledes samfund. For eksempel er Tandoc m.fl. (2022) et studie om krænkelsekultur i Singapore, hvis samfund adskiller sig fra det danske samfund i forhold til værdier, identitetspolitik, menneskesyn med mere. I forskningen om krænkelsekultur tager forskerne udgangspunkt i aflysning af personer, hvilket også kan have en væsentlig indvirkning på afvigelsen. Derfor kan man stille spørgsmålstegn ved, om kulturen ændrer sig, når det handler om aflysning af personer kontra aflysning af kulturprodukter?

Når brugere på sociale medier i den eksisterende forskning aflyser og udskammer personer, fordi de har opført sig umoralsk, er det nødvendigvis ikke, fordi de er kendte. I forskningen kommer det til udtryk, at det kan være tilfældige ukendte personer, som er blevet optaget på video og delt på sociale medier. Når ukendte personer aflyses af personer, der kæmper for social retfærdighed, kan man argumentere for, at det ikke påvirker resten af samfundet. Derfor forekommer der ikke mange reaktioner til denne form for aflysning. Når Lagkagehuset eller TV2 ændrer og aflyser populærkulturelle produkter i kampen for social retfærdighed, kan det påvirke mange personer i det danske samfund, der i forskellig grad forbinder produkterne med nostalgi, højtid eller andet betydningsfuldt. De kan se sig sure på beslutningstagerne bag, fordi de føler, at de fratager dem retten til selv at bestemme.

Det betyder dog ikke, at der ikke er eksempler på aflysninger af ukendte personer i Danmark på grund af umoralsk adfærd. Et eksempel fra april 2023 illustrerer, hvordan en rengøringsmand af anden etnisk baggrund blev umotiveret overfaldet på en metrostation. Manden, der overfaldt ham verbalt og fysisk, råbte blandt andet "sorte svin" af ham, hvilket er et racistisk skældsord (Nielsen & Tuxen, 2023). Situationen blev filmet og udgivet på sociale medier, hvor overfaldsmanden blev udskammet, aflyst og hængt ud med ansigt og navn. Her var der ingen tvivl om, hvorvidt manden skulle aflyses, eller om der var tale om racisme. Sættes det i relation til Pyrus-sagen, illustreres det i analysen, at der eksisterer en dominerende overvægt af brugere, der afviser TV2's vurdering af racisme. Selvom der ikke er tvivl om, at overfaldet på metrostationen anses som en mere ekstrem hændelse i forhold til racistiske skildringer i en fiktiv julekalender, er der stadig tale om racisme i begge tilfælde. Derfor handler dilemmaet måske snarere om, hvorvidt

racisme anerkendes og tages mere alvorligt, hvis det omhandler direkte verbal og fysisk racisme, end hvis racismen indirekte skildres i kulturprodukter, hvor den nedgør minoriteter?

## 6.2 FORANDRING?

I analysen af den sociale praksis udledte jeg flere hegemonier, der illustrerer, hvordan krænkelserkulturen kommer til at handle om andet end at kæmpe for social retfærdighed. Det kom blandt andet til udtryk, hvordan nyhedsmedier dominerer den identitetspolitiske debat ved at frame ændringer, der relaterer sig til krænkelserkultur på en måde, som skaber to modstridende alliancer: de woke og anti-woke. Derudover kom det til udtryk, hvordan brugere diskursivt udtrykte, at man ikke bør tage hensyn til krænkelserparate eller minoriteter i kampen for social retfærdighed. Modviljen består blandt andet i, at brugere mener, at man kan slukke TV'et eller skifte kanal, hvis man eksempelvis føler sig krænket over en julekalender. Det vil måske være det oplagte at gøre, men svarer det ikke til at lukke øjnene for den sociale ulighed, der stadig eksisterer? Har vi som samfund ikke et ansvar for at udvikle os i en retning, hvor alle uanset køn, race og etnisk oprindelse, alder, handicap, seksuel orientering og religion skal føle sig inkluderet og retfærdigt behandlet?

Det store spørgsmål i identitetspolitikken handler i virkeligheden om, hvordan man skal komme problemerne til livs på en måde, som accepteres og anerkendes af samfundet. Er det ved at ændre og aflyse fortidens forældede skildringer og sprog? Eller er det ved at italesætte folks fortællelser, når de udtrykker sig nedsættende over for minoriteter? Er det at ignorere uligheder og acceptere, at det altid har været sådan? Ifølge Marker og Hendricks kan det at ændre sproget ikke nødvendigvis ændre en ikke-inkluderende praksis. I stedet mener de, at man skal skabe en ny hegemoni, hvor man skal ændre folks forståelse ved at påvirke flertallets holdninger, som kan opnås gennem bevidstheds- og normændringer (Marker & Hendricks, 2019, s. 117-119). Men hvis ikke man gør folk bevidste om eksklusion af minoriteter ved at aflyse julekalendere og ændre navnet på en traditionsrig kage, hvordan gør man så?

Ud fra analysen kan man udlede, at det at aflyse og ændre så radikalt på kulturprodukter ikke nødvendigvis er løsningen. Hvis man italesætter problemerne ved de forældede skildringer, før man ændrer dem radikalt, vil det så medvirke til flere imødekommende reaktioner? Eller vil disse italesættelser ikke trække nok opmærksomhed fra medier og læsere, så der skabes en radikal bevidstheds- og normændring i samfundet, som der er brug for?

Ifølge Kristensen er det mediernes ansvar at fokusere på de større strukturelle problemer ved at give plads til flere perspektiver i debatten i stedet for at overfokusere på kontroversielle og sensationelle historier inden for identitetspolitik (Kristensen, 2022). Hvis TV2 i stedet havde udgivet en historie, der gør opmærksom på, at der optræder forældede, racistiske skildringer i bestemte scener, som ikke lever op til deres syn på mennesker og kulturer i dag, gør de opmærksom på racisme som et strukturelt problem. Samtidig kunne de med fordel opfordre forældre til at tage en snak med deres børn om de bestemte scener. En overskrift kunne eksempelvis være: *“Forældede, racistiske skildringer i Pyrus: Dette skal du gøre dine børn opmærksom på”*. Med dette frame ville TV2 lade det være op til samfundet selv at opdrage børn, så de ikke misforstår scenerne. Spørgsmålet er dog, om det ville skabe en ny storm, hvor brugere ville blive vrede over, at TV2 blander sig i børneopdragelse? Og vigtigst af alt - ville det overhovedet skabe et mere inkluderende samfund, hvis man blot gjorde opmærksom på det frem for at handle på det ved at aflyse?

Analysen kom ligeledes frem til, at folks manglende forståelse for mangfoldighed og social retfærdighed afhænger af mediernes dækning og framing af historierne. I begge analyser kom det til udtryk, hvordan størstedelen af brugerne ikke havde læst artiklerne til fulde, og derfor misforstod vigtige pointer. Ifølge Kristensen kan afskæringen af nuancerne resultere i, at kun det mest overfladiske står tilbage, hvilket er misvisende og understøtter et anti-identitetspolitisk narrativ og en skræmmeversion af identitetspolitik. Han mener, at journalistik er selvrefererende, og hvis ét medie først har dækket en historie negativt, vil flere medier genoptage diskursen og informationerne (Kristensen, 2022). Så hvis Berlingske i stedet havde fremmet historien om Lagkagehuset på et mere sandfærdigt grundlag, havde det måske givet et mere korrekt billede af, hvorfor vi bør inkludere nonbinær kønsforståelse i vores sprog. Det store spørgsmål er dog, hvorvidt nyhedsmedierne egentlig er ansvarlige for samfundets dovenhed, når det kommer til at læse artikler og danne sit eget indtryk?

På den ene side kan man argumentere for, at alle i samfundet som udgangspunkt har et ansvar for at sætte sig ind i emner, før de udtaler sig med stærke holdninger. På den anden side har nyhedsmedierne en strukturel magt til at påvirke folks perspektiv og holdninger til forskellige emner, fordi det netop er dem, der har ansvaret for at informere samfundet om, hvad der sker. Så når medier gør brug af clickbait til at opnå opmærksomhed og klik, skaber de en opinionsdannelse, der er konstrueret af usandhed. For som samfundsborger har man jo heller ikke tid til at sætte sig ind i alt. Har man?

Bouvier og Machins (2021) mener tværtimod, at sociale medier netop tillader stemmer fra bunden at udtrykke sin mening frem for, at det er nyhedsmedierne, der sender en top-down kommunikation og styrer dagsordenen. De påpeger, at sociale medier har stort potentiale i at udfordre den elitære kontrol, som mainstream nyhedsmedier har, når de kommunikerer om sager, hvor bestemte holdninger dominerer (Bouvier & Machins, 2021). Så spørgsmålet er, om brugere bliver påvirket af hinanden på sociale medier såvel som af nyhedsmedierne? Og bliver nyhedsmediernes anti-woke frames påvirket af holdninger på sociale medier, som de adopterer for at tale de dominerende anti-wokeister efter munden? Det skelsættende spørgsmål er i virkeligheden, hvorvidt sociale mediebrugere er lige så ansvarlige som de magthavende medier? Begge har i hvert fald opbygget en hegemoni, der understøtter diskursen om, at social retfærdighed ikke er værd at kæmpe for, hvis det sker på bekostning af højtelskede kulturprodukter.

En ting er sikkert. Der findes ikke én løsning på, hvordan vi strukturelt løser problemer for at få et mangfoldigt samfund, hvor alle bliver behandlet lige. Første prioritet er dog at få samfundet til at forstå de strukturelle problemer, der eksisterer. Dernæst kan vi fokusere på, hvordan vi skal gøre det.

## 7.0 KONKLUSION

Med udgangspunkt i specialets problemformulering ønsker jeg i indeværende afsnit at sammenfatte specialets centrale pointer. Med mit socialkonstruktivistiske ståsted og valg af metode gør jeg opmærksom på, at konklusionerne kun gælder for det udsnit af samfundet og den sociale virkelighed, som de udvalgte cases afgrænser sig til.

På baggrund af en kritisk diskursanalyse af nyhedsmediernes dækning af ændringer, der relaterer sig til krænkelsekultur, bidrager analysen af 'Kageperson' og 'Pyrus' til et indblik i, hvordan samfundet diskursivt forholder sig til mangfoldighed og social retfærdighed. I analysen kunne jeg udlede, at nyhedsmediernes anvender misvisende og fordrejede overskrifter i deres artikler for at tiltrække læsere. De lykkedes med at tiltrække læsere og vække stor debat, men det stod samtidig klart, at brugernes negative reaktioner var dannet på baggrund af nyhedsmediernes misvisende overskrifter, hvilket indikerer, at brugerne ikke læser artiklerne til ende.

I analyserne af begge cases fremgik det tydeligt, at brugerne trækker på anti-woke diskurser, der både er imod nonbinær kønsforståelse, mangfoldighed og bekæmpelse af racisme. Det kommer til udtryk i kommentarsporene på Facebook og af underskriftindsamlingen, hvor bevarelsen af kulturprodukterne vægtes højere end at anerkende de identitetspolitiske problematikker, som Lagkagehuset og TV2 gennem ændringerne forsøger at gøre op med. Dette vidner om en hegemoni og en diskursorden, der modvilligt benægter vigtigheden af social retfærdighed.

Modviljen kan skyldes, at nyhedsmediernes diskurser enten medvirker til modstand eller medhold. I analysen af Berlingskes dækning af 'Kageperson' kom det til udtryk, at mediet tjener konservative og usande diskurser om Lagkagehusets beslutning, som brugerne adopterer. Mens analysen af TV2's mere neutrale dækning blev mødt med modstand og forsætlige misforståelser om, hvad racisme indebærer. Både Lagkagehuset og TV2 blev beskyldt for at tage hensyn til et mindretal af minoriteter og wokeister, hvilket underbygger en demokratisk ideologi om, at mindretallet aldrig bør have indflydelse, så længe de er i undertal med deres holdninger.

Specialet påviser ligeledes en afvigelse fra den eksisterende forskning i forhold til krænkelsekultur. Om afvigelsen skyldes geografi eller forskellen på kulturprodukter og personer vides ikke med sikkerhed. Derudover stilles der spørgsmålstejn ved, hvordan man bør sætte fokus på social retfærdighed, hvis ikke ved hjælp af aflysninger. Diskussionen kommer dog frem til, at man først bør åbne samfundets øjne op for problemerne, før man kan ændre på dem.



## LITTERATURLISTE

Abildgaard, A. (2022). "Forældet skildring" får TV 2 til at droppe Pyrus-julekalender. Tilgået 15. april 2023 fra:

<https://nyheder.tv2.dk/samfund/2022-11-25-foraeldet-skildring-faar-tv-2-til-at-droppe-pyrus-iulekalender>

Berlingske (4/7-2022). *Det kommer hverken til at hedde kagemand eller kagekone, når Lagkagehusets kunder i fremtiden skal bestille bagværk til festlige anledninger på nettet* [Deling af artikel]. Facebook.

<https://www.facebook.com/berlingske/posts/pfbid02yCCzUG1RBZw29pcc1KV4BWsCAQDJN1xKvPYDLeZ66EKoK2NtNcrUe5dqD4C7gsGXl>

Berlingske (i.d.). *Uden en fri, ansvarlig presse, intet oplyst demokrati*. Tilgået 22. maj 2023 fra:

<https://www.berlingskemedial.dk/?fbclid=IwAR3483DvWRS8-zledZMTrIlyQDrcQPPkTVRJhKo1xK7TS5CNiToNtw-jrHg#velkommen>

Blitvich, P. C. (2022). *Moral emotions, good moral panics, social regulation, and online public shaming*. *Language & Communication*, 84, 61–75. <https://doi.org/10.1016/j.langcom.2022.02.002>

Bouvier, G. (2020). *Racist call-outs and cancel culture on Twitter: The limitations of the platform's ability to define issues of social justice*. *Discourse, Context & Media*, 1-11. <https://doi.org/10.1016/j.dcm.2020.100431>

Bouvier, G. & Machin, D. (2021). *What gets lost in Twitter "cancel culture" hashtags? Calling out racists reveals some limitations of social justice campaigns*. *Discourse & Society*, 32(3), 307–327. <https://doi.org/10.1177/0957926520977215>

Bryman, A. (2012). *The nature and process of social research, Research designs, Getting started: Reviewing the literature*. I A. Bryman (Red.), *Social Research Methods*. (s. 3-16, 44-77, 97-124). United Kingdom: Oxford University Press.

Cammaerts, B. (2022). *The abnormalisation of social justice: The "anti-woke culture war" discourse in the UK*. *Discourse & Society*, 33(6), 730–743. <https://doi.org/10.1177/09579265221095407>

Collin, F. (2021). *Socialkonstruktivisme: en introduktion* (1. udg.). Samfundslitteratur.

Cronin, P., Ryan, F., & Coughlan, M. (2008). *Undertaking a literature review: a step-by-step approach*. *British Journal of Nursing* (Mark Allen Publishing), 17(1), 38–43. <https://doi.org/10.12968/bjon.2008.17.1.28059>

Dansk Folkeparti (i.d.). *Krænkelserkultur*. Tilgået 22. maj 2023 fra: <https://danskfolkeparti.dk/politik/kraenkelseskultur/>

Den Store Danske (i.d.). *Cancel culture*. Tilgået 15. maj 2023 fra: [https://denstoredanske.lex.dk/cancel\\_culture](https://denstoredanske.lex.dk/cancel_culture)

Ditzel, E. E. & Møller, N. L. (2020). *Investorer i Lagkagehuset og Synoptik bor i skattely i Monaco*. Tilgået 12. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=vorherre+bevares>

Entman, R. (1993). *Framing: toward clarification of a fractured paradigm*. *Journal of Communication* 43(4), 51-58. <https://doi.org/10.1111/j.1460-2466.1993.tb01304.x>

Entman, R. M. (2015). *Framing: Til afklaring af et spredt paradigme*. *MedieKultur*, 31(58), 115–123. <https://doi.org/10.7146/mediekultur.v31i58.20002>

Fahey, J. J., Roberts, D. C., & Utych, S. M. (2023). *Principled or Partisan? The Effect of Cancel Culture Framings on Support for Free Speech*. *American Politics Research*, 51(1), 69–75. <https://doi.org/10.1177/1532673X221087601>

Fairclough, N. (2008). *Kritisk diskursanalyse* (1.udg.). København: Hans Reitzels Forlag.

Flyvbjerg, B. (2015). Fem misforståelser om casestudiet. I S. Brinkmann & L. Tanggaard (Red.), *Kvalitative Metoder: En grundbog* (s. 497-520). København: Hans Reitzels Forlag.

Hansen, L. L. (2019). *Køn, magt og mangfoldighed*. (1. udg.). Frydenlund.

Horsbøl, A. & Raudaskoski, P. (2016). *Diskurs og praksis: teori, metode og analyse*. (1. udg.). Frederiksberg: Samfundslitteratur.

Jensen, E. S. (2021). *Krænkelserkultur*. Tilgået 22. maj 2023 fra: <https://dsn.dk/ordbog/noid/kraenkelseskultur/>

Kesting, N. (2023). *Pyrus-aflysning blev TV2's største enkeltsag i 2022: Så mange klagede over ændringen*. Tilgået 22. maj 2023 fra: <https://www.seoghoer.dk/nyheder/pyrus-aflysning-blev-tv-2s-stoerste-enkeltsag-i-2022-saa-mange-klagede-over-aendringen>

Konomi (i.d.). *Økonomi og det frie marked*. Tilgået 22. maj 2023 fra: <https://konomi2016.wordpress.com/det-frie-marked/>

Kristensen, M. S. (2022). *Danske mediers dækning af identitetspolitik er partisk og misvisende*. Tilgået 13. april 2023 fra: <http://www.mortenstinus.dk/>

Lagkagehuset (i.d.). *Tak fordi du spørger: Betaler Lagkagehuset skat i Danmark?* Tilgået 11. maj 2023 fra: <https://lagkagehuset.dk/skat>

Lildal-Schrøder, N. (2022). *Kort & godt om LGBT+*. (1. udg.). Dansk Psykologisk Forlag.

Marker, S. L. & Hendricks, V. F. (2019). *Os og dem: identitetspolitiske akser, ideer og afsporede debatter*. (1. udg.). København: Gyldendal.

Nielsen, B. S. (2022). *Mediernes dækning af wokeness og kagepersoner mangler proportioner og præcision*. Tilgået 18. maj 2023 fra: <https://www.information.dk/debat/leder/2022/06/mediernes-daekning-wokeness-kagepersoner-mangler-proportioner-praecision#comments-open>

Nielsen, T. & Tuxen, M. (2023). *Video fra Nørreport går viralt: Rengøringsmand udsættes for ubehageligt verbalt overfald*. Tilgået 28. maj 2023 fra: <https://www.bt.dk/krimi/video-fra-noerreport-gaar-viralt-rengoeringsmand-udsættes-for-ubehageligt-verbalt>

Ordbogen (i.d.). *Krænkelsekultur*. Tilgået 31. maj 2023 fra: <https://www.ordbogen.com/da/search?query=kr%C3%A6nkelseskultur&dictionaryId=cent-dada>

Ordnet (i.d.). *Altså*. Tilgået 13. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=alts%C3%A5>

Ordnet (i.d.). *Clickbait*. Tilgået 23. maj fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=clickbait>

Ordnet (i.d.). *Døbe*. Tilgået 14. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=d%C3%B8be>

Ordnet (i.d.). *Forny*. Tilgået 14. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=fornyet>

Ordnet (i.d.). *Frelst*. Tilgået 14. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=frelst>

Ordnet (i.d.). *Krænkelleskultur*. Tilgået 22. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=kr%C3%A6nkelseskultur>

Ordnet (i.d.). *Krænkellesparat*. Tilgået 31. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=kr%C3%A6nkelsesparat>

Ordnet (i.d.). *Letkøbt*. Tilgået 21. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=letk%C3%B8bt>

Ordnet (i.d.). *Mangle*. Tilgået 22. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?select=mangle&query=mangler>

Ordnet (i.d.). *Så*. Tilgået 22. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=s%C3%A5>

Ordnet (i.d.). *Trække/slå en streg i sandet*. Tilgået 13. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=tr%C3%A6kke+en+streg+i+sandet>

Ordnet (i.d.). *Uha*. Tilgået 13. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=uha>

Ordnet (i.d.). *Vorherre bevares*. Tilgået 14. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=vorherre+bevares>

Ordnet (i.d.). *Woke*. Tilgået 22. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=woke>

Ordnet (i.d.). *Ytringsfrihed*. Tilgået 22. maj 2023 fra: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=ytringsfrihed>

Phillips, L. (2015). Diskursanalyse. I S. Brinkmann & L. Tanggaard (Red.), *Kvalitative Metoder: En grundbog* (s. 297-320). København: Hans Reitzels Forlag.

Pröschild, V. & Fahrendorff, R. (2022). *Danskerne er ikke så "woke", som forskerne forventede*. Tilgået 23. maj 2023 fra: <https://www.kristeligt-dagblad.dk/danmark/danskerne-er-ikke-saa-woke-som-forskerne-forventede>

Rasborg, K. (2013). Socialkonstruktivisme. I L. Fuglsang (Red.), *Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne* (s. 402-439). Frederiksberg: Samfundslitteratur.

Retsinformation (2017). *Bekendtgørelse om mediestøtte*. Tilgået 23. maj 2023 fra: <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2017/480?fbclid=IwAR2Rb3SL-BgsF-UI OGYj9exdLVRLX6c7E07-1AQrHDZD947Pxfdv5pNKBg>

Rohde, T. S. (2022). *Lagkagehuset ændrer navnet på populært bagværk: Fremover skal det hedde en 'kageperson'*. Tilgået 1. april 2023 fra: <https://www.berlingske.dk/aok/lagkagehuset-aendrer-navnet-paa-populaert-bagvaerk-fremover-skal-det-hedde-en>

Skrivunder.net (2022). *Send Pyrus Alletiders Julemand!!!*. Tilgået 27. maj 2023 fra: <https://www.skrivunder.net/sen-pyrus-alletiders-julemand>

Sobande, F., Kanai, A., & Zeng, N. (2022). *The hypervisibility and discourses of "wokeness" in digital culture*. *Media, Culture & Society*, 44(8), 1576–1587. <https://doi.org/10.1177/01634437221117490>

Sotirakopoulos, N. (2021). *Identity Politics and Tribalism: The New Culture Wars*. Bedfordshire: Imprint Academic.

Studieordningen (2022). *Studieordningen for kandidatuddannelsen i kommunikation*. Hentet 1. maj 2023 fra: <https://studieordninger.aau.dk/2022/35/3415>

Sørensen, R. B. (2017). *Blackfacing - en historisk morsom tradition*. Tilgået 31. maj 2023 fra: <https://www.information.dk/kultur/2017/03/blackfacing-historisk-morsom-tradition>

Tandoc, E. C., Tan Hui Ru, B., Lee Huei, G., Min Qi Charlyn, N., Chua, R. A., & Goh, Z. H. (2022). *CancelCulture: Examining definitions and motivations*. *New Media & Society*, 1-19. <https://doi.org/10.1177/14614448221077977>

TV2 (25/11-2023). *Det bliver ingen 'Alletiders Julemand' til juleglade børn og voksne*. [Deling af artikel]. Facebook. <https://www.facebook.com/tv2nyhederne/posts/6877834362232145/?paipv=0&eav=Afajsg4kOoBZdeY9ojNlf6ffKiPRBjStOoCbL98INm7xMAMACKtHqjznmfN10YIYZN4&rd>

Veil, S. R. & Waymer, D. (2021). *Crisis narrative and the paradox of erasure: Making room for dialectic tension in a cancel culture*. *Public Relations Review*, 47(3), 1-10.  
<https://doi.org/10.1016/j.pubrev.2021.102046>

Velasco, J. C. (2021). *You are cancelled: Virtual collective consciousness and the emergence of cancel culture as ideological purging*. *Rupkatha Journal on Interdisciplinary Studies in Humanities*, 12(5).  
<https://doi.org/10.21659/RUPKATHA.V12N5.RIOC1S21N2>

Yin, R. K. (2014). *Case study research: Design and methods* (5. udg.) SAGE.